N:r 1 47 ÅRG. 10 JAN. 1942 PREN.-PRIS 2: 50

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: M. LINDÉN.

Bedrövade, men dock alltid glada.

2 Kor. 6: 10.

Denna sammanlänkning av två motsatser ingår i en lång rad av sådana, vari Paulus skildrar sina egna och sina medkristnas erfarenheter under en hård och prövande tid. Han uppräknar varjehanda vidriga omständigheter som de fått uppleva: hugg och slag, fångenskap, upprorslarm, mödor, vakor, svält, fattigdom, bedrövelse, nöd och ångest, ont rykte m. m. Men i allt och trots allt detta kunna de genom Guds kraft bevara ståndaktighet och frimodighet och vara alltid glada. Dessa erfarenheter — både de negativa och de positiva — ha en motsvarighet bland våra kära missionärer. Just i dagarna anlända brev och telegram vittna därom.

Det är en viss skillnad mellan de ockuperade och fria områdena. Inom de förra äro våra bröder och systrar synnerligen strängt kringskurna i fråga om rörelsefrihet. De få inte förflytta sig från en plats till en annan, ja inte ens gå till järnvägsstationen, som ligger utanför stadsmuren, utan särskild tillåtelse, och då det är fråga om resa från en ort till en annan, kan det dröja veckor, ja månader, innan tillåtelsen beviljas. Inom det "fria" området hotas de ständigt av faran för invasion och militära sammandrabbningar och av bombning. Två — fru Gerda Carlén och fröken Elna Lenell — tvungos av den förra anledningen att brådstörtat fly. Fröken Ebba Vidén var nära att dödas av den senare, men undkom genom ett Guds under då det hus, vari hon låg sjuk, träffades av en bomb och blev till hälften raserat. Flykt ned i skyddsrum eller ut på sädesfält för att undgå bombnedslag hör till de ofta återkommande erfarenheterna över största delen av vårt fält. Härtill kommer i flera fall

sjukdom, delvis orsakad av omöjligheten att under den heta tiden få något ombyte av vistelseort i högre luft — och den gångna sommaren var oerhört het.

Att under sådana omständigheter bevara ståndaktighet och frimodighet, att vara alltid glada, det är inte människoverk. Det går inte annat än genom Guds kraft. Men denna Guds kraft verkar bland de våra i Kina likasom den verkade hos Paulus och hans samtida. Därom vittnade bl. a. ett telegram som kom från missionsföreståndaren på fältet, Carl Blom, en av de sista dagarna på gamla året. Han kunde omtala att verket gick framåt. Han citerade Apg. 26: 22: "Genom den hjälp, som jag har undfått av Gud, står jag ännu idag såsom ett vittne inför både små och stora". Detta utgör en bekräftelse på de tidigare meddelanden som nått oss om att han efter en tids ganska svår sjukdom återvunnit hälsa och krafter. Men det gäller nog icke blott honom, utan även samtliga hans medarbetare. Vilken stor anledning till tacksamhet för oss alla som följa och i förbön bära arbetet på vårt fält! En annan anledning till tacksamhet ha vi däri att de sex, som förberett sig till utresa i höst, genom utbrottet av kriget mellan Japan och Förenta Staterna, fingo en otvetydig anvisning om att t. v. stanna i hemlandet och detta innan de anträtt en resa som kunnat bli mycket kostsam och riskfylld.

För oss alla innebär det ovan anförda ordet av Paulus en tröst och en maning som vi göra väl i att beakta, ej minst nu vid årsskiftet. Tidsläget ger många anledningar till bedrövelse. Ofta frestas vi måhända till missmod och otro, men om Paulus genom Guds kraft kunde övervinna än svårare prövningar och bevara ståndaktighet, frimodighet och glädje, så böra vi också kunna det. Framåt alltså, kära missionsvänner, i renhet, i kunskap, i tålamod och godhet, i den Helige Ande, i oskrymtad kärlek, med sanning i vårt tal, med kraft från Gud!

Karl Fries.

Bön i nödtid.

Av Z. Topelius.

Du gav mig, Herre ditt överflöd:
ett älskat hem och ett dagligt bröd,
frid, hälsa, glädje och helga orden.
Vi bedja nu för all sorg på jorden:
för de olyckliga utan tal,
för dem som kvida i hungerns kval,
för dem som frysa i vinternatten,
för dem som sjunka i havets vatten,
för dem som smäkta i ökensand,
för dem som flykta för eld och brand,
för dem som vandra vid tiggarstavar,
för dem som sörja vid kära gravar,
för alla sjuka i sömnlös kväll,
för alla fångar i järn och cell,
för de landsflyktiga, de fördrivna,
de faderlösa, de övergivna,
för de vansinnigas mörka natt,
för dem som mist sina ögons skatt,
för alla lytta, för dem en tunga
du nekat, Gud, att ditt lov besjunga,
för dem som sörja sitt fosterland,
för slaven, bunden vid bödelns hand,
för de betryckta, de skuldlöst dömda,
för de förskjutna och de förglömda,
för dem, som Dig, Herre Jesus Krist,
ha aldrig känt eller tidigt mist,
för alla sorgsna, för alla arma,
Gud, över dem Dig i nåd förbarma!

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Ett gott nytt år

med rik välsignelse och nåd från Gud att bliva till välsignelse tillönskas hjärtligt alla läsare av Missionstidningen Sinims Land!

Bönemöten för S. M. K.

Från och med *tisdagen den 13 jan.* och *fredagen den 16 jan.* anordnas varje tisdag och fredag *bönemöten på Svenska Missionens i Kina expedition. På tisdagarna* börjar bönemötet *kl. 7,30 e. m.* och *på fredagarna kl. 2 e. m.*

Behovet av förbön är mycket stort. Tidsläget gör, att vi i vårt arbete mer än annars känna vår kraftlöshet och oförmåga samt vårt behov av gudomlig kraft. Endast den nåd, visdom och kraft, som Gud giver, är nog för den uppgift, till vilken Gud kallat oss och våra missionärer. Må vi då alla förena oss i att över oss nedbedja denna kraft! *Må förbönen aldrig tystna!*

Vi hälsa missionsvännerna varmt välkomna till våra bönestunder.

Kinalänkarna i Stockholm

samlas på S. M. K:s expedition *torsdagen den 22 januari kl. 7 e. m.* Välkomna!

Kvinnornas Internationella Bönedag

hålles *fredagen den 20 febr.* 1942. Närmare meddelande om programmet kan erhållas av fröken *Lisa Blom,* S.M.K:s Exp., Drottninggatan 55, *Stockholm.*

Hans Stjärna i Östern.

Vi ha kvar ett antal ex. av vår missionskalender, och om någon ännu önskar köpa den, kan den alltså rekvireras. Skulle ej vår läsekrets kunna hjälpa oss att få upplagan slutsåld?

Postförbindelserna med Kina.

I förra numret av vår tidning meddelade vi, att det ej var möjligt att sända brev till Kina. Sedan har generalpoststyrelsen meddelat, att *luftpost* kan förmedlas ditut, och vi ha avsänt några brev till missionärerna. Portot blir mycket dyrare, det är kr. 2: 40 för varje påbörjat 5-tal gram, och brev böra därför skrivas på tunt och lätt luftpostpapper. I så fall behöver ett brev ej väga mer än 5 gram.

En kinalänkarnas egen spalt i tidningen.

I samband med referatet från länksammandragningen i Jönköping, som införes i detta nummer av vår tidning, framkom ett förslag om att kinalänkarna skulle få en egen spalt eller avdelning i Missionstidningen Sinims Land, så att tidningen ännu mera än förr bleve också länkarnas speciella tidning. Tanken är att i varje nummer någon hälsning från än den ene, än den andre av de många länkarna skulle införas.

Sedan länge ha vi i tidningen haft en »*Ungdomens avdelning*», i vilken ibland bidrag från länkarna influtit, och vi skola med glädje taga in lämpliga bidrag också i fortsättningen. Alltså motse vi nu tacksamt sådana hälsningar eller artiklar från länkarna. Utrymmet är givetvis begränsat, men det skall bli oss en glädje att så långt som möjligt få förmedla uttryck för gemenskapen i den stora länkkedjan.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Senaste nytt från Kina.

Vi ha fått ett telegram från missionär Blom, avsänt från Yuncheng på själva juldagen. Det löd: »Ert telegram mottaget. Arbetet framgångsrikt. Missionärerna välbehållna.» — Vi sände från hemlandet en telegrafisk hälsning till dem, och detta telegram kom till vår stora glädje såsom svar på vår hälsning. —

Brev meddela, att kapellet i Chieh-

hsien Sha. tagits i bruk av de militära myndigheterna, och att gudstjänsterna därför nu måste hållas i gosskolans lokaler. I samband härmed citera vi följande utdrag ur ett brev: »Den verkliga Guds boning är ej gjord med händer, och Guds verk är ej beroende av materiella byggnader, huru nyttiga sådana än må vara, medan vi få bruka dem.» Ett annat citat lyder: »Arbetet pågår både i stad och på land, och Herren ger frukt. De infödda, frivilliga såväl som anställda, äro flitigt i verksamhet, och här och där blir det den ena gruppen efter den andra, som vänder sig till Gud. Herren har uppehållit oss även denna sommar, fastän det är tungt att vara så här innestängda.»

Gården i Tali, där bomben föll.

Nådefullt beskydd i Tali.

Prisad vare Herren! Han har bevarat stationen och alla som voro där. Hade Herren ej uträckt sin nådiga hand, hade all räddning varit utelykt.

Söndagen den 10 augusti, kl. 7 på morgonen, kommo 9 bombplan nordost ifrån in över staden och fällde några tiotal bomber. Värst var det på östra gatan, där också vår station är belägen. Vid katolikernas port föll en bomb och vid vår grannes port en. Hos oss föll en bomb omkring 10 fot innanför inkörsporten, några fot från bombgrottan. Den som föll hos oss kreverade emellertid ej utan gick rakt ned i jorden, där den ännu ligger kvar på 10 fots djup. Den gjorde en krater som är omkring 18 fot vid. Stark svavellukt strömmade ut, och för övrigt var gatan mellan vår och katolikernas station gul av svavel, som utströtts av de bomber som exploderat. Det var Guds beskydd som gjorde att den tunga svavelbomben på missjonsstationens gård ej exploderade. Den dagen voro kvinnorna och mina barn i den grunda avdelningen i grottan, men en skolgosse och jag hade gått ned i den djupare avdelningen. Bomben föll och trängde ned blott några fot från den plats, där vi voro, och förorsakade en förskräcklig vibration. Hade bomben kreverat hade vi dödats. Men Herren vare tack! Bomben exploderade ej. Denna upplevelse kom mig att tänka på psalmistens ord i Ps. 91: 7: »Om ock tusen falla vid din sida, ja, tio tusen vid din högra sida, så skall det dock icke drabba dig.» Hade bomben fallit blott några fot längre åt öster, så hade alla i grottan krossats, fastän den ej exploderade, ty grottan är ej tillräckligt djup. Utrymmet är för begränsat och jordmånen för dålig för att man skall kunna gräva en ordentligt säker grotta.

Denna händelse kom mig att tänka på huru Herren grep in, då det var bombregn över denna stad för några veckor

sedan. Planen kommo väster ifrån, och ett antal bomber fälldes, men det märkvärdiga var, att alla bomberna föllo så gott som i en hög i en veteåker utanför västra stadsmuren. Den enda tillfredsställande förklaringen, som jag kan ge, är att vår käre himmelske Fader hade spänt upp sitt paraply över staden, och att bomberna avlassades innan de kommit över paraplyets spets, så att de alla rullade åt samma håll och föllo i åkern utanför muren. Inte skulle flera flygplan annars lyckats placera alla bomberna så där på ett ställe! Och det är ju ej svårare för Herren Gud att spänna upp ett oigenomträngligt paraply över än att sätta upp ett staket omkring den han vill beskydda! (I kinesiska bibelöversättningen heter det i Job 1: 10, att Gud sätter ett staket omkring. I den svenska bibeln står det: »Du har ju på allt sätt beskärmat honom och hans hus och allt vad han äger.») Ja, det är gott att vara eller »sitta» under den högstes beskärm och vila under den Allsmäktiges skugga. — —

(Utdrag ur brev från församlingsäldsten i Tali She, till missionär Nils Styrelius.)

Från Pucheng She.

Ebba Vidén skriver den 16/7 1941:

Vi ha haft det så väldigt varmt hela tiden sedan tidigt på våren. Intet regn har fallit förrän nu för en vecka sedan, då det började regna, och sedan har det hållit på nästan varje dag som gått. I dag är det uppehållsväder men ganska mulet. Jag skulle ha rest till Hua-inmiao och hjälpt till med en dopkurs en vecka, men ännu har jag ej kunnat komma iväg på grund av de svåra vägarna, trots det att kursen började redan i måndags. Nu blir det ej många dagar, som jag får vara med, ifall jag får resa i morgon, om Herren ger vackert väder.

Vi hade en veckas möten för troende för ett par veckor sedan. Det var ej andra än troende från staden, ty ute på landsbygden ha de så bråttom, att de ej ha tid att komma just nu. Men även om deltagarna ej voro så många, så fingo vi dock erfara Herrens särskilda närvaro. Hur gott att få samlas i Hans namn, som sade: »Var två eller tre äro församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem.» Underbara sanning! »Han är när, alltid när, sina svaga vänner här.» Han bär alla bördor, ja, han vill bära både oss och våra bördor. Lovat vare hans stora och härliga namn!

*

Detta brev från fröken Vidén var skrivet före bombnedslaget, angående vilket ett meddelande var infört i Missionstidningen Sinims Land för den 25 dec. Vi ha nu fått en mera detaljerad beskrivning av denna händelse och införa den här. Missionär *Nils Styrelius* skriver bl. a.: Vi ha en längre tid dagligen haft många larmsignaler och »skyndsamt larm» med »fåglar» i större och mindre antal kommande och gående vid alla tider på dagen. Ja, du har hört om nedslaget den 10 aug. på missionsstationen, där Ingeborg Ackzell har sitt hem. Där blev det blott ett hål i marken, i vilket bomben försvann. Den 11 sept. blev det här som vanligt larmsignal på förmiddagen och något senare »skyndsamt larm». Olga, som tillsammans med Ebba Vidén alltid brukar söka skydd i grottan, hade gått ner ensam med kineserna de senaste dagarna, eftersom Ebba flera dagar legat i hög feber med våldsamt hållande i bröstet, så att hon knappast kunnat vända sig i sängen. Olga sade även vid detta tillfälle, att Ebba låg kvar, emedan det var för kallt i grottan. Olga gick sedan, och jag gick min vana trogen ut på gården för att se var »fåglarna» voro. De syntes norrut och passerade i nordvästlig riktning. Jag ropade därför på Olga att det nu var över för denna gång och gick in för att skriva ett brev. Bäst som det var ropade en kines ute på gården: »De komma igen.» Då

jag kom ut voro de nästan över oss. Olga, som kommit upp ur grottan, skyndade ned igen, och jag, som uppfattade saken såsom ytterst allvarlig, skyndade också ned, sägande: »Denna gång ser det ytterst farligt ut, jag såg det på formationen.» Med en bön om beskydd kom jag just in i grottan, då ett våldsamt brak hördes. »Den föll i trädgården», sade jag och gick omedelbart upp. Luften var full av tjock rök och damm, så att jag ej kunde se någonting, men jag sprang så fort jag kunde mot huset, som jag för dammets skull ej kunde se. Jag tänkte ju på Ebba, som låg i sitt rum i övre våningen. Då jag kom intill huset fick jag till min förskräckelse se att husets halva tak var borta, just den ändan, där Ebba hade sitt rum. Min och vår första tanke var: »Nu har Ebba fått gå hem till Gud.» Men i nästa ögonblick hörde vi ett rop på hjälp. Jag fattade ej klart varifrån det kom, men Olga, som var hack i häl efter, sade: »Det är Ebba.» Det nödropet var i sanning ett glädjebud, fastän det låter otroligt att ett nödrop kan vara ett glädjebud. Vi skyndade in genom mitt rum och till trappan, som var fylld med allt möjligt. Jag klättrade upp och hjälpte upp Olga. Vilken syn! Väggar och tak voro borta, lådrummet och dess innehåll hade försvunnit. Det som ej låg på taken utomkring hängde i träden eller var utströtт i trädgården. Dörrar och fönster samt allt som varit i matsalen var såsom bortblåst, splittrat i stickor. I Ebbas rum låg hon på golvet, med massor av varjehanda över och omkring sig, men med huvudet fritt och en arm. »Pris ske Gud! Hon lever. Men hur står det till?» Vi skyndade naturligtvis att frigöra henne och funno, att det enda, som hon hade att beklaga sig över, var att hon fått ögonen fyllda av damm och jord, så att hon ej kunde se, men för övrigt fanns ej ens en skråma på henne. Bomben hade fallit i rummet intill Ebbas, i ett lådrum. Väggen mellan Ebbas rum och lådrummet var en tjock jordtegelvägg, som sprängdes in i Ebbas rum. Därvid hade den skjutit sängen, som stod vid den väggen, utåt rummet, benen på sängen hade brutits av, och Ebba Vidén hade tydligen därvid liksom glidit ur sängen och hamnat på golvet. Sängen var fylld av jordtegel o. s. v., och hade hon legat kvar där, så hade allt det materialet krossat henne.

Hela övervåningen är förstörd, och två tredjedelar av västra gavelväggen är borta. Matsalens väggar ned till fönstren äro borta, och den mycket grova bjälken mitt i matsalstaket avslagen på mitten. Alla Ebbas, en del av Linders samt alla våra lådor och väskor ha sprängts till småsmulor. Ej en enda av alla dessa lådor är hel, och jag begriper ej vart de tagit vägen, så smått har allt söndersmulats. Hade bomben fallit blott en meter längre söderut, så hade säkerligen ej Ebba nu kunnat vara vid liv. Och att hon ej nu blev krossad är ett Guds under. Hade bomben fallit några meter längre österut, så hade hela huset blivit obeboeligt. Nu kunna vi bo kvar i sängkammaren och i mitt arbetsrum. Rummen över dessa kunna också bebos om de repareras, ty där är tak och väggar, fastän innertaken blåstes ned. — — —

Från Chiehhsien Sha.

Utdrag ur privatbrev, daterat den 10/9. 1941.

»Molnet var där med mörker, men tillika upplyste det natten.»

2 Mos. 14: 20.

Ensam har jag varit sedan den 24/6, och ensam är jag ännu, och dock icke ensam. Gud har varit och är mig så outsägligt underbart nära, att jag har ej behöft *känna* mig ensam någon gång. Här i mitt rum har det ljudit av lovsång ur djupet av mitt hjärta såsom aldrig förr. Jag har verkligen fått erfara, att Jesus tillfredsställer själen fullkomligt, alldeles oavsett hurudana förhållandena äro. Mycket har jag haft att stå i och mycket att gå igenom, som

jag här ej kan nämna, men Herren hjälper i allt och hjälper även ur nöden och svårigheterna, när han ser att de fått verka det vartill de voro sända. Ovanstående bibelord: »Molnet var där med mörker, men tillika upplyste det natten», tycker jag riktigt illustrerar min ställning f. n. Med Jesus i mörkret *kan* det ej bli mörkt, ty han gör själva mörkret ljust. Det är underbart att få erfara det.

Jag har haft ungefär 1 timmes verkligt ljuvligt samtal med en troende kvinna i dag. Hon är en helt ung kristen — ej ung till åren, men som kristen — men hon kan alldeles förvåna en med sitt andliga förstånd. Hon döptes förra året. Hon talade i dag bl. a. om hur förändrad hennes 98-åriga svärmor har blivit, sedan hon började bedja för henne och tala med henne om Jesus. Hittills har hon ej velat höra henne tala om de eviga tingen utan har bara svurit på henne. Nu har hon alldeles upphört därmed och har t. o. m. bett sonhustrun komma och bedja med henne till Gud. Hon var så glad, lilla ljuvliga fru Wang. Hon bor 15 li härifrån, och i hennes by ha flera kvinnor blivit intresserade genom hennes stilla men kraftiga vittnesbörd. Vi sjöngo bibelverser, som hon lärt sig utantill, läste 121 psalmen, som hon hade strukit för med rött, vers för vers. Och sedan bådo vi tillsammans, innan vi satte fram ångat bröd och grönsaker åt henne, varpå hon vände åter den 7 km. långa vägen hem. Hon sade med sådant allvar: »Ack, jag bara hoppas, att Jesus kommer snart.» Och det hoppas jag också. Det är vårt *saliga* hopp.

Vi ha haft ett jobb de sista dagarna med flyttning av allt ifrån kapellgården till skolan. All missionens egendom måste ut, emedan platsen tagits i bruk för andra ändamål, inte vår plats bara utan hela kvarteret. I skolan ser det helt enkelt gräsligt ut efter alla flyktingfamiljer, som med sina spislar och matlagning ha svärtat ned väggar och tak över allt, så att sotet hänger i långa fransar. Vi kunna absolut inte använda rummen vare sig för gästrum eller annan verksamhet utan att först reparera litet. Men man vågar ej göra mer än det allra nödvändigaste, ty allt är så dyrt. Innanför taket i den stora skolsalen, som vi använda till gudstjänstlokal, måste vi tills vidare spänna ut tältduk för att hindra regn och lera att falla ner på åhörarna. Det blir en för vidlyftig historia att nu lägga om taket. — — —

Estrid Sjöström.

Hudson Taylor — en troshjälte.

Det stod en man inne hos en framstående läkare i London och blev undersökt.

— Ni säger, att ni har arbetat i Kina sju år, herr Taylor, sade han till slut.

— Ja, jag har varit missionär i och omkring Ningpo, och jag vill gärna vända tillbaka så snart som möjligt. Hur länge tror ni det dröjer, innan jag blir frisk igen, så att jag kan återvända?

Doktorn såg allvarlig ut.

— Min käre man, svarade han, det kan inte bli tal om någon utresa för er på flera år.

— Flera år! utropade Taylor förskräckt. Skulle det innebära ett lika långt uppehåll i min livsgärning?

— Dessvärre — ja.

Hudson Taylor rätade på sig och pressade läpparna hårt samman.

— Gott — det är Guds vilja, och jag måste lyda, sade han stilla.

Genom de trafikerade gatorna gick den sorgsne mannen. Hans hjärta blödde och världen syntes honom så mörk.

— Flera år! upprepade han åter och åter.

En klocka slog i närheten.

Hudson Taylor ryckte till.

— Åter ha tusen själar i Kina dött

utan att känna sin Frälsare, sade han till sig själv, tusen varje timme, och jag måste vänta här i åratal utan att vara i stånd att hjälpa dem.

Bitterheten kom över honom på nytt, där han gick med sänkt blick.

Till slut kom han hem och gick oavbrutet med tunga steg fram och tillbaka i sitt lilla rum. Han kunde inte tänka klart. Han bara gick fram och tillbaka, fram och tillbaka. Dock — oron i hans inre lade sig inte. Trött satte han sig till slut ned. Han öppnade Bibeln och läste:

J. Hudson Taylor.

— Se, mina tankar äro icke edra tankar, och edra vägar äro icke mina vägar, säger Herren. Nej, så mycket som himmelen är högre än jorden, så mycket mer äro ock mina vägar högre än edra vägar, och mina tankar högre än edra tankar.

Hudson Taylor slöt Bibeln och satt stilla en stund.

Så reste han sig upp. Hans ansikte lyste av en starkare tro.

— Välan, jag är nödd att stanna hemma, hur skall jag då bäst kunna hjälpa Kina? var den tanke som fyllde hans sinne, då han gick till ro.

*

Någon tid därefter var det en missionär vid namn Gaugh, nyss hemkommen från Kina, som kom att bo i samma hus som Hudson Taylor. De samtalade ofta, och till slut kommo de överens om att det bästa de kunde göra för Kina nu var att giva ut en ny översättning av Nya Testamentet på den dialekt, som talades i Ningpo.

Ett litet rum gjordes i ordning, och då de fått penna och papper och sina böcker satte de i gång. De strävade dag ut och dag in och gladdes, då de voro färdiga med de fyra evangelierna. Så började de att översätta Apostlagärningarna, och då de kommo till Paulus' resor kunde Hudson Taylor knappt ta ögonen från den stora kartan över Kina, som hängde på väggen framför honom. Hans blick följde kustlinjen, och han kunde se de platser, där missionärerna arbetade. Men hur få platser det var, när han såg på de tusen och åter tusen milen inåt landet! Här levde det miljoner människor, som inte kände Jesu namn och som inte hade någon som kunde förtälja dem om Honom.

— Å, om det kunde uppstå en ny Paulus, som kunde segla uppför dessa stora floder och resa omkring i landet bortom dessa bergskammar! sade han längtansfullt till sig själv. Så vände han åter blicken från kartan och började skriva. Men tanken på Kinas inland kunde inte upphöra. Under sömnlösa nätter jagade den honom — om dagarna stodo de alltid framför honom, dess stora provinser med sina folkrika byar.

Gång på gång måste han vara för sig själv och tänka på denna sak. Om jag beder Gud om att skaffa pengar till Kina, vågar jag då tro, att Han vill göra det? sporde han sig själv.

Med oroligt sinne och tungt hjärta gick Hudson Taylor åter till sitt arbete och sökte att glömma Kina och dess miljoner. Han översatte några få verser, men hejdade sig helt plötsligt, då han läste nästa vers:

— »Här visade sig för Paulus i en syn om natten en macedonisk man, som stod där och bad honom och sade: 'Far över till Macedonien och hjälp oss.'»

Dessa ord kommo honom att studsa och fyllde honom med en ny ansvars-

känsla. Han tyckte att han i dem såg en klar kallelse: dock kände han sig inte mäktig att uppfylla den.

*

Våren 1865 kom. Dagarna blevo långa och ljusa, men ännu hade inte Hudson Taylor blivit kvitt tankarna på Kinas inland. De plågade honom så mycket, att han blev sjuk. En man från Brighton, som såg hur dålig han såg ut, bjöd honom hem till sig.

— Kom till Brighton, Taylor, sade han vänligt, och pröva om inte havsvinden kan blåsa nytt liv i dig!

Hudson Taylor lämnade böckerna och reste en junidag. Då söndagen kom, kände han, att han inte kunde sitta stilla och höra på predikanten. Han gick en tur längs stranden. Skaror av glada människor gingo förbi honom till kyrkan utan att ens se mannen med det allvarliga ansiktet och de tårfyllda ögonen. Klockklangen tonade genom morgonluften, sjön blänkte i solskenet. Vita segel lyste på böljorna.

— Åh, hur vackert här är, tänkte Hudson Taylor, men hur annorlunda i Kina. Trånga gator och eländiga hem. Män och kvinnor, som söka tröst hos blinda avgudar, och ingen finns som kan visa dem en bättre väg.

Längre och längre följde han stranden, medan han tänkte på Kinas nöd. Plötsligt stannade han och ett leende lyste upp hans bleka ansikte.

— Varför är jag så bekymrad? Om Gud vill att jag skall utföra detta arbete, behöver jag inte tvivla på att Han är mäktig att hjälpa mig.

Ansvaret är inte mitt utan Hans. Han vill hålla sin hand över arbetet. Att jag kunde tänka på min egen styrka!

Hudson Taylor vände blicken upp mot den molnfria himlen över sig.

— Här och nu ger jag mitt liv för Kinas inland, sade han långsamt. Alla de dagar och år Gud vill ge mig viger jag till Hans tjänst där.

Han böjde huvudet och bad högt om att Guds skulle ge honom till medarbetare två män till var och en av inlandets elva provinser och två till Mongoliet. Bibeln höll han i handen, och då han hade slutat sin bön tog han upp en penna och skrev i marginalen: »Bett om 24 villiga, duktiga arbetare i Brighton, 23 juni 1865.»

Stilla slöt han Bibeln och gick hem med lätt hjärta.

In över stranden svallade vågorna, och för den ensamme mannen, som stod och såg ut över böljorna, var det som ett tecken på den nya kraft, som skulle bryta in över Kinas inland.

*

Några få månader senare stod Hudson Taylor på däcket av ett skepp, som långsamt seglade nedför Themsen på väg till Kina.

Vid sidan om honom stod en grupp på femton män och kvinnor, de första frukterna av hans bön på Brightonstranden.

Så kom den ena efter den andra, och så småningom blev Kina Inlandsmissionen stark.

By efter by nåddes och provins efter provins genomvandrades av dessa oförskräckta banbrytare.

Åter och åter kallade ledarna på frivilliga, och från Englands kuster kom deras svar från Gud.

— — —

Många år ha gått sedan dess, och i det fjärran Changsha sover Hudson Taylor sin sista sömn. Men Kina Inlandsmissionen lever alltfort.

I 16 provinser äro över 1,000 av dess missionärer i arbete, frukten av den ödmjuke mannens stora tro.

(D U. B.)

Bedjen för missionärerna!

Länkmötet i Jönköping den 7 dec. 1941.

Länkmötet i Jönköping blev till en god och rik dag i god syskongemenskap inför vår himmelske Fader. Vid den bönestund på morgonen, som inledde dagen, lyftes vår blick och våra hjärtan upp till Herren själv och till det verk, han gjort med oss. »— — Han är den som har låtit ljus gå upp i våra hjärtan» o. s. v. 2 Kor, 4:6. *Han*. Inte vi. Det var *Nils Selander,* som då hjälpte oss att se det ordets heliga innebörd. Väl i samklang stod detta ord till *Selfrid Erikssons* förmiddagspredikan och de textord Herren givit honom. Där fingo vi det igen och ännu starkare: *Han* »Gud har — bestämt oss till — att vinna frälsning genom vår Herre Jesus Kristus.» 1 Tess. 5:9. Och i Joh. 15:16 »Jag har bestämt om Eder» o. s. v. Det blev oss både till en dom, som vi böjde oss under, och till sporre och stärkt tro och villighet. »*Han har bestämt*». Vi må inte hindra det att då ske. Man satt där och lyssnade och tänkte vidare på det stora i Guds tanke om oss, skröpliga människor, som Guds medarbetare i denna gärning: vinna frälsning — bära frukt. Tänkte på S. M. K., på Kinalänkar runt om i landet. »Han har låtit sitt ljus gå upp — Han har bestämt». — »Befunnits vara förtroende värd» kallar Paulus det att få tjäna Herren. *Han* må ännu mera upplysa våra hjärtans ögon, så att vi se det stora och angelägna i missionens tjänst. Ja, det var mycket man den förmiddagen tänkte och kände och kanske även — förstod.

Efter mötet var det kyrkkaffe på K. F. U. M., och det var många vänner med då. De flesta tillhörde väl »Kinesernas Vänner», som är det första och äldsta gardet av kämpar vid trossen för Jönköpings vidkommande och S. M. K. Det gjorde gott att se dem samlas med »Länkarna», vilka i sin tur ha lusten och kallelsen att ta vid och fortsätta deras gärning som bärare, skaffare och förebedjare och i Missionens Herres namn göra sitt. Gud välsigne dem! Och göre han oss alla trogna intill döden! Med tanke på Kinesernas Vänner och Kinalänkarna kan man väl tillämpa ordet: »Från fäder har det kommit, till söner skall det gå.» Den stunden berättade *Selfrid Eriksson* »Något om Kina», och det var »Något» mycket gripande. För oss, som hörde berättelsen om bombardemanget av missionsstationen, var det underbart med Guds välsignade räddning undan döden. Vad måtte det inte då ha varit att uppleva den? Att Herren den gången inte bara tänkte på människornas liv utan även bevarade för dessa ett bibelord på en tavla »Eder Fader Vet» visar sannerligen hans goda omsorg om de sina. Herrens ord skall icke återvända fåfängt. Och vi önska och bedja: Må icke heller den dagens ord och budskap återvända fåfängt!

Klockan tre samlades vi till gemensam middag på Margaretaskolan för att sedan efter en stunds förberedelse för det sista mötet på den stora högtidsdagen samlas klockan sex på Mäster Gudmunds källare till något, som påminde om de underbara avslutningsmötena på ungdomsveckorna — inte minst tänka vi då på Mauritzbergsveckan i somras. Att det var sann ungdomsglädje, som värmde och smittade av sig och som bär och styrker inte bara för stunden, det kunna vi intyga. Det var en stund, då vi fingo stanna inför Guds underbara ledning med våra liv, rent personligt och påtagligt. Det intygades, inte bara att Gud har en bestämd vilja med vars och ens liv, vad vi ska bli, utan också, att Gud leder och uppmuntrar oss i de minsta detaljer. Han visar den ene ett och den andre ett annat. Så få vi hjälpa varandra att se Guds vilja men också att följa den. Någon hade blivit förtvivlad, därför att hon hade sett sig blind på detta, att genom munnens bekännelse blir man frälst. Men

så fick hon se, att själva frälsningsverket är Guds eget, och på något annat kan man inte bygga grunden. Då, när Gud fick visa henne detta, kom också det *rätta* vittnesbördet. En annan hade ett par års tid gått och kämpat med Guds vilja angående utbildning och framtid. Är det verkligen sant, att jag kan få reda på Guds vilja, vad jag skall bli? — Ingen som litar på Gud kommer på skam. Rent praktiskt och enkelt visar Gud oss de anlag och möjligheter, han har givit oss. Är det inte också meningen, att vi då skola följa dem och utveckla dem och förvalta punden? Jo, förvisso. En annan hade upplevat verkligheten av den 23 psalmens ord. Under så gott som fyra års tid hade den psalmens ord varit bärkraftiga, detta t. o. m. under så besvärliga tider som utbildning till ett blivande kall. Ja, till verklig hjälp för oss alla i den gemensamma kampen blev den kvällen.

Att Gud leder oss på tågresor, i vår vardagsgärning, vid val av yrke och inte bara när vi äro tillsammans och ha gemenskap med trossyskon, det är det som gör att vi ha frimodighet och glädje i Gud. Må den frimodigheten och glädjen bära frukt och smitta av sig, det är vår innerliga bön. Och det gör den, i den mån vi äro uppriktiga och ärliga inför Gud och människor.

Selfrid Eriksson avslutade den underbart rika dagen med att leda våra tankar till det himmelska hemmet, dit vår längtan trår. I den gemensamma bönen inneslöto vi så alla länkar och hela verket i Fadershanden, som leder dem, som han får leda.

E. L. — Hgd.

FRÅN NÄR OCH FJÄRRAN

Ett betydelsefullt 100-årsminne.

Vid nyåret var det jämt 100 år sedan engelsmannen George Scott och C. O. Rosenius började utgiva den kristliga tidningen Pietisten. Sedan Scott strax efter tidningens grundande måste lämna Sverige, redigerades Pietisten av Rosenius ensam till hans död 1868. Den övertogs då av P. Waldenström, som utgav den under fyrtio år. 1908 blev Pietisten organ för Svenska Missionsförbundets inre mission och sammanslogs 1919 med tidningen Missionsförbundet. Pietisten var under lång tid oerhört mycket spridd, särskilt bland väckelserörelsernas folk. I mitten av 1800-talet utgick den i nära dubbelt så stor upplaga som Aftonbladet, som samtidigt var Sveriges mest spridda allmänna tidning.

George Scott kom 1830 till Stockholm och började predikoverksamhet i den engelska metodistförsamlingen, men hans inflytande vidgade sig snart över hela landet. Hans namn har för alltid blivit inristat i den evangeliska väckelsens historia i vårt land, liksom det är knutet till början av svensk hednamission, nykterhetsverksamhet, traktat- och tidningsmission. Det var också han som tog initiativet till och var den drivande kraften vid tillkomsten av Sveriges första icke statskyrkliga gudstjänstlokal, Betlehemskyrkan i Stockholm, Fosterlands-Stiftelsens av traditioner från de stora väckelsetiderna starkt präglade centrum. — Scott mötte mycket motstånd i sin verksamhet, och efter ett pöbelupplopp i mars 1842 lämnade han landet.

75-årig missionsförening.

Sista söndagen i december firade Hovslätts missionsförsamling i Jönköpings län sin 75-årshögtid under medverkan av bl. a. missionsföreståndare Axel Andersson, Stockholm. Den fria andliga verksamheten i denna trakt började omkring mitten av förra århundradet, och 1866 organiserades missionsföreningen. Den bekante pastor Karl Palmberg deltog mycket i denna verksamhet, och missionsmötena höllos än i kyrkan, än i bönehusen eller i logar och lador. Det första missionshuset i socknen invigdes av

pastor Palmberg 1893. Den lilla församlingen har under 75-årsperioden för sin verksamhet offrat nära 165.000 kronor, därav 40.000 utgivna för sociala ändamål.

Ett uttalande.

ERIK FOLKE. En livsbild tecknad av *Mimmi Folke*. Svenska Missionens i Kina förlag.

Det är något mer än två år sedan grundläggaren av Svenska Missionen i Kina Erik Folke lämnade detta jordiska. Ett växlingsrikt och innehållsrikt liv var ändat. En banbrytaregärning av stora mått lämnade han efter sig. Ensam hade han gått ut som missionär i Kina utan att något missionssällskap eller kyrka stod bakom. Väl bars han och hans gärning av mångas förbön, men lika många stodo i undran och fruktan inför det steg han hade tagit. Kallelsen hade han fått och den följde han obevekligt. Den ensammes missionsgärning växte. Missionsfältet vidgades och behovet av allt flera missionsarbetare gjorde sig starkare påmint. Dessa kommo också. Svenska Missionen i Kina blev ett betydande missionssällskap. Kretsen som med offer och bön samlades här hemma blev allt större. De utskickade missionärernas antal växte. Det blev en ekumenisk rörelse av djupgående karaktär i vårt eget land.

Då man läser historien om Svenska Missionens i Kina framväxt, måste man stanna i stilla förundran inför vad Gud förmår, där människor ställa sig helt i hans tjänst. Ovannämnda livsskildring är skriven av Erik Folkes efterlämnade maka. Med kärlekens hand har hon tecknat hans bild. Värdefulla äro alla de utdrag ur brev och andra personliga dokument hon infört från Erik Folke. Med glädje läser man också alla de personliga vittnesbörd från människor, som stått Erik Folke nära, vilka hon tillfogar i slutet av boken. De göra ett starkt intryck av den givande ande som bodde hos Erik Folke. Boken om Erik Folke bör bli en kärkommen julbok för alla vänner till Svenska Missionen i Kina, och missionens vänner i övrigt.

Thorsten Levenstam.

(Alingsås Tidning den 22/12 41).

«En hövdings testamente«

skriver pastor Johan Hagner i Missionstidningen Budbäraren om

ERIK FOLKE

missionsmannen, banbrytaren för svensk mission i Kina.

En livsbild tecknad av MIMMI FOLKE, född Beskow.

"En människa, som med allt sitt liv står inför Gud."
G. D. i Svenska Dagbladet.

"Den levnadsteckningen bör läsas och föreläsas."
J. Nyrén i Svensk Veckotidning.

"En ung människa får en skatt i sina händer, när Erik Folkes biografi skänkes honom eller henne."
E. O. "Libanons" månadsblad.

Häft. 4:—. Inb. 5:50.

Svenska Missionen i Kina, Drottninggaton 55, Stockholm.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under dec. 1941.

Allmänna missionsmedel.

1758. K. F. U. K., Gbg, till Lisa Gustafssons underh. ..... 1.300:—
1760. S. o. D. S., Arboga, i st. för blommor vid »Tant Hannas» bår ..... 25:—
1761. A. o. K. L. ..... 50:—
1762. E. K. ..... 8:—

1763. Ö. H. K. U-d, resebidr. .... 15:—
1764. Jes. 46:13, till Wille Berglings underh. ..... 400:—
1765. th, till Elna Lenells d:o ..... 50:—
1766. Bottnaryds v. Mfs ..... 25:—
1767. Koll. i Församlingsh., Karlskrona 1/12 ..... 128:92
1768. M. H., Älvsjö, »tionde» .... 5:—
1769. G. F., Abrahamsberg, till E. Dahles underh. ..... 10:—
1770. 1/3 del av koll., vid Nässjökonf. 20/11 ..... 128:50
1771. Koll i Grebo 21/11 ..... 14:—
1772. Del av Missionsauktionen i Värna 22/11 ..... 100:—
1773. E. o. M. A., Värna ..... 10:—
1774. »Avbet. å skuld» ..... 200:—
1775. Koll. i Kläckeberga 24/11 .. 28:70
1776. »Mat- och respengar» 3:50
1777. Koll. i Församl. huset, Kalmar 25/11 ..... 41:72
1778. Del av koll. å K. F. U. K., Kristianstad 27/11 ..... 15:—
1779. Resebidr. o del av koll. vid Adventsgudstjänst i Karlshamns kyrka 28/11 ..... 25:—
1780. D. T., Värnamo ..... 5:—
1781. A. W., Tånnö ..... 5:—
1782. Fam. H., en sparb. 18:65
1783. S. o. M. S., Östersund, till H. Wangs underh. ..... 200:—
1784. A. G., Beted, ... 15:50
1785. A. J., Tånnö, »Mors minne», till G. Gustavssons underh. .. 100:—
1786. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs d:o ..... 50:—
1787. Koll. i Oscarskyrkan, Sthlm, 16/11 ..... 87:96
1788. G. B., Kristianstad ..... 10:—
1789. Koll. i Piteå, 27/11 vid S. Erikssons besök ..... 115:—
1790. E. W., Umeå, »tionde», till M. Cederholm, G. Kallgren, M. Holmström o. E. Wåhlins utresa ..... 40:—
1791. H. o. I. J., Gbg ..... 20:—
1792. K. S., Vinslöv, »Åt Herren» 20:—
1793. E. J., Gbg ..... 10:—
1794. En tacksam syster, Ps. 115:13, »i st. för handarbete» ..... 5:—
1799. Syfören. för S. M. K. försäljning i Sthlm 3/12 ..... 6.374:44
1800. B. G., Sollefteå 7:50
1801. E. S., Strömstad ..... 15:—
1802. Kinesernas Vänner, Värnamo 500:—
1803. Missionssyfören., Ethelhem .. 100:—
1804. Skede Mfs ..... 30:—
1805. S. H., Örsjö ..... 15:—
1809. O. B., Orebro 4:20
1810. N. E., »Del av tionde», gm A. B., Skellefteå ..... 25:—
1811. Koll. i Sörböle vid S. Erikssons besök, till Maja Lundmarks underh. gm d:o ..... 55:—
1812. E. o. W. L., Sörböle, till d:o, gm d:o ..... 50:—
1813. R. L., »mitt tackoffer», gm d:o ..... 20:—
1814. Koll. i Alvik 1/12 ..... 16:65
1815. D:o i Avafors ..... 15:—
1816. D:o i Bergsbyn ..... 12:—
1817. M. ..... 10:—
1818. K. R., Gråmanstorp ..... 10:—
1819. Hjoggböle Mfg ..... 25:—
1821. »Ett tack till Herren», Hägerstad ..... 25:—
1822. Bergsbyns Kinakrets, till E. Sjöströms underh. ..... 52:—
1823. Hörle Mfg ..... 50:—
1824. Vänner i Tålebo, sparb. medel 30:—
1825. Ryggestorps syfören. ..... 140:—
1826. Madängs Kristl. Ungd. fören. 50:—
1827. Kinakretsen Gbg, 20:—, Syfören. sparb. 125:—, till G. Goës o. C. G. Nordbergs underh. ... 145:—
1828. A. F., Piteå, efterskörd till försäljningen ..... 10:—
1829. Koll. i Betlehemskyrkan, Sthlm, 7/12 ..... 387:47
1831. Kinamissionens Vänner, Vetlanda, till utresorna ..... 100:—
1832. Koll. i Mullsjö till d:o ..... 31:—
1835. L. L., Älvsby 2:50
1836. N. A., Brunflo ..... 25:—
1837. A. N., Malmö ..... 25:—
1838. N. S., Nkpg ..... 10:—
1839. Rinna Kyrkl. syfören., Väderstad ..... 30:—
1840. Böneringen, Karlskrona, Offerstund o. sparb. tömning .. 136:—
1841. M. W., Mörrum, »till försäljningen» ..... 20:—
1842. K. J., Trollhättan, d:o ..... 10:—
1843. A. J., Köping, »rab.» 1:92
1844. Fam. J., Björköby, »en liten julblomma på Fars o. Petrus grav» ..... 80:—
1845. E. K., Sävsjö, »ett löfte till Gud» ..... 50:—
1846. S. K., Ängelholm ..... 10:—
1847. Koll. i Sabbatsbergs missionshus vid I. o. E. Malms besök 38:—
1848. E. Ö., Lundsbrunn, »till Julglädje» ..... 10:—
1849. H. E., Lindesberg 7:50
1850. H. L., Huskvarna ..... 5:—
1851. G. D., Krylbo ..... 20:—
1852. Karlbo syfören. ..... 50:—
1854. B. o. K. L., Sthlm ..... 30:—
1855. L. ..... 20:—
1857. »Tackoffer 7/12» ..... 10:—
1858. H. A., Höganäs ..... 10:—
1859. E. S., Rödjenäs ..... 30:—
1860. G. o. E. A., Nkpg, i st. för blommor vid Jenny Ringqvists bår ..... 10:—

1861. Måndags syfören., Nkpg .... 30:—
1862. Bjurbäcks Mfs ..... 25:—
1863. 1/3 del av koll. vid Adventsmöte i Skellefteå ..... 121:—
1864. St. Åby Östra syfören. ..... 250:—
1865. 1/3 del av koll. 29—30/11 i S:t Örjans kyrka o. Sävenäs bönhus ..... 13:—
1867. Ekenäs syfören. ..... 50:—
1868. Lilla syfören., Magra ..... 350:—
1869. H. H., Adelsö ..... 10:—
1870. Hamrånge Kvinnofören. .... 25:—
1871. Vänner till R. Andersson, Kinnekleva, i st. för blommor vid hans bår ..... 35:—
1872. Fam. A., Kinnekleva, i st. för blommor vid G. M. Perssons bår ..... 5:—
1873. A. C., Sthlm 2:50
1874. »Senapskornet», Lidköping .. 500:—
1875. »Stava» ..... 10:—
1876. »En vän» ..... 10:—
1877. V. W., Malmö ..... 10:—
1878. E. L., Umeå ..... 75:—
1880. K. F., Storängen ..... 100:—
1882. N. A. E., Gislaved ..... 25:—
1883. Mölnlyckes Mfs, »julgåva» .. 10:—
1885. Kinaringen i Lonnhyttan, till Runa Häggs underh. ..... 300:—
1886. »En länk» ..... 10:—
1887. Kinakretsen, Lund ..... 23:—
1888. M. R., Limhamn 2:50
1889. J. S., Uppsala ..... 5:—
1890. Skördefestmedel fr. Toarp .. 100:—
1891. O. F., Vittsjö ..... 10:—
1892. »Med tack till Gud, fr. M. o. N. C-i» ..... 900:—
1893. I. K., Linköping, till E. Viléns underh. ..... 10:—
1894. A. H., Skellefteå ..... 15:—
1895. A. O., Norderön ..... 100:—
1896. Tillägg till koll. vid kinamöte i Alingsås ..... 20:—
1897. »Hanna Blomqvists minne» . 31:15
1898. Kimstads kyrkl. syfören. ... 100:—
1899. H. Z., Mölnlycke ..... 5:—
1900. Daggryningen, Jkpg, resebidrag ..... 10:—
1901. Testamentsmedel efter avl. fröken Anna Schreil, Hbg, 534:52 med avdrag av stämpelavg. 10:— 524:52
1902. I. o. G. T., Nkpg, i st. för blommor vid fru Jenny Ringqvists bår ..... 10:—
1907. E. R., gm K. D., Växjö .... 10:—
1908. L. P., gm d:o ..... 10:—
1909. G. A. N., gm d:o ..... 10:—
1910. »En missionsbössa», gm d:o 1:25
1911. H. Z., gm E. E., Sävsjö .... 5:—
1912. E. E., Sävsjö ..... 25:—
1913. A. O., Växjö ..... 40:—
1914. Korsvägens Mfg ..... 15:—
1915. Brånsta söndagsskola, sparb. tömning 36:50
1916. Insaml. vid kyrkkaffe efter avskedspred. av C. G. Nordberg, Hoverberg 41:45
1917. L. M. F. ..... 1.000:—
1918. Älvsjö Kyrkl. missionskrets . 65:—
1919. K. D., Växjö, »rab. å H. S. Ö.» 17:74
1920. A. o. P. J., Vännäsby 9:50
1921. E. I., Sthlm ..... 12:—
1922. Säby Kyrkl. syfören. ..... 40:—
1923. O. J., Nkpg ..... 25:—
1924. K. M., Örebro, sparb. medel 10:—
1925. F. N., Sthlm 2:50
1926. Tillägg till försäljningen ... 8:25
1927. J. C., Piteå, »prov å H.S.Ö.» 2:21
1928. M. J., Boden ..... 200:—
1929. »Ett tack till Gud», till E. Viléns underh. ..... 25:—
1930. Jönköpings o. Huskvarnalänkarna ..... 450:—
1931. O. W., Jkpg, »tack till Gud» 40:—
1932. S. M. K:s syfören., Malmö, sparb. medel ..... 75:—
1935. A. M., Visby, till verks. i Kina 52:50
1936. Undersåkers Mfg ..... 50:—
1937. K.F.U.M., Malmö, årsbidrag 500:—
1938. M. H., Djursholm ..... 10:—
1939. I. B., Ö. Vingåker ..... 5:—
1940. E. E—m ..... 1.000:—
1941. G. P., Skoghall ..... 25:—
1942. O. B., Duvbo, 20/12 ..... 10:—
1943. A. B., Västerås, »julgåva» .. 2:50
1944. A. L., Råneå ..... 5:—
1945. B. K., Osbruk ..... 10:—
1946. E. H., Sthlm, »Ps. 103» .... 50:—
1947. O. E. N., Piteå 40:09
1948. I. W., Sthlm, »julgåva» .... 5:—
1949. »En Uppsalavän» ..... 50:—
1950. E. o. N. B., Sthlm ..... 25:—
1951. K. K., Björköby ..... 20:—
1952. Ryds syfören. ..... 50:—
1953. A. G. F., Umeå, »en julblomma på Mors grav» ..... 10:—
1954. B. L., Ekenässjön 10:27
1955. »Onämnd i brev till Lisa B.» 50:—
1956. M. L., Sthlm ..... 5:—
1957. »G. P.» ..... 15:—
1958. J. V. F., Kramfors, »julgåva» 5:—
1959. S. F., d:o, gm d:o ..... 5:—
1960. Obbola K. F. U. K., till D. Nordgrens underh. ..... 50:—
1961. »En vän i Uppsala» ..... 75:—
1962. Ekenässjöns Mfg ..... 25:—
1963. »Svea—Josef» ..... 50:—
1964. H. A., Älvdalen ..... 5:—
1965. A. J., Bor ..... 10:—
1966. »Tack för julfred», gm A. B., Skellefteå ..... 5:—
1967. A. o. B. J., i st. för blommor till fru Mia Viklunds bår, gm d:o ..... 5:—
1968. R. S., »en julblomma på min

hustrus grav», gm d:o ..... 10:—
1969. Ur sparb. på exp. 18:12
1970. R. o. J. B., Bor, »julgåva» .. 10:—
1971. O. S., Gisselås 2:50
1972. E. K., Ekenässjön 2:50
1973. Fam. K. L., Ekenässjön, i st. för blommor vid stadskassör K. Gustafssons, Huskvarna, bår ..... 15:—
1974. Ö. H. K. U—d: Näsby M., sparb. medel 10:—, Slättåkra U. missionsbidr. 20:—, Ulriksdals U. koll v. kretsmöte till M. Lindéns underh. 40:— 70:—
1975. »En länk» ..... 15:—
1976. Gåva efter avl. lär. Eva Margareta Forsberg, Skellefteå . 300:—
1977. E. B., Äppelviken ..... 50:—
1978. A. N., Bjärnum, »julgåva» .. 50:—
1979. C. D., Södertälje ..... 50:—
1980. S. J., Örebro ..... 950:—
1981. H. o. E. J., Jkpg ..... 50:—
1982. E. o. E. A., Alingsås ..... 50:—
1983. »L» ..... 50:—
1984. H. J., Skövde 50:50
1985. Stefanskyrkans syfören. försäljning 19/11 ..... 150:—
1986. E. S., Råå, ur fickspar b. .... 40:—
1987. Sunne Kristl. Ungdomsf. ... 50:—
1988. M. R., Agunnaryd ..... 40:—
1989. »Utfyllnad» ..... —:32

Kronor 22,500:—

Särskilda ändamål.

1759. E. P., Ljungby, till I. Ackzells arbete ..... 300:—
1795. D. P., Tingsryd, till d:o, att anv. efter gottf. ..... 10:—
1796. K. N., Steninge, till D. Nordgren, att anv. i arbetet ..... 50:—
1797. J. C. H., Sthlm, till barnh. i Sinan ..... 100:—
1798. Till M. Ringberg, för Chao Cheng-hsiang underh. ..... 100:—
1806. I. B., Duvbo, till D. Nordgrens sjukvårdsarbete ..... 10:—
1807. A. B., d:o, till I. Ackzells verks. ..... 5:—
1808. E. O., Lund, till E. Sjöström 10:—, o. Å. Haglund 10:—, att anv. efter gottf. .. 20:—
1820. A. D., Kristdala, »söndagstioöringar», till I. Ackzell för traktater 10:75
1830. G. J., Umeå, till T. Lindgren, att anv. enl. överensk. 30:—
1833. Söndagsskolbarn i Hbgs missionshus, julgåva till Sien Mei 5:—
1834. Syfören. »Ljusglimten», Duvbo, till Maria Petterssons barnh. ..... 1.145:—
1853. S. S., Hbg, till I. Söderberg, att anv. enl. överensk. ..... 15:—
1856. E., till N. Styrelius för d:o 100:—
1866. M. R., Södertälje, till C. o. M. B., för d:o 2:08
1879. E. L., Umeå, till D. Nordgren, att anv. efter gottf. ..... 50:—
1881. S. T., Nockeby, till bibelkv. underh. i Yungtsi ..... 50:—
1884. »De Ungas syfören. för Kina», till kindergarten lär. i Ishih underh. ..... 50:—
1903. A. W., Simrishamn, till E. Lenell, att anv. efter gottf. .. 20:—
1904. Sågkvarns Jungfruförен., till I. Ackzells barn- o. kvinnoarb. i Tali ..... 130:—
1905. E. E., Sävsjö, prov. å julstjärnan, till barnh. 12:50
1906. K. D., Växjö, till en skolgosses underh. ..... 150:—
1933. S. M. K:s syfören., Malmö, till fru Shao, för uppmuntran i arbetet i evangelii tjänst, på Tjäders station ..... 33:—
1934. A. R., o. H. H., till I. Söderberg, för arbetet bland Kinas kvinnor ..... 30:—

Kronor 2.428:33

Allmänna missionsmedel	***22.500:00***
Särskilda ändamål	***2,428:33***
S:a under dec. mån. 1941 Kr.	***24,928:33***

Med varmt tack till varje givare!

»Men honom, som förmår göra mer, ja, långt mer, än allt vad vi bedja eller tänka, — honom tillhör äran.» Ef. 3: 20—21.

Gåvor till Missionshemmet i Duvbo.

Oktober—december 1941.

Kontant.

»L», 10:—; B. o. M. B., Duvbo, 10:—; Hemmets bössa, 22:—; F. P., Björklinge, till gran och ljus, 10:—; Hemmets bössa, 14:—; H. L., Vetlanda, till julbordet, 25:—; E. T., Stockholm, 25:—; E. J., Sala, 10:—; E. A. Vetlanda, 25:—; O. M., Stockholm, till julbordet, 5:—; C. E., Hällabrottet, 50:—; Hemmets bössa, 21:—.

In natura.

K. B., Umeå, 1 låda lingon; S. S., Stockholm, diverse grönsaker; d:o, pepparkakor; E. L., Malmö, äpplen; M. o. D. J., Duvbo, lutfisk; N. H., Djursholm, godsaker till julbordet; E. K., Drottningholm, d:o; M. Ö., Stocksund, 1 låda äpplen; K. W., Lidingö, 1 marsipantårta.

Med varmt tack till varje givare!

»Gud vare oss nådig och välsigne oss, han låte sitt ansikte lysa och ledsaga oss.»
Ps. 67: 2.

Lisa Lundberg.

PRENUMERATIONSANMÄLAN

Ännu ett år har nalkats sitt slut, och ett nytt har börjat. Vi känna därför behov av att få tacka vår läsekrets för gemenskap under det gångna året och anbefalla vår tidning i välvillig hågkomst för det kommande.

Missionstidningen Sinims Land hoppas vi kunna utgiva under år 1942 enligt samma plan och i samma format som under det gångna året. Också i *den 47:e årgången* hoppas vi att tidningen får vara ett föreningsband mellan missionsarbetet och missionärerna på fältet samt missionsvännerna i hemlandet. Vi hoppas också att missionsintresset genom den skall stärkas och det andliga livet få näring, så att kraft ges för kallelsegärningen. I mån av utrymme inflyter därför ej blott missionsmeddelanden utan också uppbyggelseartiklar, och i allt vilja vi beflita oss om att ge uttryck för en evangelisk, osekterisk och helgad anda.

Till alla tidningens vänner uttala vi ett varmt tack för förbön och hjälp med dess spridning samt framföra en innerlig vädjan om fortsatt bistånd. För Missionen är det av stort värde, att antalet prenumeranter och förebedjare blir så stort som möjligt.

Missionstidningen Sinims Land utkommer med 20 nummer per år. Prenumerationspriset är: helt år kr. 2:50, halvår kr. 1:50, ett kvartal kr. 0:90. Till utlandet kostar tidningen kr. 3:— per år.

Prenumeration kan ske både på postkontoren och på Svenska Missionens i Kina exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Vid prenumeration på postkontoren måste *hela* namnet: »*Missionstidningen Sinims Land*» angivas. Enligt nuvarande bestämmelse för postbefordringsavgifter blir det emellertid *fördelaktigare för Missionen* om prenumeration verkställes å vår exp., varför vi äro *mycket tacksamma om så sker*. Tidningen sändes i så fall som utgivarekorsband till de olika prenumeranterna.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp. erhålles vart 6:te ex. gratis.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å postkontor, erhålla, om postens kvitton insändas till exp., kr. 2:50 för vart 6:te ex., men få då inga friexemplar.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

Bedrövade, men dock alltid glada. — Bön i nödtid. — Från Red. o. Exp. — Från missionärerna. — Hudson Taylor. — Ungdomens avdelning. — Från När och Fjärran. — Ett uttalande. — Annons. — Redov. — Prenumerationsanmälan.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr.

N:r 2 47 ÅRG. 25 JAN. 1942 PREN.-PRIS 2: 50

ANSVARIG UTGIVARE: M. LINDÉN.

FRIDENS GUD, OSS FRID FÖRLÄNA!

Fridens Gud, oss frid förläna: Hör oss milde Herre Gud!
Hjälp ditt folk dig troget tjäna, Fäst det vid din viljas bud!
O då skall med helgad ro Det i fridens hyddor bo.

Ingen makt kan det förfära, Då det har sin tröst i dig.
I ditt hägn det står med ära, Står, då världen välver sig,
Står, då folk förgås med hast, I din fruktan lugnt och fast.

Frid i landet du oss give! Frid i husen följe den!
Makar, bröder, grannar live Fridens anda, kärleken!
Frid i hjärtat, Jesu, bjud, Frid med mänskor och med Gud!

Hjälp oss du, o kärleksrike, Styrk oss med din Andes mod,
Du vår Konung i det rike, Som du köpte med ditt blod!
Där med oss mot synden strid, Tills vi nå en evig frid!

(Sv. Ps. 506; 1, 2, 6 och 8)

Trettondedagen.

Trettondedagen 1887 lämnade Erik Folke Sverige och reste för första gången ut till Kina, sin kallelses land. Denna dag har sedan, år efter år, varit en Missionens offerdag, då sparbösse medel och offergåvor uppsamlats till fortsättande av Erik Folkes verk. Så ock i år, i Stockholm med gudstjänst i Betesdakyrkan.

Missionsföreståndare *Martin Lindén* inledde med bön och läsning av dagens evangelietext: Matt: 2: 1—12, berättelsen om de vise männen och deras hyllning för »den nyfödde judakonungen».

Doktor *Karl Fries* predikade därefter över Matt. 12: 15—21, dagens predikotext: »Dagens predikotext synes icke stå i något närmare sammanhang med den betydelse, som denna dag av ålder haft: 'Helga Tre Konungars dag'», så inledde doktor Fries sin predikan. Denna dag erinrar om huru »vise män från österns länder» kommo för att bringa sin hyllning åt den nyfödde judakonungen, vars ankomst länge varit förutsagd av Israels profeter — och icke blott av dem. Det vill synas, som om den gåtfulla gestalt, som omtalas i 4 Mos. under namnet Bileam, ägt kännedom om »en stjärna som skulle träda fram ur Jakob, en spira som skulle höja sig ur Israel» och att »ur Jakob en härskare skulle komma», en som skulle slå ned alla fiender och hävda Israels makt över folken. Det är svårt att veta, om detta uttalande av Bileam representerar en tradition, som fortlevat släktleden igenom, tills den satte dessa »vise män» i rörelse för att uppsöka den nyfödde judakonungen.

Hans uppgift var ju inte den att med vapenmakt nedslå kringboende fiender, utan han skulle enligt änglabudskapet till Josef »frälsa sitt folk från deras synder». I samma riktning uttalar sig också den rättfärdige och fromme Simeon, då han »genom Andens tillskyndelse» kom till helgedomen i det ögonblick, då Jesu föräldrar buro honom in dit: »Mina ögon hava sett din frälsning, vilken du har berett till att skådas av alla folk: ett ljus som skall uppenbaras för hedningarna, och en härlighet som skall givas åt Israel.»

Det är samma ton som klingar igenom vår text och samma anda som bestämmer Jesu handlande: »Många följde honom, och han botade dem alla». Sedan följer en upplysning om att han var angelägen att förhindra berömmelse med anledning härav. Det han ville var att utbreda rätten bland folken. »Rätt» kan betyda »rättighet». Hur ofta hör man inte talas om att någon »kräver sin rätt». Men »rätt» kan också betyda: »rättskipning». Så heter det i Jes. 28: 16, 17: »— — — Och jag skall låta rätten vara mätsnöret och rättfärdigheten sänklodet.» Gud sände sin Son i världen att han skulle »förkunna rätten bland folken» och för att han skulle hävda rätten, men icke med stora ord och vapenmakt, utan genom självuppoffrande tjänst, genom sitt försoningslidande och genom att fostra en lärjungaskara till samma barmhärtiga sinne, som han själv ådagalade. Han visade oss vägen genom lidande till seger. »Till hans namn skola folken sätta sitt hopp.» Det ord som här återgivits med »folken», betyder också »hedningarna». Det är sålunda fråga om hednamission i egentlig mening. Och det är genom sina vänner och lärjungar som den i härligheten upptagne Frälsaren vill utföra sitt verk på jorden. I sin översteprästerliga förbön säger han ju till sin Fader: »Såsom du har sänt mig i världen, så har ock jag sänt dem i världen». Själv sändes han »för att förkunna rätten bland folken» (hedningarna), och han skulle icke upphöra förr än han »har fört rätten till seger». Det är samma uppdrag som han ger oss. Göre han oss trogna i att följa hans spår!

Efter att offergåvor och sparbössor insamlats, talade missionär *Selfrid Eriksson*. Hans text var hämtad ur

kvarnsten om halsen, som kommer oss att drunkna, utan blyskor på fötterna, som hjälpa oss att komma tillräckligt djupt ned i Guds översvinnliga nåd. —

*

Under 55 år har Herren hållit sin skyddande hand över Svenska Missionen i Kina, skulle vi då icke våga, att mot denna bakgrund med frimodighet se framåt? »Herren, Herren är en evig klippa.»

H. B.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Bönemöten för S.M.K.

Bönemöten för Svenska Missionen i Kina *hållas varje tisdag och fredag på Missionens expedition,* Drottninggatan 55, Stockholm. På *tisdagarna börjar bönemötet kl. 7.30 e. m. och på fredagarna kl. 2 e. m.* Missionsvännerna hälsas varmt välkomna till dessa bönestunder.

Må förbönen aldrig tystna!

Kinalänkarna i Stockholm

samlas på S.M.K:s expedition *torsdagen den 5 februari kl. 7 e. m. Välkomna!*

Kinalänkarnas egen spalt i vår tidning.

I förra numret av vår tidning framfördes tanken på att det i varje nummer av Missionstidningen Sinims Land skulle införas hälsningar från de många länkarna. Referat från julfesten i Göteborg kan väl räknas såsom en sådan hälsning, och på så sätt kan man säga, att ett bidrag till denna avdelning finnes i detta nummer av tidningen. Men i övrigt har ej något bidrag till denna »spalt» kommit oss tillhanda. Vi taga oss därför friheten påminna länkarna om denna sak. Vänta ej på varandra, utan sänd in bidrag! Red. kan ej låta spalten stå tom av brist på insända bidrag.

En maning.

Visa tidningen för vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera! Ju flera prenumeranter vi få, desto flera vänner och förebedjare hoppas vi att Missionen vinner.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Herren Jesus är alltjämt densamme.

Utdrag ur brev till syföreningar från missionär *Carl F. Blom,* Yuncheng, daterat i september 1941.

Det har varit en blandning av svalka, hetta och torka denna sommar. Vi äro så tacksamma att regnet kom i tid att rädda åtminstone en del av höstskörden. I vissa distrikt lär det vara mycket lovande, och vi tacka Gud, att hungersnöd inte behöver befaras.

Som Ni kanske veta, äro vi hindrade att resa från våra städer, ha inte ens kunnat få pass att besöka våra närmaste stationer. Därför är det inte så mycket att berätta om vårt eget arbete, men så mycket mer om andras. Församlingens egen evangelist och en frivillig bibelkvinna äro ständigt ute i byarna runtomkring inom ett par sv. mils avstånd. Äldsten och de andra evangelisterna äro också alltsom oftast i rörelse, men stanna ej länge borta.

I onsdags efter församlingens bönemöte tillkännagav Äldsten, att i stället för den vanliga bibelklassen på kvällen evangelisten, diakonen Wei, skulle berätta om sina erfarenheter ute i distriktet den senaste månaden. Kl. halv åtta samlades en liten skara, och diakonen talade om vad Gud hade gjort under dessa veckor. Många böner hade besvarats och alla måste vi tacka och lova Gud för hans underbara gärningar.

Då han började sin berättelse, gingo våra tankar genast till Mark. 6: 30, »Apostlarna församlades och berättade — allt, både vad de hade gjort och vad de hade lärt.» Den första platsen diakonen besökt var en by, där en liten 10-dagars sommarkonferens skulle hållas.

Nahum 1: 3 »— — — Herren har sin väg i storm och oväder — — —», och det blev ett budskap som vittnade om Guds underbara förmåga att räkna med allt och taga allt i sin tjänst. »Det stormar i världen», så började han, »världshavet är i uppror, och dess vreda böljor resa sig mäktigt. Men vi se huru Gud tager stormen i sin tjänst för att genom den uppfylla sina planer; vi se, att Gud har sin väg i stormen». Det är inte bara i lugnet som »allt samverkar till det bästa» utan också i stormen. I lugna dagar blir det inga stora påfrestningar, men i stormen prövas kallelsen, motiven och tron. Under orostider och i svårigheter är det lätt att råka in i en kris. Det kinesiska skrivtecknet för kris är sammansatt av två tecken, vilka betyda fara och tillfälle. Fara och tillfälle var det för Josef, när Gud ville använda honom för att rädda en hel nation. På samma sätt var det för Moses. Han trodde sig kallad till stora uppgifter, men han gick Gud i förväg, därför gömde Gud honom i öknen i 40 år. Var säker på, att då kunde Mose se Guds väg med honom! När en atlantångare gått genom en storm, vet man vad den duger till, men det gör man inte så länge den ligger i docka. Det är sant, att det är mycket av hö och strå, som blåser bort i stormen, mycket som är byggt på lös grund, som förstöres. Vi sörja ej över det. Det som har tyngd och fäste, det står kvar även om stormen drager fram. I tider av storm få vi göra många omvärderingar. Det ha vi fått göra ute i Kina. Det har varit kristna som synts oss bättre än de andra, och vi ha tänkt, att om det bleve förföljelse, komme de att stå fasta. Andra ha sett svaga ut, de skulle lätt duka under i stormen, trodde vi. Men det har visat sig att i provets stund, då stormen gick över församlingen, då fingo vi ofta se, att de starka voro svaga och de svaga starka. Vi hade en äldste, som var vårt stöd när det var lugnt; när stormen kom ville han inte vara ledare, knappast en kristen. När tusentals flyktingar hade tagit sin tillflykt till missionsstationen och det behövdes någon som dagligen gick utanför staden och skaffade grönsaker till dem, då var det en diakon, som inte hörde till dem vilka synts vara starka, som erbjöd sig att göra detta. Det behövdes mod och tro till detta, och han hade det. I stormen prövas motiven. Människor, som vi trott drivas av Kristi kärlek, när stormen kom fingo vi ibland se, att de drevos av kärlek till Mammon — men ock tvärtom. På en av våra utstationer var det en kvinna, som inte varit kristen så länge, och hon visste inte så mycket. När hon blev anmodad att dela ut traktater gjorde hon det dock. Hon blev då anhållen som spion och i fängelset förhörd under hot att hon skulle dödas om hon inte bekände. »Jag har intet annat att bekänna än att jag är en kristen», blev svaret. Då de höggo av henne håret, jublade hon över att hon fått lida för sin tro. — Det stormar i Kina och på vårt fält, och våra kamrater stå mitt i stormen. Men vi veta, att deras tro och frimodighet icke kan försvinna, vi se det av deras brev. På en plats hade församlingen byggt ett kapell. Den dag då detta invigdes föll en bomb och förstörde kapellet. Då samlades församlingsmedlemmarna för att ordna med ett nytt kapells byggande! Hus kunna förstöras, men Guds verk kan icke brytas ned. När man i Jerusalem ville utrota kristendomen genom förföljelse, blev var och en av de fördrivna ett levande vittne om Kristus. På samma sätt i Kina. Bland flyktingströmmen, som drar fram från öster in i det fria Kina, beräknas det finnas 250.000 kristna. De föra budskapet med sig. Stormen har drivit evangelium långt, långt in i Kina. Herren har sin väg i stormen, han är med oss, och det hjälper oss att icke kasta bort vår frimodighet. En dykare måste ha blyskor på sig för att kunna sjunka till botten och där gå med stadiga steg. Så är det också med oss. Vi behöva Guds blyskor, som drager oss ned i nådens djup. Gud giver inte en

Djävulen kom naturligtvis med olika invändningar om olämplig tid, oro bland folket m. m., men de började. De första dagarna var det inte mer än några tiotal deltagare, men skaran ökades undan för undan, och till slut var det över hundra personer med. Bibelkvinnan gick igenom Markus evangelium och evangelisten Wei Johannes. De flesta av de närvarande voro tämligen nyomvända från kringliggande byar. Fastän ingen kollekt för omkostnaderna eller mötesavgift krävdes, offrades mellan 70 och 80 dollars, under det att utgifterna voro blott femtio. Alla från andra platser åto tillsammans av sin medförda matsäck. Grönsaker och välling lagades på platsen. Byfolket åt i sina egna hem. Församlingen där har intecknat en lägenhet på fyra grottor och fyra små rum som möteslokal hos en troende lantbrukare, men eftersom ej alla gäster rymdes där, fingo de övriga natthärbärge i de olika kristna hemmen.

Under hela tiden som mötet pågick hände ingenting som störde friden, men efter det folket hade gått, då blott ledarna voro kvar för att återlämna lånta saker m. m., kom det folk, som ville taga ut män för krigstjänst, men ledarna, som just voro samlade till bön, blevo inte ofredade.

Inga omvändelser skedde under mötet, men frukten visade sig sedan i hemmen, där Guds Ande fick råda och åstadkom stora förändringar i liv och vandel hos många, som hade varit med.

Efter att ha tillbringat några dagar i sitt hem fortsatte diakonen till en annan plats. Om dagarna sökte han upp de troende, och på kvällarna samlades folk till möten. Efteråt blev han kallad till olika hem för att bedja för sjuka. På ett ställe var det en släkting till äldsten här, som var sjuk. Han hade ofta hört evangelium, men var inte troende. Under denna sjukdom hade han försökt alla möjliga botemedel, men ingenting hjälpte. Han gick till gudstjänst i byn en dag, och Guds Ande talade till honom. Han tog emot frälsningen, och på hemvägen blev han botad från sitt onda. Först sade han inte mycket om vad som hade hänt, men sedan vittnade han frimodigt om vad Gud hade gjort med honom. Nu läser han flitigt Guds ord och börjar begripa, vilken dyrbar skatt han har i detta. I ett annat hem var det en gammal lärare, som hade undervisat i byns skola i tjugoåtta år. Hans hustru, tydligen en mycket duktig kvinna, var illa sjuk. Hon var en ivrig avgudadyrkare och trodde på trolldom och signerier, vilket mannen inte gjorde. Hon hade nu låtit kalla en trollkvinna och andra satans tjänare till hemmet, men de hade ingenting kunnat uträtta. Hon kunde fortfarande varken äta, dricka eller tala. Mannen var alldeles förtvivlad och fruktade, att hon skulle dö. Huru skulle han ensam kunna stå för hela huset? Mannen träffade just då den ovannämnde, som Gud hade botat och frälst. Han rådde läraren att söka hjälp hos den kristne diakonen Wei, som just skulle komma igen till byn. Läraren gick till mötesplatsen, men till sin stora ledsnad fann han icke Wei där, utan en gosse, som nyss slutat i folkskolan i Yuncheng, ledde gudstjänsten. Det tyckte inte läraren var passande. Vad kunde en sådan där pojkbyting ha att giva? Pojken började sin predikan med att rikta en fråga till läraren: »Gamle Herre! Är ni född på nytt?» — Mycket förbluffad svarade läraren precis som Nikodemus: »Hur kan en som är gammal åter bli född?» — Då läste den unge predikanten upp berättelsen om Nikodemus och förklarade den så gott han kunde. Läraren fick mycket att tänka på och gick sedan hem. — På kvällen kom diakonen till byn, och gossen talade om, att läraren önskade träffa honom för att få hjälp för sin sjuka hustru. Morgonen därpå gick Wei med några kristna till hemmet. Först talade han med mannen om Guds makt att hjälpa, men sade att ingenting kunde göras, så länge avgudarna voro kvar. Sedan gingo de in i kvin-

nans rum, och Wei frågade, om hon ville bli frälst. — Ja, det ville hon. — Visste hon, att hon var en syndare? — Javisst, men hon var inte klar på vad hon hade för synder. — Sedan gick Wei igenom tio Guds bud och visade henne, hur hon hade syndat emot Gud och hur hon kunde få förlåtelse. Han frågade sedan om hon var villig att leva eller dö efter Guds behag, och det var hon. Alla i hemmet förklarade sig villiga att taga bort avgudarna. Läraren tog själv ner alla som fanns i rummen, men den förnämste var på loftet. Några män klättrade dit upp och hämtade ned det stora tygstycke, på vilket bilderna av olika gudar voro målade, och detta brändes tillsammans med alla de andra. Svärdottern och alla i hemmet böjde knä och bad till Gud, som Wei lärde dem. Även den sjuka ropade: »Jesus, fräls mig! Förlåt mina synder!» — Hon blev mycket bättre, men ej omedelbart fullt frisk. Hennes man blev rörd av Guds Ande, grät och bekände sina synder, tog emot frälsning och lämnade utgången av hustruns sjukdom i Guds hand.

Sedan talade läraren om för diakonen vad han hade hört på mötet, och han fick mer ljus över skriften. »Nog tror jag på Gud», sade han, »men jag har inte sett något bevis.» — Wei talade om den nya födelsen, evigt liv och evig död, och läraren förvånades över lärans djup och skillnaden mellan denna och andra religioner, huru Jesus överbevisade om synd och frälste genom tron och den Helige Andes kraft. Han tackade Gud för frälsningen och fick frid i sitt hjärta. Han sade sig ämna lämna skolan och gå ut och vittna om Gud, men Wei påminde honom om vikten av att leda hans sjuttio eller åttio elever till Gud. — Efter några dagar blev hustrun fullkomligt återställd och kunde gå med på gudstjänsterna tillsammans med sin familj.

Därifrån gick diakonen Wei till en annan by, där tre familjer i våras hade kommit till tro. Dessa önskade han nu besöka. Om dagen gick han till byar runt omkring, men på kvällen återvände han till platsen, där hela byn samlades för att höra. Gud visade stor nåd, och trots att Weis krafter blevo till det yttersta ansträngda, hjälpte Gud underbart, så att han kunde hålla ut dag efter dag, även då det blev som med apostlarna, att de inte hade tid ens att äta. Folket ville inte låta honom gå eller själva gå ifrån honom. Till sist bad han, att alla, som verkligen ville bli frälsta, skulle söka honom i hans bostad efter mötet. Flera kommo dit för att lära sig bedja och sjunga.

En opieslav vid namn Yang blev helt befriad från sitt krav utan medicin eller mänsklig hjälp. Grannarna sågo och förundrade sig över denna seger genom Guds kraft. Mannen återvände till sitt hem, och då alla fem familjemedlemmarna förklarade sig villiga, förstörde han alla avgudarna. Några grannfamiljer sågo detta och blevo påverkade. Flera personer kommo till tro på Herren och ämna också kasta ut de falska gudarna. Bed för alla dessa!

På hemvägen gick diakonen Wei och en kamrat och ledde sina cyklar. Det fanns flera människor före dem på vägen, men ingen just i närheten. Plötsligt fick Wei syn på en dollarsedel, som låg på marken. Han plockade upp den och sade till kamraten: »Vem har tappat denna, månne?» — »Äh», sade kamraten, »Gud vill giva dig den.» — »Nej, du! Vi skall fråga först dem som äro före oss på vägen.» — Så hojtade han: »Har någon tappat någonting?» — Nej, ingen svarade att han tappat något. Längre fram gick en man, som bar två korgar med bönost. »Har du tappat något», frågade Wei. Mannen såg litet förvånad ut och undersökte sina fickor. »Ja», sade han, »jag har tappat två dollarsedlar». — »Jag har bara plockat upp en», sade Wei. »Hurudan var din sedel? Ny eller gammal? Vilka märken hade den?» Beskrivningen passade in, och han fick sin sedel tillbaka. Nu ville han bjuda på

niskor som synas oss utom räckhåll, mera än någonsin blivit föremål för våra tankar och böneämnen.

Det är ett av Guds under och kärleksbevis, att när människorna avbryta alla till buds stående kommunikationsmedel, så vidgas det andliga synfältet och förbindelsen själarna emellan blir innerligare än förut. Vi bygga våra andliga vägar på trons och hoppets fasta grund och räkna med Guds eviga kärlek, som undanröjer alla de hinder, som kan torna upp för att bryta ned våra andliga förbindelsevägar.

Mottot för årets bönedag den 20 februari 1942 är:

Jag är vägen.

När Jesus yttrade, Jag är vägen, då menade Han, att Han är världens ljus, det ljus, som även i det svåraste mörker skulle upplysa världen, så att människorna kunde följa Hans väg för att finna sanningen och livet.

Nu kommer maningen på nytt till Sveriges kristna kvinnor, maningen till gemensam samling för bön och förbön. Önskvärt vore, att på denna bönedag kristna kvinnor samlades överallt i vårt land och att samfällt från alla länder den bönen uppsändes:

»Herre, gör mig till förmedlare av Din frid!
Där hat råder — låt mig så ut Din kärlek!»

Program för bönedagens möte kunna erhållas av sekreteraren, fru N. Thorell, Odengatan 1, *Stockholm.*

Stockholm den 7 januari 1942.

Svenska Missionsrådets Kvinnokommitté.

Missionstidningen Sinims Land,

organ för *Svenska Missionen i Kina,* utkommer 1942 i sin 47:e årgång.

Tidningen utkommer med 20 nummer om året. Den innehåller uppbyggelseartiklar, brev från missionärerna, berättelser från missionsfältet, meddelanden om hemarbetet och missionsnotiser från olika fält.

Tidningen kostar: *helt år kr. 2: 50,* halvår kr. 1: 50, ett kvartal kr. 0: 90.

Till utlandet kostar den kr. 3: — pr år.

Prenumeration kan verkställas på posten men det ställer sig fördelaktigare för Missionen om den verkställes på vår Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Provnummer sändas på begäran *gratis* och portofritt.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

Fridens Gud, oss frid förläne! — Trettondedagen. — Från Red. o. Exp. — Från missionärerna. — Kinakretsens i Göteborg julfest. — Kvinnornas internationella bönedag den 20 febr. — Missionstidn. Sinims Land.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm. Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr.

bönost. »Nej», sade Wei. »Vi vilja ingenting ha, men du skall tro på den sanne Guden och Frälsaren Jesus, som förmår göra människor villiga att lämna tillbaka, vad de hitta.» Mannen gick sin väg och sökte enligt deras råd upp en plats, där det fanns kristna. Han började »studera läran» och är nu mycket intresserad. Bed också för honom!

I en annan by förklarade sig tretton eller fjorton familjer villiga att tro på Gud och kasta ut avgudarna. — Inte gick allt detta utan att djävulen gjorde motstånd, och vi veta, att alla dessa nyomvända komma att bli frestade att gå tillbaka. Bed för dem, och att Herren må sända arbetare att hjälpa till med den stora skörden!

*

Nu har jag återgivit diakon Weis berättelse så ordagrant som möjligt. Ville Ni alla vara med oss i bön för dessa själar och i tack till Gud, att han är densamme i dag, som när Jesus gick här på jorden! Ännu bli onda andar utdrivna, sjuka botade och människor frälsta genom hans namn. Ära vare hans namn!

Med innerliga hälsningar från oss båda till Er alla, våra trogna vänner,

Eder i Herren varmt förbundne

Carl F. Blom.

Kinakretsens i Göteborg julfest

firades den 10 dennes på kvällen i Masthuggets arbetsstugas hemtrevliga lokaler i Carl Johansgatan 5. Arbetsstugans föreståndarinna, som också är medlem av S.M.K:s kommitté i Göteborg, fröken *Helfrid Petri* hade nedlagt mycken omsorg på att göra det hela så jullikt som möjligt för sina gäster. Givetvis saknades ej traktering i form av té med en mängd »dopp» av olika slag. Huvudsaken var emellertid ej det materiella utan den rika andliga kost som bjöds. En alldeles särskild glädje bereddes deltagarna genom oväntat* besök och medverkan av doktor *Karl Fries,* S.M.K:s huvudkommittés högt aktade ordförande. I ett sakrikt och intresseväckande föredrag skildrade han trosstärkande episoder från Kina Inlandsmissionens tidigare historia ävensom det nuvarande läget på Svenska Missionens i Kina fält, delvis belyst genom brev från missionärerna Nils Styrelius och Carl F. Blom. Solosång av fröken Petri, uppläsning av brev från missionär Gösta Goës samt delgivande av några partier ur Mimmi Folkes i synnerlig grad läsvärda, nyutkomna bok om Erik Folke jämte mycken sång utfyllde aftonens program, och man bör ock tillägga, att göteborgskommitténs värderade ordförande, apotekare *Karl Nilenius* inledde festen med hälsningstal och bön samt att vice ordföranden, tillsyningslärare *Albin Karlsson* avslutade densamma med tacksägelse och bön.

K. E. B.

Kvinnornas internationella bönedag den 20 febr.

Den första fredagen i Fastan samlas kristna kvinnor i världen till bön, kvinnor från öst och väst, från syd och nord, för att bedja till Honom, som är vägen och som är den ende som kan återuppbygga och skapa en ny värld.

För mången eller rättare sagt för de flesta synes det idag vara det svåraste, att tala eller tänka på vår värld i ett sammanhang. Detta är allt beroende av den isolering, som varje land synes leva i. Och ändå är detta endast en synvilla, mänskligt sett. Denna isolering gör nämligen, att vi blivit allt intensivare i våra böner och att de länder och män-

*) Alldeles oväntat var dock ej detta besök, ty det var bekant, att doktor Fries antagit inbjudan att verkställa invigningen av det nybyggda örlogshemmet på Nya Varvet söndagen den 11 jan. Och i samband därmed hade doktor Fries haft godheten utlova sin medverkan vid sagda vår julfest.

N:r 3 47 ÅRG. 10 FEBR. 1942 PREN.-PRIS 2: 50

ANSVARIG UTGIVARE: M. LINDÉN.

»BLOTT RINGA TJÄNARE.»

Luk. 17: 7—10.

Nyligen ha vi vid högmässogudstjänsten fått lyssna till det här ovan angivna bibelordet och till förklaringar angående dess innehåll. Egentligen är det väl därför knappast motiverat att nu åter påminna därom, men det synes mig vara ett ord med tillämpningar särskilt passande för missionsarbetare och missionsvänner, och därför fäster jag ånyo uppmärksamheten därvid.

"Vi äro blott ringa tjänare". Så skulle Jesu lärjungar säga då, och så skola de säga nu, även de som övergivit fader, moder, hem och fosterland för att i lydnad för Jesu befallning gå ut på missionsfälten. Herren Jesus har haft makt att befalla dem gå ut, och de voro pliktiga att lyda. De ha alltså endast gjort vad de voro pliktiga att göra.

Detta låter kanske hårt, ej minst i vår tid, då det innebär mera av uppoffring att vara på missionsfälten än det inneburit under lugnare och ljusare förhållanden. Gud är dock icke orättvis, så att han förgäter vad de verka och den kärlek som de bevisat mot hans namn. (Hebr. 6: 10.) Vi skola icke heller vara orättvisa, så att vi förgäta det. Må Gud hjälpa oss att komma ihåg det, att bedja för dem och att hålla dem i ära! För Kristi verks skull äro de ofta nära döden, och de sätta sina liv på spel. Därför äro de värda att hållas i ära. (Fil. 2: 29, 30.) Men detta motsäger icke påståendet att de, då de gingo ut, voro pliktiga att lyda och att de alltså endast gjort vad de voro pliktiga att göra.

I en annan av texterna på söndagen septuagesima (evangelietexten) läsa vi: "Har jag icke lov att göra såsom jag vill med det som är mitt?" (Matt. 20: 15.) Det ordet äger sin tillämp-

ning också i detta sammanhang. Herren har rätt att befalla sina tjänare att gå för att utföra även livsfarliga uppdrag, och de äro pliktiga att lyda. Och det kommer till oss med en rannsakande fråga: Får Herren göra med oss såsom han vill? Vi bekänna oss ju vara hans lärjungar. Visa vi också i handling att vi äro hans tillhörighet? Vi kunna också uttrycka frågan så: Om de, som för Kristi verks skull äro nära döden, endast göra vad de äro pliktiga att göra och därför äro blott ringa tjänare, vad äro då vi? Vem av oss gör vad vi äro pliktiga att göra?

Vi tillhöra Herren Gud både på grund av skapelsen och återlösningen. "Han har gjort oss, och icke vi själva, till sitt folk och till får i sin hjord." (Ps. 100: 3.) Och då vi genom synden kommit under dödens och djävulens våld och blivit förtappade och fördömda människor, såsom det så målande beskrives i Luthers förklaring till den andra trosartikeln, förlossade, förvärvade och vann Herren oss med sitt oskyldiga lidande och död, på det att vi skulle vara h a n s e g n a. Härpå grundar sig hans makt över oss. Han har dött, för att vi icke mer må leva för oss själva, utan för honom. (2 Kor. 5: 15.) Han har givit sitt liv för att göra oss till sina egna. Blir detta en riktigt levande sanning för oss, då förstå vi, att han aldrig kan begära för mycket av oss, och att vi aldrig kunna göra mera för honom än vad vi äro pliktiga att göra. Säkert känna vi då behov av att i ödmjukhet fly till honom, som förlåter synder och helar brister. "Vi äro blott ringa tjänare". Ja, vi äro tjänare, som behöva mycken förlåtelse. Vi ha icke ens gjort vår plikt.

*

Vi äro pliktiga att helhjärtat stå till Guds förfogande. Det framgår så tydligt av det anförda bibelordet. Fortsättningen har för mig blivit ett exempel på n å d e n att få lyda. Där talas om tio spetälska män, som fingo en befallning av Jesus, och om vad som hände, då de gjorde såsom Herren hade sagt. Herren bjöd dem att gå, och medan de voro på väg, blevo de rena. Ett annat liknande exempel ha vi i berättelsen om mannen, som hade en förvissnad hand. Jesus befallde honom att räcka ut sin förvissnade hand. Han räckte ut den, och hans hand blev frisk. (Mark. 3: 5.) — Är det icke djupast sett alltid n å d att få lyda Herren Jesus? Giver ej detta alltid den förblivande vinsten? Jo, förvisso. Om den unge mannen i Matt. 19 hade hörsammat Jesu uppmaning att sälja vad han ägde och ge det åt de fattiga, då hade han fått en förblivande vinst, en skatt i himmelen. Men då han kände det som om det var för svårt att lyda och därför gick bort från Jesus, förlorade han vinsten såväl som glädjen. Huru handla vi? Må vi alltid vara i stånd att se nåden och förmånen av att få lyda honom, som gav sitt liv för oss!

Martin Lindén.

Judit Högman 60 år.

»Vår tid är ganska flyktig här.» Dagar och år försvinna så fort. Tio år ha förflutit sedan vi firade fru Högmans femtioårsdag. Ja, det måste vara så, även om det låter otroligt, ty *den 11 febr.* ha 60 år gått sedan hon föddes i Nässjö, där hennes föräldrar, godsägare C. J. Gustafsson och hans maka, född Karlsson, voro bosatta.

Från barndoms- och ungdomshemmet i Småland gick färden 1905 till Kina, och 1908 bildades det egna hemmet därute. Då förenades nämligen Judit Gustafsson i äktenskap med missionär, sedermera missionssekreterare, Nath. Högman. Gud nöjde sig dock ej med att hemmet i Småland lämnats för hans skull. Också det kinesiska hemmet måste lämnas, och det offret var förvisso ej mindre kännbart. Herrens verk därute krävde nämligen att maken stannade kvar, då hon och deras lille gosse återvände till hemlandet på grund av fru Högmans klenhet. Det offret föregicks, säger missionär Högman i ett brev, av en sönderslitande kamp, som ej kan beskrivas. I samma sammanhang skrev han: »Guds kärleksfulla hjärta mottager gärna våra alabasterflaskor, även om de äro oss mycket dyrbara, ty han vet att vinsten blir på vår sida.»

En annan offerstund för fru Högman var hennes födelsedag 1926. Just på den dagen ändades hennes makes jordeliv. Genom allt har dock Gud i trofasthet burit sin tjänarinna, välsignat henne och gjort henne till välsignelse. Såsom missionsorganisation vilja vi med anledning av bemärkelsedagen ge uttryck för vår tacksamhet för hennes insats i vårt arbete. Innerligt tillönska vi också allt gott från Gud på högtidsdagen och för varje kommande ny dag. Guds rika kärlekshjärta mottager ej endast gärna våra alabasterflaskor; det låter oss också i överflödande mått taga emot vad Kristus genom sitt offerlidande vunnit åt oss. Gud har gjort oss levande med Kristus »för att i de kommande tidsåldrarna bevisa sin nåds översvinnliga rikedom, genom godhet mot oss i Kristus Jesus.» (Ef. 2: 7.)

Martin Lindén.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Från Kommitténs för S. M. K. sammanträde.

Kommittén för Svenska Missionen i Kina hade den 30 jan. ordinarie sammanträde. Kyrkoherde *Gunnar Arbman,* som under två år på grund av sjukdom ej kunnat deltaga i Kommitténs sammanträden, hade med anledning av sin klenhet bestämt avböjt återval till ledamotskap i kommittén. Avsägelsen godtogs, ty kommittén kunde ju ej annat än böja sig för detta skäl, och den beslöt att ge uttryck för sin varma tacksamhet för den trohet och kärlek, som kyrkoherde Arbman under 20 år såsom kommittémedlem på många sätt visat prov på. I stället för kyrkoherde Arbman invaldes läraren *Thure A. J. Carlsson* från Jönköping såsom ordinarie ledamot av Kommittén. Han har sedan 1936 varit suppleant, och det är oss

en glädje att nu få hälsa honom välkommen såsom ordinarie.

Kommittén består efter de nu förrättade valen av följande *ordinarie ledamöter:* D:r Karl Fries, ordförande; kapten Oscar von Malmborg, v. ordförande och kassaförvaltare; fröken Lisa Blom; folkskollärare Thure A. J. Carlsson; musikdirektör Harald Gillgren; grosshandlare Sven Johnson, missionsförest. Martin Lindén; fröken Elsa Lundblad; tandl. Josef von Malmborg; apot. Karl Nilenius; komminister J. Th. Sandberg och disponent Gust. Törnqvist samt *suppleanterna:* komminister Torsten Folke; domkyrkoorganist Gösta Harlin; komminister Johan Hoff; fröken Ella Josephson och ingenjör Viktor Wisborg.

Kommitténs arbetsutskott består av följande ordinarie ledamöter: D:r Karl Fries; kapten Oscar von Malmborg; fröken Lisa Blom; musikdirektör Harald Gillgren och missionsföreståndare Martin Lindén. Suppleanter i arbetsutskottet äro komminister Johan Hoff och tandläkare Josef von Malmborg.

Bönemöten för S. M. K.

Bönemöten för Svenska Missionen i Kina *hållas varje tisdag och fredag på Missionens expedition,* Drottninggatan 55, Stockholm. På *tisdagarna börjar bönemötet kl. 7.30 e. m. och på fredagarna kl. 2 e. m.* Missionsvännerna hälsas varmt välkomna till dessa bönestunder.

Må förbönen aldrig tystna!

Försäljning.

Torsdagen den 19 febr. kl. 7 e. m. anordna Kinalänkarna en försäljning å S. M. K:s expedition, Drottninggatan 55, av från fjolårets försäljning överblivna saker m. m. Buffé med servering av kaffe och tårtor m. m. Korta anföranden. Sång.

Gåvor till försäljningen och till Buffén emottages med stor tacksamhet helst före kl. 3 e. m. försäljningsdagen.

Alla varmt välkomna!

Till våra prenumeranter.

Ännu kan *Missionstidningen Sinims Land* erhållas från årets början, och vi mottaga tacksamt förnyelse av prenumeration samt anmälan om nya prenumeranter. Skulle någon, som fått tidningen sig tillsänd under 1941, vara förhindrad att fortsätta prenumerationen, vore vi också tacksamma för ett meddelande härom. Vi fortsätta nämligen enligt gammal praxis att t. v. sända tidningen, och dennas ekonomi tillåter ej sändande av friexemplar.

Till alla prenumerantsamlare och till alla, som inbetalt prenumerationsavgift, uttala vi ett varmt tack.

En maning.

Visa tidningen för vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera! Ju flera prenumeranter vi få, desto flera vänner och förebedjare hoppas vi att Missionen vinner.

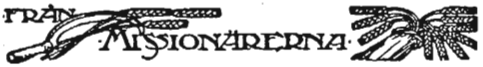

Kallade att förmedla liv.

Pucheng, She. den 11 okt. 1941

Kära Vänner! Jesu frid!

I går kom en hel del av mina i juni avsända brev tillbaka, ledsamt nog, och jag vill därför nu medelst ett flygbrev söka nå Er gemensamt och tacka för alla brev och 50-årsdagsgåvor, som mycket uppmuntrat mig. Gud löne Er alla!

I de nämnda breven skildrade jag vårens uppmuntrande arbete i östra distriktet, särskilt bland de troende, som Gud gav verklig förnyelse. Under juni var jag hemma, men i början av juli reste jag till södra distriktet igen och har varit där 3 månader, dels för vila och dels för arbete. Jag har fått göra trosstärkande erfarenheter, liknande dem som jag skildrade i juni-

numret av Missionstidningen Sinims Land.

Största delen av sommaren har jag varit i en bergsby, som ligger så vackert mitt ibland bambu- och cypresskogar med förtjusande promenadstigar och små porlande bäckar, vid vilka jag stundom suttit och njutit. Oftast ha vi dock varit ute på bybesök. Jag har nämligen inte velat vara mycket i mitt lilla kyffe. Utanför ha en vävstol och två spinnrockar samt en huskvarn varit i gång nästan både dag och natt. Mjölnaren har svurit och husfolket har, fastän de bekänna sig vara kristna, ofta grälat, vilket ju är mycket vanligt härute men ändå svårt att vänja sig vid. Jag är dock tacksam för att jag sluppit vara här i staden under hettiden och för att jag slapp vara här vid bombningen den 11 sept., som Ni väl redan hört om, då Ebba Vidén, som låg sjuk i sitt rum, underbart skonades. Mina små rum i kineslägenheten intill fingo 17 fönsterrutor och en dörr skadade, annars var allt helt. Det är så stort att se huru Gud uppehållit kamraterna här till sinne och nerver, men åtskilligt magra äro de, och det bli vi nog alla i dessa prövande tider.

Jag har tålt kinesmaten så bra hela tiden ända till i sommar, då jag fick dysenteri. Sjukdomen gick såsom svar på bön ganska snart över, men jag har sedan dess haft svårare tåla kinesmat, särskilt den dagliga middagsmåltiden »mien» och »pienshih», det är degrätter kokta i vatten, som de dagligen äta i denna trakt. Jag hoppas att snart åter få förmågan att kunna tåla maten, så att jag kan vara ute såsom vanligt till i januari, då vi väl åter få anordna en kurs för bibelkvinnor här.

Huru stor är ej den nöd, som nu går över världen och av vilken Guds folk också får lida! Och huru stort att vi ännu i någon mån kunna få missionera! 5 Mos. 10: 8, 9 äro två versar, som blivit så dyrbara för mig i sommar. De tala ju om att vara avskild för 1. att bära förbundsarken (Kristus), 2. att stå inför Herren (bön), 3. tjäna Honom samt 4. att välsigna i Hans namn (jämför 4 Mos. 6: 27). En Herrens tjänare sade en gång: »Jag brukade gå till sjukrummet för att förmedla liv i Jesu namn.» Nu är hela världen såsom ett stort sjukhus, och vi som stå i livsgemenskap med Herren Jesus äro kallade att förmedla liv i Hans namn. Må Ni, älskade vänner i hemlandet, få nåd och kraft till att göra det! Tack för trofast kärlek och för förbön! Skriv snart till oss härute!

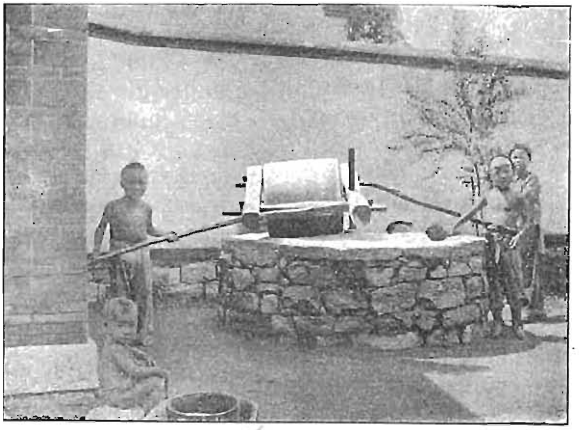

Mjöl males.

Eder tacksamt tillgivna

Hanna Wang.

"De uthärda gärna allt för Kristi skull."

Två danska missionärer i Kina, fröknarna E. och N. Fugl, ha skrivit brev hem, ur vilka utdrag införts i danska K. M. A:s tidning »Bring Lys». Dessa utdrag ge en talande bild av de förhållanden, under vilka många missionärer i Kina arbeta, och vi meddela därför här något av innehållet i breven.

Fröken N. Fugl har tidigare arbetat i provinsen Shansi men har nu förflyttats till västra Kina, där hennes syster har sitt verksamhetsfält. Hon kom i sällskap med en kamrat till västra Kina i flygmaskin, och man förstår, att det ej var lätt att sätta bo, då det egentliga resgodset, som ej kunde tagas med i flygmaskinen, länge lät vänta på sig. De hade ej haft mer än 8 kilos resgodsövervikt i flygmaskinen, men det kostade dem i alla fall 500 kinesiska dollar! Systern försökte naturligtvis hjälpa dem, men även hennes möjligheter voro givetvis mycket begränsade. Ännu då breven avsändes lät resgodset vänta på sig.

Då fröken Fugl och hennes kamrat kommo till en missionsstation på sin färd, funnos där inga missionärer, endast en dörrvaktare med familj, och husen lågo i ruiner. De två resenärerna voro hungriga och önskade få köpa litet bröd samt kondenserad mjölk. Fyra brödbullar lyckades de också få tag i, men mjölk måste de klara sig utan. I affären fanns visserligen en gammal och rostig, liten burk kondenserad mjölk, men den kostade 24 kinesiska dollar! I stället för mjölk måste de använda en dryck, kokt på någon sorts bönor. Litet varmt vatten att dricka kostade 20 cent per kopp.

*

Om 3 andra kvinnliga missionärer, fröknarna M. Cable samt E. och F. French, talas också i samma tidning. De ha under 10 år hållit på med att vara på resande fot i nordvästra Kina, pilgrimer i ett främmande land, för att därigenom göra evangelium känt för så många som möjligt. En juldag bestod »festmåltiden» av te och bröd, och förhållandena omkring dem voro mycket påfrestande. Men Kristi kärlek brann i deras hjärtan. Deras utseende bär tydliga spår av de påfrestande resorna, men det heter om dem, att de alltid resa utan spegel och att de gärna uthärda allt för Kristi skull.

En natt vilade de på ett ställe, där det fanns några ruiner, vilka buro tydliga spår av nyligen utkämpade strider, blodbad och död. De voro trötta, och nerverna voro överansträngda. De hade endast en lykta att lysa sig med och blevo skrämda, då en man kröp fram där de trodde sig vara ensamma. De voro också hungriga och kunde ej få fatt i något att äta. Inte var det lätt att sova, men var och en försökte att behålla sin fruktan för sig själv. Då de lågo där tysta, blev det till välsignelse för dem att de lärt sig månget bibelord utantill, ord som kunde ge sinnet lugn och fasthet samt kroppen stärkta krafter och som kunde förnya tilliten till Gud.

»Jerusalem omhägnas av berg, och Herren omhägnar sitt folk, ifrån nu och till evig tid.» (Ps. 125:2.)

»Gud är vår tillflykt och vår styrkhet, en hjälp i nöden, väl beprövad. Därför skulle vi icke frukta.» (Ps. 46:2, 3.)

»Du skall icke behöva frukta nattens fasor.» (Ps. 91:5.)

»Herren Sebaot är med oss, Jakobs Gud är vår borg.» (Ps. 46:8.)

Då morgonstjärnan tittade fram, hade två av dem fallit i sömn; den tredje låg vaken men utan bekymmer. Över Gobiöknens tysta vidder tyckte hon sig höra en sång, stilla men dock ganska tydligt. Det var som om sången kom från en osynlig kör: »Han som bevarar Israel, han slumrar icke, han sover icke. — — — Han slumrar icke, han sover icke.» — Så föll också hon i sömn, viss om att de eviga armarna höllo henne uppe.

M. L.

Kinalänkarnas spalt.

Vi äro länkar.

Vi äro länkar uti en kedja,
som knutits samman med syskonband
om Guds verks framgång vi vilja bedja
Såväl i Sveriges som Kinas land.

Vi få ej glömma de vänner kära,
som villigt gått ifrån hem och härd
att frälsningsbudet med glädje bära
till dem, som älska blott synd och flärd.

Vi böra bedja ock för varandra,
att ingen glider från Kristus bort,
men hand i hand för att vinna andra
vi vandra framåt vår levnad kort.

Gudrun Nilsson.

Arbetsamhet.

»Vi ha i vår ägo en sällsynt gammal bok, som äger en tjuskraft jämförlig med dess ålder och som är fylld med sådant som väcker intresse blandat med förundran», skriver I. A. i nordamerikanska upplagan av China's Millions och fortsätter: »Det är en tung lunta på mer än 2.000 sidor; den första delen trycktes 1815 och den tredje och sista 1822. Försättsbladet bär inskriften: 'Kinesiska Språkets Ordbok av Pastor Robert Morrison. Macao. Tryckt på det hedervärda Ost-Indiska Kompaniets Tryckeri.

Inskriften är en gripande påminnelse om att köpmän sändes till Kina, innan någon missionär kände sig av Kristi kärlek tvingad att gå ditut. Tiden för bokens utgivande är anmärkningsvärd med tanke på att Robert Morrison, Kinas förste protestantiske missionär i vår tid, kom till Kina 1807. Den första delen av hans ordbok var alltså färdig redan efter 8 år, och då han varit i Kina 15 år, var arbetet med hela ordboken slutfört. Även ett ytligt studium av boken ger ett starkt intryck av huru strävsamt arbetet måste ha varit från början till slut. Boken är handsatt och de kinesiska tecknen måste skäras ut särskilt för ordboken. Om vi aldrig så litet känna till det kinesiska språkets

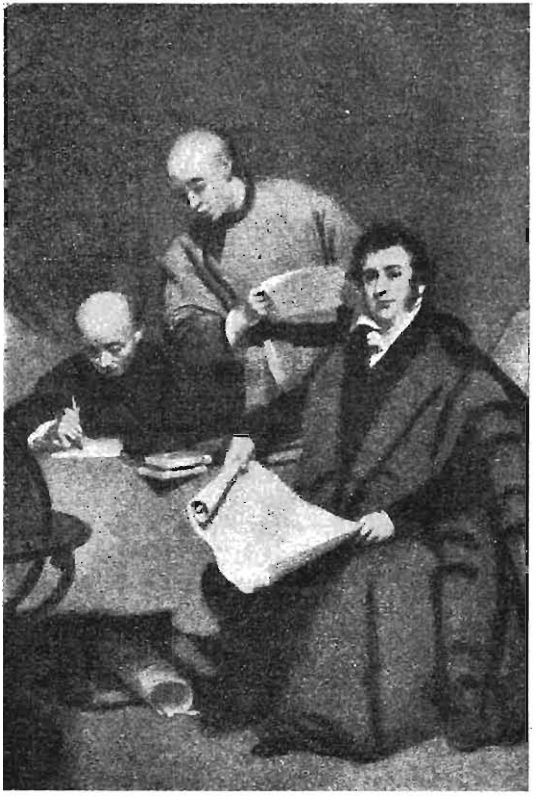

Morrison och hans medhjälpare.

och tryckerikonstens tekniska svårigheter, fyller ett verk sådant som detta oss med djup aktning och vördnad för författaren. Då tränger sig också en fråga inpå oss: 'Var möter man nu, i våra dagar, en sådan iver och flit, då det gäller Herrens tjänst?' — 'Var finnes ett sådant envist och på samma gång helgat framhärdande i fullföljandet av den för handen varande gärningen?' Huru få äro icke de, som kunna

säga: *'Ett* gör jag.' I detta sammanhang må erinras om Ords. 22: 29. 'Ser du en man som är väl förfaren (eng. övers.: diligent, som kan översättas med flitig, ivrig, sorgfällig) i sin syssla, hans plats är att tjäna konungar; icke må han tjäna ringa män.'»

(Övers. av M. L.)

Barn, krig och kristendom.

Av *Ella Due.*

Det var under första Finlandskrigets dagar. Skogsboda skola hade utrymningsövning. Det gällde att komma fort till skogen, ta sig fram genom snödrivorna och gömma sig. Det var nog inte så ovanligt med sådana övningar de dagarna i svenska skolor. Man skulle vara beredd, det kunde ju inträffa, att det blev allvar också här. Men än så länge togo barnen övningen som en ny och spännande lek, åtminstone i Skogsboda.

De samlades efter en stund kring lärarinnan, rödkindade och ivriga, med strålande ögon. Skogen genljöd av glada röster. Plötsligt blev hela skaran bombarderad med snöbollar uppifrån luften. I granen, de samlats vid, klättrade två pojkar, kramade ihop snö och lät projektilerna dansa ner över kamraterna.

— Om ni vore ryssar ni, o, så ni skulle få — —

— Jag ville vara i Finland nu, sitta uppe i ett träd med en kulspruta och plaffa ner varenda kotte — — —

Men barnen nere på marken ville visst inte vara ryssar. *Finnar,* det var något annat. Man kom överens om, att alla tallar voro ryssar. Det blev många snöbollsmärkta tallar i Skogsbodaskogen den timmen.

Mitt under leken smällde gevärsskott uppifrån byn. Barnen blevo stående och lyssnade förvånade.

— Det är bror min, sa Nedergårds-Erik. Han övar sig i skjutning, han skall ju ut som frivillig —

Erik sträckte på sig. Det var inte utan, att det föll glans över honom, för att brodern skulle ut och kriga mot ryssarna, kriga *riktigt.*

— Om man ändå vore stor nog att följa med! Det var en av de största pojkarna, som suckade fram den önskningen.

— De skjuter — och vi springer och gömmer oss! Om det också vore några flygmaskiner över oss, så vore det som ett riktigt krig, skrek en av flickorna och hoppade jämfota av upphetsning.

— Fröken, får vi läsa »Soldatgossen», när vi kommer tillbaka till skolan?

— Och »Sven Duva», inföll en annan.

— Jag skall sälja Finlandsmärken, sedan jag är färdig med läxorna — —

— Jag har snart stickat två par vantar till Finlandsinsamlingen.

— Bror min har lovat lära mig skjuta!

Lärarinnan hörde alla de ivriga stämmorna kring sig, såg de rosiga ansiktena, men suckade ofrivilligt.

Om den här övningen vore allvar, — hur litet förstodo de inte av krigets förfärlighet, de här kavata barnen! Hur mycket fattade de av den storm, som gick över världen?

Men var det inte bäst så? Var det inte alldeles nog, att vuxna människor gingo med dov ångest i hjärtana? Inte vore det önskvärt, att *barnen* också skulle förnimma samma hjälplösa förtvivlan inför allt av nöd och död på jorden? Nej, men litet av allvaret borde de förstå.

*

Det var några månader senare — den 9 april. Det var svårt för Skogsbodalärarinnan att hålla lektioner i vanlig ordning den dagen. Helst hade hon velat sitta inne vid radion och lyssna. Hela hennes hjärta var ett enda ångest-

fullt lyssnande utåt. Vad hände nu, vad skulle hända? Hur gick det med Sverige, Sverige — —

Det var en ovan stämning i skolan. Inte ett leende på något ansikte, inte ett onödigt ljud. Barnskaran satt tyst, som förstenad. Och barnen talade knappt högt, när de skulle svara på frågorna. Det tycktes, som om de också lyssnade efter vad som hände där ute i världen långt borta från deras egen lilla ödemarksskola. Ansiktena voro ordlöst frågande riktade mot lärarinnan: Hur kan något sådant hända? Och det var något av rädsla i ögonen.

Allvaret, tänkte lärarinnan. Nu äntligen börja de förstå.

Men med allvaret kom ångesten. Det var något så rådlöst och bortkommet över allesamman.

Tills *det* hände.

Inga-Lisa skulle räkna upp Belgiens städer. Hon blickade på kartan med ögon, som ingenting sågo.

Så tog hon blicken till sig, rätade upp sig och såg lärarinnan stint i ögonen. Men hennes ord voro så långt från Belgiens städer som väl möjligt.

— *Fröken, nu måste vi göra som ärkebiskopen sagt.*

— Som ärkebiskopen? — Men, kära barn, vad menar du? frågade lärarinnan häpen.

— Fröken har ju själv talat om, att han låtit utgå ett påbud att allt Sveriges folk borde be till Gud för Sverige och för freden klockan tolv var dag.

Hon talade med tonvikt på var stavelse, och orden föllo med ett allvar och en tyngd, som om hon varit en stor konungs sändebud. Och det var hon kanske också just då.

Alla barnen rätade på sig i bänkarna. De hörde till *allt Sveriges folk,* de också, och varenda en förstod, att aldrig hade det behövt bedjas som nu.

Lärarinnan såg på sitt armbandsur.

— Klockan är snart tolv, sade hon, och rösten skälvde en smula. Skall vi då sjunga psalmen 492, första versen?

Barnen flögo upp som soldater i giv-aktställning, händerna voro knäppta, men huvudena buro de högt.

Bevara, Gud, vårt fosterland!
Håll över det din starkhets hand,
och var dess hägn i strid som frid,
i sorgens, som i glädjens tid.

Det blev tyst en minut, sedan sången förklingat. Lärarinnan böjde sitt huvud i tyst bön, och barnen gjorde likadant.

Men när de slagit sig ner i bänkarna igen, märkte lärarinnan, att stämningen i salen var en annan än nyss. Allvaret var kvar, men ångesten var borta. Just som marken börjat skaka under rådlösa barn, som börjat ana allvaret i vad som skedde, hade de funnit en fast punkt, något, som gav trygghet och styrka.

Det blev rast efter den timmen. Barnen talade sakta därute i korridoren, det var så ovant stillsamt. Lärarinnan hörde något av ett samtal genom den halvöppna dörren.

— Vad tänkte du på, när det blev så där tyst efter psalmen?

— Jag sade tyst bara fyra ord: Sverige, Norge, Danmark, Finland. *Men jag tyckte Gud hade sitt ansikte alldeles över oss . . .*

*

Det blev sed i Skogsboda skola efter den dagen, att allt arbete lades åsido vid tolvslaget, aderton par händer knäpptes, aderton huvuden höjdes frimodigt under psalmsången för att böjas andäktigt under den tysta minuten.

Tre minuter i en liten svensk skogsskola, långt från allfarväg, men tre minuter, då himlen var öppen och Guds ansikte nära.

Flera veckor senare berättade en av bondmororna för lärarinnan, att hon kommit vandrande genom skogen och plötsligt fått höra sång.

— Och när jag såg efter vad det var, så var det skolbarnen, som stod i ring i en glänta i skogen med händerna knäppta och sjöng en psalm. De hade skurlov den dan, och lärarinnan var nere i kyrkbyn. Men de måste sjunga för Sverige,

sa en av dem, de kunde inte hoppa över den dagen, utan hade kommit överens att träffas där i skogen. Och de hade en klocka med sig, så det skulle ske precis klockan tolv.

Klockan tolv den dagen hade lärarinnan suttit på ett konditori inne i kyrkbyn och druckit kaffe, och inte hade *hon* rest sig upp och sjungit »Bevara, Gud, vårt fosterland!», och inte heller hade hon sett någon annan knäppa sina händer till bön just då. — Men Skogsbodabarnen, de hade fullgjort sin böneplikt.

Vem vet, tänkte hon, om det inte är gärningar av den sorten, som håller ofärden borta från våra gränser.

*

Den tysta bönen för Sverige och freden drog mycket annat med sig.

— Fröken, sade en parvel en dag, borde vi inte be för sjömännen i morgonbönen? Det är förfärligt farligt med minorna.

En annan dag var det en tös, som hade bekymmer.

— Det är svårt för Per Albin att regera nu, det säger far. Vi skulle nog — —

Lärarinnan begrep. Hon var van vid sådana inpass nu. Och så fogades ännu något till morgonbönen: Bevara våra sjömän på haven! Hjälp vår överhet att fatta kloka och rättfärdiga beslut!

*

En måndag berättade lärarinnan, att hon varit med om en gudstjänst i en grannby. Byfolket hade varit samlat i en liten torpstuga, och när prästen läste trosbekännelsen, hade alla de närvarande stämt in.

Ögonblickligen flög en hand i vädret.

— Fröken, varför läser aldrig vi trosbekännelsen högt här i skolan, alla på en gång, menar jag? För vi *kan* den ju, allihop.

Och nästa viftande barn hade något annat på hjärtat:

— Nu, när det är så många gudlösa, som säger, att de inte tror på någon Gud, fröken vet de där i Ryssland — så borde *vi* riktigt låta höra, *att vi tror*.

— Nästa lördag då, sade lärarinnan, sedan vi läst högmässotexten.

Flera gånger den veckan blev Skogsbodalärarinnan uppmärksamgjord på vad som förestod.

— Nu är det fyra dar tills vi ska läsa trosbekännelsen. Och det ska vi göra var lördag sen.

— I morgon, fröken! Jag har läst den på prov hemma. Jag kan den alldeles säkert.

Och det blev lördag — och högmässotexten var läst och genomgången. Så stod de där, alla aderton, som tände ljus, med märkligt förklarade ansikten.

— *Vi tro på Gud Fader allsmäktig* —
— *Vi tro ock på Jesus Kristus* —
— *på den Helige Ande* . . .

En handfull fattiga barn, inte vidare klyftiga, barn som aldrig sett en film eller åkt tåg, som intet begrepp hade om hur en stad såg ut, hade börjat ana något av det väsentliga i livet: vikten av att bedja och att bekänna sin tro.

Långt borta i världen var det krig, nöd och elände — här stodo de som på en klippa i havet — och de mäktiga, sköna orden skapade en rymd av trygghet och glädje kring dem.

Och när orden om *ett evigt liv* förklingat och lärarinnan såg ut över barnflocken och mötte de rena, allvarliga ögonen, då visste hon, att vad dessa barn än skulle möta i livet av hårt och stormigt väder — någonstans i själen skulle det finnas en outplånlig förvissning om, att aldrig kan det bli *för svårt* för den, som kan tro, bedja och bekänna.

(Ur »Vår kyrka».)

Bedjen för vår konung, vårt land och folk! Glömmen ej heller att bedja för dem, som sakna mycket av det som Gud av nåd låter oss äga!

En akademisk missionskurs

anordnas i Uppsala av Svenska Missionsrådet under tiden 8—11 februari. Föredrag och föreläsningar hållas av kända svenska missionärer och missionsledare. Eventuellt komma ett par utländska deltagare med.

*

Till ytterligare 12 språk

har Bibeln blivit översatt under det senaste året, enligt vad det amerikanska bibelsällskapet meddelar. Bland de folk, som nu senast fått den heliga Skrift på sitt modersmål, äro Zumi-indianerna i Mexico samt inbyggarna i Baouli, Ganawuri, Ilamba och Jarawa i Afrika. I en del fall är det blott delar av Bibeln, som hittills kunnat översättas. Hela Bibeln föreligger nu på 184 språk, hela Nya Testamentet på 227 språk, 551 språk äga två eller flera bibelböcker översatta, 98 ha fått en av Bibelns böcker. Till 1,051 språk och dialekter är nu Bibeln eller delar av densamma översatt.

*

Den japanske generalens fynd.

År 1854, innan ännu någon evangelisk mission börjat i Japan, visade sig plötsligt en liten engelsk flotta i Nagasakis hamn, berättar missionsboken »Till alla folk och länder». De överraskade japanerna sände genast trupper till platsen. Flottan försvann snart. Men den japanske generalen gjorde ett märkligt fynd. Där flottan legat, fann man ingenting annat än en liten bok, som låg och flöt på vattnet. Det bytet var det dyrbaraste som generalen kunde ha tagit. Efter en del efterforskningar fick han nämligen veta, att den lilla boken var ett Nya Testamente. Han fick också veta att i boken stod att läsa om de kristnas Gud. När han kom hem igen, bildade han jämte några vänner en studiecirkel, där de studerade bokens innehåll. Efter åtta år sammanträffade en av dessa män med missionär Verbeck, som under tiden kommit till Japan. Han kunde hjälpa dem vidare i deras sökande efter Gud. Generalen vågade visserligen icke personligen infinna sig hos Verbeck, men på hemliga vägar stodo de båda dock i förbindelse med varandra. Om generalen utan vidare uppsökt missionären, skulle det ha betytt döden för honom. Nu fick han i stället i lugn och ro tillägna sig Bibelns sanningar. Och till sist vågade han öppet bekänna, att han blivit en kristen.

*

Norsk kristendom under 1941.

Luthersk Kirketidende, ett inflytelserikt organ för det norska prästerskapet, skriver i en årsöversikt nyligen bl. a. följande:

De kristna organisationernas arbete har kunnat fortgå utan allvarligare ingrepp från myndigheternas sida, om man bortser från att scoutorganisationen har upplösts, att Israelsmissionen beretts en del svårigheter i sitt arbete och att rekvisitionerna av byggnader och lokaler fortsatt... Trots alla svårigheter, som tiden medför, har det inre livet i kyrkan och organisationerna utvecklat sig väsentligen som förr. Det finns mycket som tyder på att ett djupare andligt behov håller på att vakna hos många. Tillslutningen till gudstjänster och möten har i många fall ökat betydligt, och från flera platser omtalas väckelser. Ett mycket stort antal biblar har sålts, och förlagen meddela att det råder stor efterfrågan på kristen litteratur... Under förliden sommar var tillslutningen till möten och bibelveckor mycket stor.

Boken om Erik Folke.

»Det är verkligen en glädjande företeelse att en minnesskrift över Erik Folke just i dessa dagar utkommit. Boken är författad av den bortgångnes maka Mimmi Folke, men flera kända personer som stått Folke nära, bl. a. d:r Karl Fries, ha medarbetat. Minnesskriften kan dock anses vara i första hand en

Erik Folke i kinesisk dräkt.

självbiografi, då den till största delen bygger på brev och dagboksanteckningar av Folkes hand, och detta gör den dubbelt värdefull. Det är en stor glädje att få rekommendera denna bok till allmän läsning. En mera spännande levnadssaga än den som här rullas upp får man leta efter. Men framför allt kan man finna få skrifter som så äro ägnade att stärka den egna tron och förtröstan på en Gud som allt förmår. Boken om Erik Folke lämpar sig lika väl att läsas enskilt som till högläsning — boken om en svensktkristen kulturgärning av ovanliga mått och en av Gud i särskild grad välsignad livsgärning.»

(*Åke Kastlund i Avesta-Posten.*)

»För alla helgon, som i kamp för tron
Stått fast mot världen och nått himlaron,
Till dig, o Jesu, höjes lovets ton:
Halleluja!»

(Sv. Ps. 147: 1.)

Erik Folke

Svenska Missionens i Kina grundläggare.

En ivsbild tecknad av MIMMI FOLKE född Beskow.

Pris häft. kr. 4: —. Inb. 5: 50.

Svenska Missionens i Kina Förlag
Drottninggatan 55,
Stockholm.

INSÄND LITTERATUR.

»Evangelisten och Budskapet» av missionär Gustaf Fredberg. Helgelseförbundets Förlag, Götabro, Hardemo. 107 sidor. Häftad 2: — samt kart. 2: 75.

Bokens innehåll har uppdelats på trenne stora avdelningar: Evangelistens personlighet, Evangelistens budskap samt Några exempel på dispositioner. I första avdelningen behandlas evangelisten såsom människa, såsom kristen, hans kallelse och utbildning, hans uppgift såsom husbesökare och talare, honom såsom resenär och gäst, hans hälsa och hälsovård. Bokens andra del sysslar med budskapets enhet med budbäraren, dess fasta grund och mångsidiga innebörd, val av text, texters tolkning, ämnen, samlandet av material till predikan, detta materials ord-

nande, själva predikan, bibelläsningar, illustrationer och deras användning samt några vinkar rörande uppträdandet. I tredje delen finnas flera värdefulla exempel på dispositioner till predikningar.

Vid genomläsandet av boken, som är enkelt, praktiskt och fängslande uppställd, märker man att missionär Fredberg är en i Guds ord mycket hemmastadd och i predikaregärningen rikt erfaren och av Gud benådad man. Boken är väl värd att sättas i handen på och studeras av alla, som såsom präster, predikanter, evangelister eller missionärer känna kallelse att offentligt bära vittnesbörd om Gud.

M. B.

»*Min väg till kallelsegärningen.*» Andra samlingen. Evangeliska Fosterlandsstiftelsens Bokförlag. 138 sidor. Pris häftad kr. 2:75.

Bidragsgivarna till denna bok äro: Pastor Erik Alexandersson, missionär Aron Andersson, distriktssekr. Jonas Andersson, fru Ester Fredberg, konstnär John Fröberg, socialkamrer Alfred Furberg, överste Per Hed, distriktssekr. Gustaf Kihlström, envoyé Herman Lagercrantz, distriktssekr. Evert Larsson, kommendör Karl Larsson, stadsmissionär Erik Leuf, apotekare Karl Nilenius, pastor Fritz Peterson samt fil. doktor Anna Sjögren.

Det är en synnerligen lättläst, trosstärkande och inspirerande litteratur man får i sina händer med denna bok. Man lär sig onekligen mer uppskatta de personer, av vars väg fram till kallelsegärningen man här får en skymt. Växlingarna i upplevelserna äro mångfaldiga, men en stark och säker hand har lett dem alla för att skickliggöra var och en för Guds tjänst. Särskilt gripande äro väl missionär Aron Anderssons och pastor Fritz Petersons skildringar. Den förre blev förd genom död till liv, och den senare fick uppbrottsorder för högre tjänst strax efter det han nedtecknat sin skildring. Ja, om var och en vore mycket att säga, men alla påvisa enkelt och naturligt Guds underbara ledning i deras liv. Det är en utmärkt litteratur för syföreningar, läsecirklar samt enskilda. Kanske har boken en särskild mission till någon, som råkat i tvivel om sin väg, huruvida den är självvald eller vald av Gud.

M. B.

Sändebud. Efter flera källor av *K. K-n.* Senapskornets Förlag, *Norrköping.* 62 sidor. Pris 1:—.

I denna bok finnas några korta och intressanta livsbilder, i vilka en liten skara Herrens sändebud möter oss »i prästdräkt såväl som i enkel skrud.» Prästerna äro tre: *Sven Norell,* prästvigd 1835 och död 1872, *K. G. Tillman,* död 1889, samt *Erik Selahn,* död vid 41 års ålder 1830. De svenska lekmännen, som omtalas i boken, äro två: *Lars Sandahl,* den s. k. »kuleprästen», som var skomakare och i sin barndom bodde i Kulan, en liten stuga till hälften inbyggd i en backsluttning, och *Olle Welin,* en veteran inom Östra Smålands Missionsförening. Dessutom får man läsa om *Olav Tveit* från Norge och *Paul Eber,* från Tyskland samt om *Theodore Pennell,* en läkaremissionär som arbetade i Afghanistan. Boken ger också intressanta och belysande meddelanden om den tid och de förhållanden, under vilka dessa Herrens sändebud verkade. Innehållet lämpar sig väl för högläsning vid syföreningar och andra liknande tillfällen.

M. L.

Telegram från Kina.

Just då tidningen var färdig att gå i press, nådde oss ett telegram från missionär *Nils Styrelius,* vilket meddelade att allt var väl bland missionärerna.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under jan. 1942.

Allmänna missionsmedel.

11.	O. H., Karlskrona	7:50
13.	"En länk"	10:—
14.	H. J.	25:—
15.	A. L., som gåva enl. överensk. med fru Hanna Lindmark	1000:—
16.	J. F. E., Edane, till N. Styrelius underh.	14:01
17.	M. B., Umeå	10:—
18.	"En länk"	50:—
21.	J. K. Y. F:s Yngl. avd., till Å. Haglunds underh.	100:—
22.	"dv-n, Höör"	25:—
23.	V. P-s missionsask	25:—
24.	A. J., Köping, "missionsinkomst fr. F-s"	100:—
25.	B. G., Sollefteå	15:—
26.	F. J., Kinnemalma	10:—
27.	A. S., Sthlm	7:50

28. M. B., D:o 2:50
29. B. o. R. S., Åstorp, "vår kinabössa" ..... 12:—
30. E. G., Grönskåra, sparb. medel ..... 10:—
32. A. H., Kortebo 90:12
33. F. S., Höör ..... 10:—
34. A. N., Örebro ..... 5:—
35. O. L., Skövde 2:50
36. M. G., Medalby, "till Aug. Bergs minne" ..... 10:—
37. Mjöhult-Hisinge Mfg ..... 25:—
38. Tillägg till koll. på trettondedagen ..... 25:—
39. "En länk" ..... 10:—
40. E. H., Ljusvattnet, sparb. medel ..... 5:—
41. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underh. ..... 50:—
42. Vid Trettondedagens möte i Betesdakyrkan, Sthlm, sparb. medel 110:73, offergåvor, 557:13 ..... 667:86
43. S:t Göranskretsens sparb. tömning 6/1 ..... 400:—
46. H. o. I. J., Gbg ..... 20:—
47. Tillägg till trettondedags koll. 11:76
48. E. o. B. C., Stockaryd 22:50
49. E. G., Överås ..... 10:—
50. L. H., Lund, "Med tack till Herren" ..... 30:—
51. I. B., Duvbo, sparb. 21:65
52. C. F., D:o, D:o ..... 30:—
54. F. F., Alnö ..... 5:—
55. T. S., Strängnäs 2:50
57. S. T., Linköping ..... 200:—
58. R. o. Y. M., Söderhamn, "trettondedagsgåva" ..... 25:—
59. G. J., Jkpg ..... 25:—
60. M. o. A. H., till E. Vidéns underh. ..... 50:—
61. I. B., Duvbo, till "Herrens verk" ..... 15:—
63. F. D., Sthlm, "trettondedagsoffer" ..... 10:—
64. I. B., Ö. Vingåker 2:50
65. K. W., Ystad, ... 2:50
66. N. H., Värnamo ..... 15:—
67. Koll. vid trettondedags stunden i Östersund ..... 60:—
68. E. A., Vadstena, sparb. ..... 10:—
69. Sparb. tömning o. insaml. i Tranås, trettondedagen..... 241:10
70. Daggryningen i K. M. A., till Birgit Berglings underh. 900:—
71. K. F. U. K:s Centralfören, o. K. M. A., till Astrid Löfgrens D:o ..... 900:—
72. "Sålda smycken" ..... 18:—
73. C. J. P., Skövde 7:50
74. J. N., Örebro 7:50
75. B. J., Husaby, sparb. medel 80:—
76. Mamrelunds Mfg ..... 50:—
77. Kinavänner i Åsaka ..... 35:—
79. Koll. i Duvbo kyrka 11/1 ... 32:—
80. H. H., Virserum, "Herrens tionde" ..... 50:—
81. Klockarbergets Mfg, N:a Strömfors, till M. Lundmarks underh. ..... 100:—
82. M. M., Ulriksdal, sparb. 33:70
84. K. B., Vetlanda 2:50
85. Dagsinkomst första arbetsdagen 1942, "helgad åt Gud" 640:80, till E. Vidéns underh. 200:— 840:80
86. C. A. D-son B., Sthlm ..... 5:—
87. A. B., Älvsjö ..... 10:—
88. M. S., Nkpg ..... 100:—
90. M. H., Söderköping 2:50
91. B. o. K. L., Sthlm ..... 35:—
92. I. N., Stocksund ..... 5:—
93. Koll. vid Malmö länkarnas julfest 7/1 ..... 70:—
94. E. C., Fjugesta ..... 10:—
95. B. H., Skellefteå, "min trettondedags koll." gm A. B. ... 10:—
96. Sparbössetömning i Ingelstorp ..... 58:—
97. M. o. E. J-n, Ödeshög ..... 100:—
98. E. o. S. S., Hovmanstorp, "tacksägelse till Gud för hjälp i brydsam tid" ..... 50:—
99. Fam. S., Björköby ..... 165:—
101. A. E., Gummark ..... 25:—
102. G. L., Sthlm 2:50
103. Sanda äldsta syfören. ..... 40:—
104. A. D., Lundsbrunn, "en blomma på Majas grav 25/1" .... 10:—
105. Kinakretsen, Köping, sparb. medel o. offerkuvert ..... 177:—
106. »Bröder i Kristus», Rönnskär 12:—
107. C. A. A., Ljungby ..... 10:—
108. J. P., Hbg ..... 20:—
109. L. S., Obbola ..... 12:—
110. Sv. Alliansmissionen, Jpkg, till H. Linders underh. 1.000:—, till A. Bergs d:o 500:— ..... 1500:—
111. D. P., Tingsryd, »trettondedagens gåva» ..... 10:—
113. L. M. F., till F. Prytz o. M. Nylins underh. ..... 900:—
114. A. S., Björköby ..... 40:—
115. I. T. B., offerkuvert ..... 5:—
116. »En gammal vän» gm J. G., Hbg ..... 2:—
117. J. o. S. A—d, Eksjö, till Arvid Hjärtbergs underh. .... 20:—
118. Visby Femöresfören. till evangelisationsarbetet ..... 44:—
119. A. J., Lidköping, »ett tack vid farbror Wänströms bår» ... 5:—
120. I. B., Boden ..... 50:—
121. Habelsbolets Mfg ..... 30:—
122. Kinalänkarnas sparb.-tömning, Klippan, till H. Erikssons un-

	derh.	108:—
123.	I. O., Ljungby	12:50
125.	Björkö Mfs, sparb.-medel	23:50
126.	Del av koll. i Nkpg 18/1	515:—
127.	I. K., Linköping, till E. Viléns underh.	10:—
129.	K. F. U. K., Kristianstad, till I. Söderbergs underh.	400:—
130.	Sparb.-medel fr. Kinne Kleva Kestads Mfs	100:—
131.	Sparb.-tömning i Applaryd	103:23
132.	»En kärleksdroppe»	20:—
133.	G. H., Luleå	2:25
135.	J. F., Gbg	25:—
136.	L., gm G. H., Rök	10:—
137.	Karstorps Mfg	50:—
138.	K. F. U. M:s missionskrets Hälsingborg	300:—
139.	Koll. i Metodistkapellet, Luleå, vid C. G. Nordbergs besök 15/1	16:—
140.	D:o vid Kinakretsens möte vid d:o 17/1	50:—
141.	D:o vid aftonsångsgudstjänst i Luleå domkyrka vid d:o 18/1	45:—
142.	D:o vid Metodistförsaml. kvällsgudstjänst vid d:o 18/1	18:—
143.	Kyrkl. syfören., Duvbo	15:50
144.	Ö. Distr. av Sveriges Kfum till M. Ringbergs underh.	500:—
145.	N. S., Laxviken	10:—
146.	Håsjö Flickscouts kår	50:—
147.	S. R., Malåträsk	10:—
148.	»Till missionen»	25:—
149.	Vänner i Skellefteå, »tackoffer vid C. G. Nordbergs besök 20/1	25:—
150.	Tillägg till koll. i Luleå domkyrka 18/1 vid d:os besök	10:—
151.	»Tack för underbar hjälp och bönhörelse»	5:—
152.	E. N., Hbg	7:50
153.	K. B., Duvbo	10:—
154.	Tenhults Kristl. Ungd. fören.	50:—
155.	A. L., Jämtön	47:50
156.	Bogla syfören., till underh. av kvinnl. arbetare	104:—
157.	A. M., Hemse, »min trettondedagsgåva»	5:—
158.	Hägerstads Mfg	75:—
160.	Koll. vid Gudstjänst 11/1 i Solmyra skola	15:—
161.	Kinakretsen, Lund	18:—
162.	Pengsjö Juniorfören.	20:—
163.	B. J., Rutvik, »ett tack till Gud på 50-årsdagen»	25:—
164.	Uppsvenska Kfum Distr. till Erik Malms underh.	685:—
165.	A., i st. för blommor på O. Johanssons grav, gm A. M., Flisby	10:—
166.	L. E., Malmö	5:—
167.	S. L.	10:—
170.	S. S., Ekenässjön, »ett tack till Gud»	10:—
171.	»För stensiler o. papper»	10:—
172.	B. J., Klippan	2:60
173.	Två koll. vid bibelstudier i Mörteryd 20—28/1	80:—
174.	Bidrag till Missionen fr. Mörteryd	100:—
175.	»En blomma på älskade Judiths bår»	80:—
176.	E. o. E. Vetlanda, resebidr.	20:—
177.	Kinamissionens Vänner, Vetlanda 28/1	50:—
178.	E. Ö., Delsbo	25:—
179.	Kinakretsen, Gbg, till G. Goës o. C. G. Nordbergs underh.	92:50
180.	Koll. v. symöte i Olaus Petri församl. hem, Örebro	30:40
181.	Källeryds Arbetsfören.	75:—
182.	»En länk»	10:—
183.	M. E., Sthlm	2:50
185.	A. E., Sundbyberg, »hjälp till utresorna, Herren förser»	200:—
	Kronor	14,459:48

Särskilda ändamål.

1.	A. H., Stensjön, till E. Vidén, att anv. efter gottf.	30:—
2.	U. L., Jäckvik, »min sparb., till T. Lindgren att anv. för en fattig kinesflicka»	16:—
3.	C. B., Ornäs, till M. Pettersons barnh.	50:—
4.	E. o. E. A., Alingsås, till D. Nordgrens verks.	50:—
5.	Gm L. M. F., till H. Wang, att anv. efter gottf.	10:—
6.	»Sålda 1700-talets silverskedar», för »Tacksamhet» o. »Barmhärtighet» hos m. Pettersson	50:—
7.	H. I., Älgarås, till d:os barnh.	9:—
8.	Yngl. fören. Libanon, Gbg, till arb. bl. manlig ungdom	300:—
9.	S. J., Örebro, till äldste Chu, Tungkwan 400:—, fru Kao 200:—, Schen sen-tang 250:—, en skolgosses underh. 100:—, kapellet i Hancheng 100:—, M. Petterssons verks. 100:—	1150:—
10.	J. H., Sthlm, till Barnh. i Sinan	1000:—
12.	A. A., Dvbo, till d:o	5:—
19.	G. H., Luleå, till evang. Chi Paolos underh.	250:—
20.	Redbergslids syfören., medhjälparef. 250:—, M. Petterssons barnh. 100:—, fru Feng 10:—	360:—
31.	G. E., Vara, till en liten kinesflicka	3:—

44. K. F., Njutånger, till en skolflickas underh. hos E. Vidén 20:—
45. A. G., Medalby, till nödl. för krigets skull ..... 5:—
53. G. J., Nkpg, till infödd evang. underh. hos G. Carlén ..... 60:—
56. O. L., Skellefteå, till E. Sjöström, att anv. efter gottf. .. 30:—
62. Edsbyns Kyrkl. syfören. till barnh. ..... 150:—
78. Söndagsskolbarnen i Åsaka till barnh. i Sinan 9:65
83. A. V., Piteå, till H. Wang att anv. efter gottf. 100:—, de nödl. 100:— ..... 200:—
89. A. B., Duvbo, till I. Ackzell för kvinnoarbetet i Tali 5:—
100. S. L., Luleå, till Joh. Aspberg, att anv. efter gottf. ... 10:—
112. L. M. F., till E. Lenell, o. G. Carlén, till ersättning för deras förlorade ägodelar ..... 1000:—
124. Tostorps pojkarna, Finspong, till en kinespojkes underh. hos J. Aspberg 7:85
128. E. N., till D. Nordgren, att anv. efter gottf. ..... 20:—
134. »Sålda 1700-talets silverskedar» till »Tacksamhet» o. »Barmhärtighet» hos M. Pettersson, Sinan ..... 100:—
159. Barnen i Vallerås småskola, till Elna Lenell, att anv. efter gottf. 3:75
168. Fam. K., Ekenässjön, till Ebba Vidén, d:o ..... 10:—
169. Skogsvårdsstyrelsens damer, Umeå, till M. Lundmark för inköp av bibeldelar ..... 30:—
184. M. B., till barnh. i Sinan, gm A. E., Hbg 2:35

Kr. 4,946:60

Allmänna missionsmedel	***14,459:48***
Särskilda ändamål	***4,946:60***
S:a under jan. mån. 1942 Kr.	***19,406:08***

Med varmt tack till varje givare!

»Din barmhärtighet är var morgon ny, ja, stor är din trofasthet.» Klag. 3: 23.

Missionstidningen Sinims Land,

organ för *Svenska Missionen i Kina,* utkommer 1942 i sin 47:e årgång.

Tidningen utkommer med 20 nummer om året. Den innehåller uppbyggelseartiklar, brev från missionärerna, berättelser från missionsfältet, meddelanden om hemarbetet och missionsnotiser från olika fält.

Tidningen kostar: *helt år kr. 2: 50,* halvår kr. 1: 50, ett kvartal kr. 0: 90.

Till utlandet kostar den kr. 3: — pr år.

Prenumeration kan verkställas på posten men det ställer sig fördelaktigare för Missionen om den verkställes på vår Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Provnummer sändas på begäran *gratis* och portofritt.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

»Blott ringa tjänare.» — Judith Högman 60 år. — Från Red. o. Exp. — Från missionärerna Ungdomens avdelning — Barn, krig och kristendom. — Från när och fjärran. — Boken om Erik Folke. — Annons — Insänd litteratur. — Redov. — Missionstidn Sinims Land.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm. Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr.

N:r 4 47 ÅRG. 25 FEBR. 1942 PREN.-PRIS 2: 50

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: M. LINDÉN.

»Se, jag är Herren, allt kötts Gud.»

Varthän skola vi vända våra blickar i en tid sådan som den nuvarande? Här äro faror och bekymmer runt omkring oss. Krig och rykten om trångmål hota folken även i de länder, som ännu lyckats hålla vapenlarmet utom sina gränser. När ingen vet, vad som förestår, eller huru man skall kunna tillgodose sina närmastes behov, vad skall då bliva av dem, som utan någon utväg att förskaffa sig uppehälle, äro upptagna med Guds verk i hednaländerna? Hundraden, ja, tusenden, som hava lämnat fädernesland och hem, föräldrar och barn för Kristi skull, stå nu inför förhållanden, som i sanning skulle kunna vara oroväckande. Huru lätt skulle de ej kunna bli glömda där långt borta i Kina, Indien, Afrika och på öarna i världshavet! Hur lätt skulle de ej kunna bli blottställda för faror, större t. o. m. än deras landsmän i hemländerna! Hur hjälplös är ej deras ställning, om vi räkna med yttre förhållanden! Men vad skola vi då räkna med i en tid sådan som denna? Vad bör vara den troendes synpunkt?

Vi förflytta oss långt tillbaka i tiden. Innesluten i fängelsegården sitter profeten Jeremia försjunken i sorgliga tankar över en hopplös belägenhet. Hans stad var kringskansad av Nebukadnesars härar, hungersnöden hade redan gjort sitt intåg; han visste, att Guds tålamod hade nått sin gräns, och att den hotande domen kom från hans hand. Profeten var en fånge ur stånd att gå ut och in. Men han var icke uteslängd från sin Gud. Och i sin, mänskligt att se, förtvivlade belägenhet får han ett budskap från Gud. Kunde vad han hörde vara Herrens mening? Ja, vad som strax därpå skedde, satte detta utom allt tvivel.

Nära prästaden i Benjamins bergstrakt fanns en åker, till vilken Jeremia hade inlösningsrätt. Men vad kunde vara mer fjärran från en stackars fång-

es tankar i ett land, som redan var ett rov för erövraren, än att köpa en egendom, som ej kunde ägas och behållas annat än på pergament? Dock — så lydde Herrens budskap: "Köp dig åkern, som är i Anatot". Och där stod ju framför honom den oväntade besökaren, Hanamel, hans farbroders son, med sin enträgna anhållan: "Köp du min åker". — Jer. 32:7.

"Då förstod jag", säger profeten, "att det var Herrens ord. Och jag köpte åkern av Hanamel och vägde upp penningarna åt honom, sjutton siklar silver", v. 9. Därpå undertecknades och förseglades köpebrevet samt överlämnades i vittnens närvaro åt Baruk att förvaras. Själva åkern var av ringa betydelse. Det betydelsefulla var den utsaga av Herren, varmed hela den förhandlingen slutade: "Hus och fält och vingårdar skola ännu en gång köpas i detta land", v. 15. Och likväl var rikets, templets, folkets undergång såsom nation omedelbart förestående, såsom profeten sagt dem otaliga gånger och ännu alltjämt med smärta och tårar förkunnade. Finns väl i hela profeten Jeremias underbara bok något mer rörande än profetens vädjan till Gud med anledning av allt detta?

"O, Herre Gud, intet är så underbart, att icke du förmår det — — — se belägringsvallarna gå redan så långt fram mot staden, att man kan intaga den, och genom svärd, hungersnöd och pest är staden given i de kaldeiska belägrarnas hand. Vad du hotade med, har skett, och du har det inför dina ögon. Och likväl sade du, Herre, till mig: 'Köp åkern och tag köpebrev därpå'."

"Se belägringsvallarna", säger profeten. Nej, lyder det omedelbara svaret: "Se, jag är Herren". Hur påminner icke detta om Jes. 41:10: "Blicka ej omkring dig (eng. övers.), ty jag är din Gud." Så är icke heller för det närvarande det viktigaste, det som föregår omkring oss. Där se vi det förödande, fasansfulla kriget, som måhända skall följas av hungersnöd och pest: Guds rättvisa domar. Vi ha att göra med Gud, som står bakom allt detta och med honom allena. Och även till oss ställer han samma hjärterannsakande fråga: "Jag är Herren, allt kötts Gud, skulle något vara så underbart, att jag icke förmår det"? (v. 27).

Hade icke profeten nyss förut sagt: "Ack, Herre Gud, intet är så underbart, att icke du förmår det". Jo, men han tillade — och var väl det trons språk? — "Se, belägringsvallarna" — — —

Bekymrade hjärta, du skall blicka upp till något mycket högre. Se upp över de förskräckande förhållandena och hör Herren, allt kötts Gud, tala! Han vill stärka din svaga tro med en fråga, som i sig själv innebär svaret: "Finns det något så underbart, att icke jag förmår det?" Därpå avslöjar Herren för profeten sina avsikter. Domen kommer, den måste komma, men han tronar såsom konung över det brusande folkhavet. Hans vilja och den allena skall fullbordas.

O, huru underbart stora äro ej Guds avsikter! De övergå vida allt vad vi kunna tänka.

Och Herrens ord kom till Jeremia för andra gången, medan han ännu var inspärrad på fängelsegården. Han sade: "Så säger Herren, han som ock

utför sitt verk, som bereder det för att låta det komma till stånd, han, vilkens namn är Herren: 'Ropa till mig, så vill jag svara dig och förkunna för dig stora och förunderliga ting, som du icke känner' ".

Varthän skola vi alltså vända våra blickar i en tid sådan som den nuvarande? Till den Gud, för vilken intet är så underbart, att icke han förmår det.

(Ur "Though war should rise" av Mrs Howard Taylor. Efter Sinims Land 1915.)

Bönemöten för S. M. K.

Bönemöten för Svenska Missionen i Kina *hållas varje tisdag och fredag på Missionens expedition,* Drottninggatan 55, Stockholm. På *tisdagarna börjar bönemötet kl. 7.30 e. m. och på fredagarna kl. 2 e. m.* Missionsvännerna hälsas varmt välkomna till dessa bönestunder.

Må förbönen aldrig tystna!

Kinalänkarna i Stockholm

samlas *torsdagen den 5 mars* kl. 7 e. m. på S. M. K:s expedition, Drottninggatan 55. *Alla varmt välkomna!*

Post till Kina.

Enligt meddelanden i radio och tidningspressen mottager nu postverket vanlig brevpost till Kina, alltså ej endast luftpost såsom tidigare meddelats. Vi glädjas åt detta meddelande och hoppas att våra missionärer må få *många* brev.

I samband härmed be vi få meddela, att fru *Gerda Carléns* och fröken *Elna Lenells* adress nu äro Swedish Mission, *Mienchih. Ho.* China. Vi ha nämligen för en tid sedan fått meddelande om att de nu äro bosatta på denna missionsstation.

Den 14 mars.

Åter närma vi oss den högtidsdag, som S. M. K. årligen firar den 14 mars. Denna dag år 1887 landsteg vår missions grundläggare och ledare ända till 1939, Erik Folke, i Kina, och dagen har därför blivit en årlig tacksägelse- och bönedag, på många platser också en offerdag för vårt arbete. Det är en de heliga minnenas dag, och vi hoppas att den även i år skall ihågkommas av våra vänner. Må vi också, där så ske kan, komma tillsammans för gemensam tacksägelse och bön. I det nummer av vår tidning, som kommer att utgivas till den 10 mars, hoppas vi kunna införa förslag till ämnen för tacksägelse och bön.

I *Stockholm* anordnas möte den 14 mars på K. F. U. M:s Norrlandssal kl. 7.30 e. m., och vi hälsa alla dem som då kunna vara med varmt välkomna att deltaga i högtiden. Vi hoppas att vid detta möte få ha med Betesdakyrkans nye föreståndare, pastor *Artur Johansson,* såsom talare.

En maning.

Visa tidningen för vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera! Ju flera prenumeranter vi få, desto flera vänner och förebedjare hoppas vi att Missionen vinner.

Ord av Sören Kierkegaard.

När Kristi ok passar oss, så är det icke längre en börda, utan en hjälp.

Vore det blott ett enda ställe i den heliga Skrift, som du förstode väl, så har du att först göra efter detsamma. Men icke att först sätta dig ned och grubbla över alla de dunkla ställena.

Lidandets skola fostrar för evigheten.

Gust. A. Österberg 75 år.

Bilden, som synes härovan, är välkänd för många av tidningens läsare. Den föreställer nämligen S. M. K:s reseombud *Gust. A. Österberg* och införes med anledning av att han den 25 dennes fyller 75 år.

Kandidat Österberg är ej endast känd av många; han har också vunnit mångas kärlek. Jag vet, att han ej vill bli uppmärksammad och därför helst önskar, att födelsedagen passerar såsom en vanlig dag, men jag vet också, att hans många vänner skulle bli mycket besvikna, om bilden ej infördes i vår tidning och ett tack i samband därmed uttalades. Det är mig också en stor glädje att få betyga vär tacksamhet för gemenskapen med vår vördade och käre vän samt för hans insats i vårt arbete. Det är alltid så gott att få samtala med Gustaf Österberg om olika böneämnen och att tillsammans med honom få bära fram dem inför nådens tron. Vi tacka Gud för vad han givit oss genom kandidat Österberg, och vi tacka honom för hans trogna och kärleksfulla tjänst samt för hans föredöme ifråga om ödmjukhet och gudsfruktan. Må Gud på högtidsdagen rikligen välsigna vår vän och låta godhet allenast och nåd följa honom i alla hans återstående levnadsdagar!

Martin Lindén.

Kristendomen och det nya Kina.

I maj förra året hölls i staden Chengtu, västra Kina, en tävlan i att hålla föredrag på engelska, med 24 deltagare. En student vid West China Union Theological College, Wo Fuhling, erhöll första pris för följande anförande:

Kina har en mer än 4.000 år gammal historia, men evangelisk kristendom kom till Kina så sent som för omkring 130 år sedan. Dessa 130 år synas vara en mycket kort tidsperiod, men betydelsen därav övergår betydelsen av vilken period i vår historia vi än tänka på. Dessa år ha nämligen för Kina varit en tid av svåra kriser med omätligt stora faror och oändligt rika tillfällen. I stort sett kan man säga: Med kristendomen kom uppvaknandet för det nuvarande, nya Kina, och det är underbart att ge akt på vad kristendomen har uträttat under denna korta period.

De kristna ha varit föregångare och banbrytare i många hänseenden, både då det gällt att bryta ned och bygga upp. Det var kristendomen som först började kampen mot fotbindningen, opierökningen, spelhålorna o. s. v. Så väckte kristendomen samvetet i det gamla Mittens Rike. — Det var också kristendomen som upprättade de första moderna skolorna och sjukhusen, och nu finnas enligt den senaste statistiken 13 kristna högre läroverk, 249 mellanskolor och 232 kristna sjukhus i Kina. Dessutom ha vi 38 K. F. U. M.- och 12 K. F. U. K.-föreningar, många barnhem, skolor för blinda, sinnessjukhus, centra för förbättring av lantbruket samt 15.000 kyrkor och kapell etc. Kristendomen har fört fram tanken på allmän skolundervisning och hälsovård, och under de senaste åren ha myndigheterna övertagit en del av de kristnas arbeten i dessa hänseenden. Låt oss ej heller glömma vad kristendomen utför under den nuvarande nationella krisen. Kina har under de senaste 4 årens för-

svarskrig skrivit en ny sida i sin historia, och den kristna kyrkan har gjort sitt bästa för att hjälpa flyktingar, föräldralösa barn och sårade soldater. Kristendomens andliga inflytande är av den största betydelse under denna tid, och tusentals trofasta kristna män och kvinnor arbeta lojalt för sitt älskade fosterland. Den kristna kyrkan stärker folkets moraliska kraft, särskilt i de ockuperade områdena. De protestantiska kristna äro endast en million (de protestantiska och katolska kristnas antal är tillsammans fyra millioner), men huru underbar är ej gärningen, som de utföra! —

Vi vilja också något stanna inför tanken på vad kristendomen kan och vill göra för uppbyggandet av det nya Kina.

Kanske vi kunna vara överens om, att kristendomens mäktigaste insats är icke det som är utfört under gången tid, utan det som skall utföras i framtiden. Det är icke den av den kristna kyrkan utförda gärningen som är värdefullast utan kristendomen. Kristendomen och kristendomen allena kan fylla Kinas grundväsentliga behov. Kristendomen är den enda religion som bereder frälsning åt hela mänskligheten. Vi sträva efter en välbalanserad utveckling av både det materiella och det andliga livet i vårt nya Kina, och kristendomen ger oss just det som vi behöva och sträva efter. Kristendomen är ej endast en personlig religion, den tillgodoser också sociala behov och kan vara en hjälp vid utförande av sociala förbättringar. Nyligen ha t. ex. många försök gjorts att upparbeta lantbruket, och värdet av kristendom har i samband därmed tydligt erkänts av såväl kristna som icke kristna ledare. D:r Sun Yat-sen sade: »Den största tillskottet, som kristendomen ger Kina, kommer att bli kristnandet av livet i byarna». Kina är ett land med jordbruk som huvudnäring. Förbättring ifråga om jordbruket blir social förbättring, och kristendomen har en synnerligen betydelsefull tjänst att utföra i detta sammanhang.

Kristendomen kan hjälpa till att bygga upp ett samhälle med en demokratisk anda i Kina. Det nuvarande läget i världen hotar ej endast det demokratiska tänkesättet utan också kristendomen, som är grundvalen för sann demokrati. Vi sträva efter ett land, där rättvisa, fred och kärlek råda, och kristendomen kan hjälpa oss att bygga upp ett sådant land. Vi fortsätta vår försvarsstrid emedan vi önska få ett fritt Kina. Kristendomen har arbetat för att förverkliga denna önskan och skall fortsätta tills vårt nya Kina blir ett rike, där Gud har makten, ett Guds rike.

(Efter "The Chungtu News Bulletin".)

FRÅN NÄR OCH FJÄRRAN

Många missionärer och infödda kristna ha omkommit i Kina.

I oktoberhäftet av International Review of Missions ger professor N. S. Bates vid universitetet i Nanking en överblick av kristendomens ställning i Kina för närvarande. Om förlusten av människoliv bland de kristna och bland missionärerna säger prof. Bates bl. a.: Tolv missionärer från fyra skilda länder ha under kriget fallit offer för bomber och kulor. Ett flertal missionärer ha på annat sätt lidit en våldsam död och många andra ha omkommit under sin missionsgärning. Icke så få ha fallit offer för svält, sjukdom eller rövarhorder, som florera särskilt livligt under kriget. Antalet kinesiska kristna, som mistat livet — särskilt i de ödelagda landsortsstäderna — uppgår till tusenden, under det att mångahundra ha lidit döden på grund av sin tro.

Om den kristna missionen i Thailand skriver en schweizisk tidning, att den senaste tiden uppvisat åtskilliga tecken på att kristendomen har möjligheter i detta nu aktuella land. Det amerikanska

bibelsällskapet har öppnat en central där och utgivit en ny översättning av Bibeln och Nya Testamentet. Doktor John Sung, en bekant kinesisk evangelieförkunnare, har besökt Thailand och hållit stora möten, som lett till betydande väckelser. Man har aldrig förr i detta land sett så stora skaror samlas till kristna möten — det var vid d:r Sungs möten icke sällsynt med upp till 1,000 deltagare. Särskilt anmärkningsvärt är att många unga män ha avgjort sig för kristendomen, och de ha bildat 65 nya grupper av »stöttrupper», som ivrigt verka för evangelii utbredande bland sitt eget folk. I grupper om fem i varje gå de ut i byarna och förkunna Kristus, och det finnes nu i landet icke mindre än 300 sådana stöttrupper. En av dessa arbetare skriver: Hela kyrkan är nu uppväckt, människor bli förnyade till sitt andliga liv, och synder bekännas. Vi ha aldrig upplevt något liknande förr. Utgivaren av tidningen »Thailand Outlook» skriver: Väckelsen har brutit ut i Thailand. Den iver, med vilken de nyomvända begära Guds ord, är ett bevis härför. Mer än 200 ivriga unga vände sig till den presbyterianska missionen med en begäran att en bibelskola skulle öppnas och en missionär sändas dem som lån.

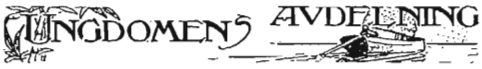

OPTIMISM.

En levande kristen är verkligen en ganska underlig människa. Han är på en gång pessimist, optimist och realist.

När det gäller tron på de egna förmågorna och kraft till att göra det goda, är han en avgjord pessimist. Han säger med Paulus: »Jag vet att i mig, det är i mitt kött, bor icke något gott». (Rom. 7: 18.) Detta är ett slags pessimism, som världsmänniskor ha mycket svårt att förstå och uppskatta.

Men då det blir tal om tro på Guds visdom och kraft är den kristne lika avgjort en optimist. Där vantro ser allt i svart, finner en levande kristen ljuspunkter både här och där, *ty han räknar med Gud.* Han lever icke i den värld som bygger på snusförnuftiga kalkyler utan i trons värld. Han tänker: "Gud är mäktig också då alla möjligheter äro slut.»

Av detta följer, att en levande kristen i själva verket är en sann realist. Han tränger igenom allt förvirrande buller och ser tingen i Ordets och trons ljus sådana de verkligen äro. I detta ljus lär han känna sin samtid, och det ljuset förhjälper honom till en klar föreställning om huru framtiden i stora drag kommer att gestalta sig. Så kan han undvika att vilseledas både då det är fråga om bländverk eller avslöjanden därav.

Vad världen nu behöver är sådana »tre-klangmänniskor». Hos dem ger den sanna optimismen den starkaste tonen. Det är en glädje att ge akt på, att den tonen väller fram allt starkare och starkare bland de kristna i Norge just nu. Låt oss blott icke glömma, att den högsta formen av denna optimism är att räkna med Kristi återkomst! — Intet skulle vara mera glädjande än att Herren snart komme åter. Det blir ju aldrig någon verkligt god ordning på allt förr än *Han* kommer. Men om han dröjer (därom veta vi ingenting och skola ej veta något), är det gott att få räkna med en ny och rik missionstid, en segertid för Guds rike på jorden.

(Efter »Korsmerket.»)

ALL ÄRA ÅT GUD!

En liten gosse, som stod och såg på, hur hans far sådde vete, frågade, om han inte kunde få lov att hjälpa till. Och det fick han gärna. Upprepade gånger fyllde han sin lilla hand med vetekorn och strödde omsorgsfullt ut dem på den plats, fadern anvisat honom.

En tid därefter kom gossen med glädjestrålande ansikte springande emot sin far och ropade: »Kan du tänka dig,

mitt vete har kommit upp lika bra som ditt!»

»Ja ser du, mitt barn», svarade fadern, »det beror inte på den hand, som utströr kornet, utan på Gud, som i kornet har nedlagt grokraft och som giver det växt. Vi människor kunna icke göra något annat än lägga säden i jorden. Det övriga är Guds verk.»

Så förhåller det sig ock med Guds ords sädeskorn. Ofta behagar det Herren att förhärliga sitt namn genom att utvälja svaga händer till att så ut ordets säd. Var därför trogen att så, du Guds barn, vilken ställning i livet du än må intaga! Blott du sår det eviga livets utsäde, skall det i sinom tid bära frukt, din Gud till förhärligande.

(Ur Sv. Morgonbladet.)

Huru apostlarna dogo.

Enligt traditionens vittnesbörd fingo alla Jesu apostlar med undantag av Johannes en våldsam och brutal död. Den norska tidningen »Rydningsmannen» har gjort en sammanställning av vad dels Nya Testamentet, dels den kyrkliga traditionen har att säga i ämnet och kommer till följande resultat:

Petrus blev korsfäst i Rom med huvudet ned på ett kors som liknade det som Jesus blev korsfäst på.

Andreas blev bunden vid ett kors och lämnades att dö av utmattning.

Jakob den äldre blev halshuggen på befallning av konung Herodes.

Filippus blev bunden och upphängd på en pelare.

Bartolomeus blev hudflängd och dödad på befallning av en romersk lydkonung.

Matteus blev dödad med spjut.

Tomas blev skjuten med en svärm pilar, medan han var stadd i bön och därpå genomborrad med svärd.

Judas hängde sig själv.

Markus släpades på gatan i Alexandria, till dess han dog av utmattning.

Lukas blev hängd i ett olivträd i Grekland.

Jakob, Herrens broder, störtades ned från ett torn, blev därpå stenad och ihjälslagen med en klubba.

Barnabas blev stenad till döds av judarna. Paulus blev halshuggen på befallning av Nero.

Johannes dog en naturlig död vid mycket hög ålder.

De ville alla vara lydiga Herrens ord: »Var trogen intill döden, så skall jag giva dig livets krona».

Historien är ett kretslopp. Såsom martyrernas blod den gången blev kyrkans utsäde, så kan det bli det igen.

Boken om Erik Folke.

»Erik Folke var otvivelaktigt en märkesman inom svensk mission. Den ensamme studenten, som ensam utan nå-

Erik Folke under det sista besöket i Kina.

got stöd av en organisation 1887 begav sig till Kina, i de dagarna ännu ett

missionsfält, som hotade med faror och lidande, har betytt mycket för svenskt arbete i Mittens rike. Hans rika begåvning, hans brinnande entusiasm och fasta förtröstan inbragte honom förtroende och framgångar. Ofta kom han i 'mångahanda farligheter', och martyriet låg ej sällan hotande nära. Men i allt blev han bevarad, och det hårda trycket endast ökade hans gudstro och fördjupade hans personlighet. En sådan man är värd att lära känna, och hans efterlämnade maka har i denna bok givit oss en fint skuren, på en gång saklig och gripande bild av människan och missionären. Ofta kommer Folke själv till tals i ett pietetsfullt gjort urval av yttranden i brev och dagboksanteckningar. Omdömen av honom närstående anföras. Fru Folkes egna omdömen och sammanbindande utsagor äro vackra och gripande. En bok väl värd att läsa och begrunda.»

(G. L. i »Den Evangeliska Missionen».)

Erik Folke. En livsbild tecknad av *Mimmi Folke.* Svenska Missionens i Kina Förlag, Stockholm. Pris häft. 4:—. Inb. i linneband 5:50.

Bedjen för vår konung, vårt land och folk! Glömmen ej heller att bedja för dem, som sakna mycket av det som Gud av nåd låter oss äga!

Missionstidningen

Sinims Land,

organ för *Svenska Missionen i Kina,* utkommer 1942 i sin 47:e årgång.

Tidningen utkommer med 20 nummer om året. Den innehåller uppbyggelseartiklar, brev från missionärerna, berättelser från missionsfältet, meddelanden om hemarbetet och missionsnotiser från olika fält.

Tidningen kostar: *helt år kr. 2:50,* halvår kr. 1:50, ett kvartal kr. 0:90.

Till utlandet kostar den kr. 3:— pr år.

Prenumeration kan verkställas på posten men det ställer sig fördelaktigare för Missionen om den verkställes på vår Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Provnummer sändas på begäran *gratis* och portofritt.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

»Se, jag är Herren. allt kötts Gud.» — Från Red. o. Exp. — Gust. A. Österberg 75 år. — Kristendomen och det nya Kina. — Från när och fjärran. — Ungdomens avdelning — Huru apostlarna dogo. — Boken om Erik Folke. — Missionstidn. Sinims Land.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm. Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502-15.

Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr.

N:r 5 47 ÅRG. 10 MARS 1942 PREN.-PRIS 2: 50

ANSVARIG UTGIVARE: M. LINDÉN.

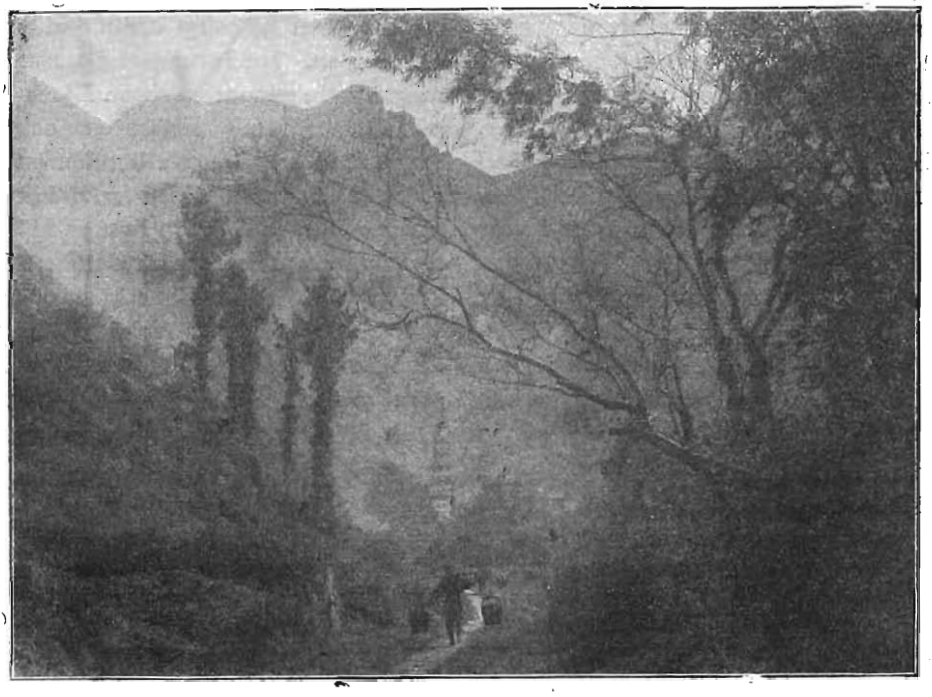

Landskapsbild från norra Kina.

HJÄLPEN FRÅN HIMLEN.

»Då visade sig för honom en ängel från himmelen, som styrkte honom.»

Luk. 22: 43.

Getsemane är en plats, som alltid varit älskad av Jesu vänner. Många minnen äro förbundna med denna plats. Det som berättats för oss om Getsemane är också så levande skildrat, att vi riktigt kunna se det framför oss. Det heter t. ex., att Herren Jesus ofta var där tillsammans med sina lärjungar. (Joh. 18: 2.) Då vi läsa det ordet, se vi genast för vår blick de fridfulla aftonstunder, då Herren mellan de gamla träden satt och talade med lärjungarna om Guds rikes framtid eller var försjunken i bön till sin himmelske Fader.

En afton finna vi emellertid Getsemane förvandlat till en plats för lidande och strid. Han, Jesus, kom i svår ångest. Han slet sig från lärjungarna och gick bort ifrån dem vid pass ett stenkast. Hans svett blev såsom blodsdroppar, som föllo ned på jorden. Han bad sina vänner att vaka med sig, och han bönföll sin Fader om att slippa dricka dödens bittra kalk. Vart och ett av dessa drag i skildringen är nog för att ge oss en aning om huru svår kampen var. Och tillsammans utgöra de den mest gripande skildring vi äga av lidande och kamp. Så har Getsemane blivit en symbol både för fridfull samvaro mellan goda vänner och för den bittraste strid, jorden har i beredskap för människor. Först då striden når sin höjdpunkt, kunna vi tala om den såsom en Getsemane-kamp. Då blir också Jesu kamp det enda säkra ankarfästet, och Getsemane har ett budskap till oss i såväl strid som frid. Därför är det oss dyrbart och kärt.

*

Berättelsen innehåller ännu ett drag, en trösterik detalj. Då Jesus stod mitt i sin svåraste strid »visade sig för honom en ängel från himmelen, som styrkte honom». Jag såg i somras en altartavla med detta motiv. Frälsaren låg på jorden, kämpande sin svåra kamp, och allt omkring honom var mörkt. Men plötsligt bröts den tunga natthimlen. En förunderlig ljusstrimma trängde genom mörkret. Ljuset föll på den bedjande Frälsaren, och en ängel med en bägare i handen trädde fram. Det var hjälpen från himlen. Jorden kunde icke giva honom hjälp i striden, ehuru det var för den som han kämpade sin strid. Hans bästa vänner voro icke i stånd till vaka en timma med honom, fastän det var för dem som han led. Men himlen kunde hjälpa. Från fadershuset därovan sändes en bägare, innehållande en himmelsk styrkedryck, och så kunde Jesus fortsätta kampen, tills segern var vunnen.

*

Också denna detalj i berättelsen är en gåva till oss. Ofta överstiger vår kamp våra krafter. Jordisk hjälp räcker ej. Det som förut såg ljust och fridfullt ut, förvandlas till storm och mörker. Det kan bero på så många orsaker. Det kan vara kampen för att göra

Guds vilja. Guds väg synes så riskabel och krävande, att vi knappast våga fortsätta att vandra den. Det kan också vara synden, som skymmer himlens ljus för oss. Eller det kan vara en rent mänsklig nöd, en sådan som alla få sin andel av. Sjukdom, fattigdom eller döden kan ruinera vår lycka. Sådan nöd härjar skoningslöst i våra dagar. Vad betyder det ej för enskilda människor! Kampen blir sådan, att ingen vän kan vaka med oss eller bringa hjälp. Jordisk hjälp är kraftlös. Då vinden övergår till storm och orkan, är det gott att få räkna med hjälp från himlen. I den eviga världen stormar det icke. Där finnes ett älskande fadershjärta, som känner med de sina. Där råder en kristallklar vishet, som bemästrar alla situationer och alltid vet råd och utväg. Gud handlar ofta så, att när natten är som mörkast, sänder han sin ängel. Och denne ängel kommer aldrig tomhänt. Han kommer med ny kraft för fortsatt strid. Han skänker ljus över striden och ger oss mod att säga: »Ske Din vilja!» Vi få vara trygga i Guds mäktiga händer, och Gud fortsätter på detta sätt att hjälpa oss, tills vi nått målet. Låt oss komma ihåg, att vi aldrig kunna räkna ut hur Gud hjälper! Vi skola endast tro på Guds hjälp och vänta på den. Kanske kommer han, då det mänskligt sett ter sig som mest hopplöst, och han hjälper på sitt sätt. Hans sätt är alltid det riktiga.

Hjälpen från himlen — låt de orden stå skrivna över all vår strid i dag! Låt det vara ljusstrimman, som lyser framåt, så att vi kunna skönja vägen! Låt det vara trösten i allt vårt arbete för våra hem och för Guds rike! Då skola våra händer aldrig behöva sjunka på grund av kraftlöshet. Getsemane skall lära oss att strida och lära oss att tro. Och då bliva vi frälsta.

GUSTAV MEVIK.

(Efter »For Fattig og Rik».)

Tacksägelse- och böneämnen den 14 mars.

Då vi nu åter gå att angiva tacksägelse- och böneämnen för vår årliga bönedag, kunna vi ej annat än utgå från en erinran om all tidens nöd. Den gör ju, att vi mera än annars känna behovet av himmelsk hjälp och kraft. Vi förstå, att våra missionärer ha att kämpa en strid så svår, att det ej är för mycket att tala om deras Getsemanekamp. De behöva alltså att Gud sänder änglar för att stärka dem. Och vi härhemma få också ofta känna, att jordisk hjälp ej är nog, att det enda som kan hjälpa oss är ett Guds eget ingripande. Underbart har också Gud under det gångna året gripit in för att vägleda oss, fylla våra behov och på allt sätt bistå oss. Därför böra vi nu frambära tacksägelser. Och vi få göra det samtidigt som vi låta alla våra önskningar bliva kunniga inför Gud, genom åkallan och bön. (Fil. 4:6.) Ske alltså!

Tacksägelseämnen:

Att Gud i denna nödens och lidandets tid är i verksamhet och låter sin kraft fullkomnas i vår svaghet.

Att Gud alltjämt värdes använda oss i sin tjänst.

Att vi också i år få samlas under fredliga förhållanden, och att Gud i nåd har hulpit oss ända hitintills.

Att Herren alltjämt genom sina skaffare fyller Missionens behov, och att det är möjligt att utsända medel till vårt fält i Kina.

Att missionskärleken bevarats varm i vårt land såväl som i andra länder.

Att de hemmavarande missionärerna ha tillfällen att här tjäna Herren och arbeta till fromma för Missionen, och att de unga, som vänta på att få resa ut, beretts tillfälle till att väl använda väntetiden.

Att missionskallelsen alltfort kommer till de unga, och att det finnes ungdomar, som med glädje hörsamma den, vare sig den gäller tjänst »vid trossen» eller på missionsfältet.

Att det ännu finnes möjligheter till brev- och telegramväxling med missionärerna på fältet.

Att Herren ännu ett år bevarat missionärerna från skada till liv och lem, givit dem frimodighet och arbetsglädje, så att deras liv och gärning blivit till Herrens ära, och att de fått se frukt i arbetet.

Att Herren förökat de kristnas antal, givit dem nåd till att växa till i kraft, samt att de kristna visat prov på offervilja och villighet att bära ansvar.

Böneämnen:

Att Gud må giva oss nåd och kraft för våra uppgifter ifråga om bön och arbete för Guds rike.

Att Herren må handla i nåd med människorna på jorden och i den mån det är förenligt med hans planer förkorta krigets nöd.

Att Herren må giva nåd till väckelse och omvändelse.

Att tillfällen och villighet samt kraft alltfort må givas oss att med frimodig förtröstan och offervillig kärlek gå in i de uppgifter, som Gud ger oss.

Att Herren må fylla Missionens behov, både då det gäller av Gud utrustade *medarbetare* på fältet och i hemarbetet och *medel* för deras underhåll.

Att vägen från och till Kina öppnas, så att missionärerna kunna resa hem och återvända ditut.

Att Herren alltfort må bevara missionärerna samt giva dem all den visdom och kraft, som de i dessa brydsamma tider behöva.

Att allt som sker må bidraga till att Guds planer förverkligas och att intet får förhindra utbredandet av Guds rike.

Att kärlekens, förbönens och försonlighetens ande må få råda bland missionärer och de kristna på missionsfälten såväl som i hemländerna, och att allt vårt arbete må utföras i Jesu Kristi kärlek och den Helige Andes kraft.

Martin Lindén.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

S. M. K:s årliga bönedag.

Åter erinra vi om vår missions årliga tacksägelse- och bönedag den 14 mars och rikta en varm vädjan till Missionens vänner att då tänka på oss och vårt arbete samt bära fram oss inför nådens tron i bön med tacksägelse.

I *Stockholm* anordna vi denna dag ett möte på *K. F. U. M.*, Birger Jarlsgatan 35 (ingång från Snickarebacken) kl. *7.30 e. m.* Vi ha då fått löfte om medverkan av Betesdakyrkans nye församlingsföreståndare, pastor *Arthur Johanson*, och vi glädjas att få ha honom med oss. *Missionens vänner hälsas varmt välkomna!*

Bönemöten för S. M. K.

Vi påminna också om de bönemöten, som varje vecka hållas på vår expedition, Drottninggatan 55, på *tisdagarna kl. 7.30 e. m.* och på *fredagarna kl. 2 e. m.* Vi hälsa våra vänner varmt välkomna till dessa bönestunder.

Må förbönen aldrig tystna!

Kinalänkarna i Stockholm

samlas på S. M. K:s expedition *torsdagen den 19 mars kl. 7 e. m. Alla hälsas varmt välkomna!*

»Det gjorde Gud.»

En av Missionens trogna vänner och förebedjare, en lam broder, *Bruno Pettersson*, har gett ut en bok med titeln

»Det gjorde Gud». Den innehåller skildringar och korta betraktelser, skrivna till de lidandes och tröttas uppmuntran. Författaren är en avsidestagen, som funnit livets rika lycka i vissheten om att »det gjorde Gud», och hans innerliga önskan är att vittna om vad själv han funnit. Må han bli uppmuntrad genom att boken får en vidsträckt spridning, och må hans vittnesbörd bli till uppmuntran för många!

Boken kostar häftad kr. 1:05 och rekvireras från författaren: Herr Bruno Pettersson, Gamlarpsvägen 8, *Nässjö*. Postgiro n:r 177704.

Försäljning.

Försäljning anordnas i Oscars Församlingshem, Fredrikshovsgatan 8, tisdagen den 24 mars med början kl. 16.

Föredrag av pastor *J. W. Johnson*, kl. 19.30.

Behållningen tillfaller missionen i Kina, samt Stadsmissionen.

Oscars Kyrkl. Ungdomsförbund.

Ett underbart bönemöte och dess följder.

Pastor Josef Holmgrens första beröring med Kina Inlandsmissionen.

I Kina-Missionstidningen Sinims Land för den 1 jan. 1911 berättar S. M. K:s dåvarande missionssekreterare *Josef Holmgren* följande:

»Det var på hösten 1882, då jag vistades i London. En lördagsafton var jag ute på vandring i närheten av Mildmay Park för att se mig om. Helt oförmodat mötte jag en troende broder från Göteborg. Vi blevo båda mycket förvånade över att träffa varandra i London. Sedan vi språkat en stund, frågade min vän, vart jag ämnade mig. Mitt svar blev, att jag ej hade något särskilt mål. Han berättade då, att han var på väg till Kina Inlandsmissionens bönemöte och frågade mig, om jag ej ville göra honom sällskap. 'Du känner väl denna mission?' tillade han. Jag måste tillstå, att den var mig alldeles obekant. Han berättade då, huru Gud rikligen välsignat denna missions arbete i Kina, meddelade något om dess metoder och arbetssätt, att den var en s. k. trosmission och således ej vädjade till människor för erhållande av medel utan direkt till Gud. Vad jag hörde väckte mitt intresse, och vi följdes åt till bönemötet vid Pyrland Road.

Då vi kommo dit, voro omkring 25 personer samlade. Tiden var inne att börja, och en gråhårsman med patriarkaliskt utseende, *M. B. Broomhall*, besteg den lilla talarstolen, läste och utlade ett stycke av Guds ord, gjorde sedan utdrag ur brev från missionsfältet, utpekade på en karta missionsstationerna, uppräknade namnen på de missionärer, som bodde på varje station, och nedbad Guds välsignelse över dem och deras arbete. Därefter föllo alla på knä, och inför Herrens ansikte utgöt den ene efter den andre sitt hjärta i brinnande, ödmjuk bön. I knäböjande ställning sjöngs även sången: 'Tag mitt liv, o Gud, och mig helga helt — jag ber — åt Dig!' Sedan sången tystnat, dröjde de församlade ännu en stund på sina knän. Det var ett underbart bönemöte. Något liknande har jag aldrig varit med om. Herrens klädafåll uppfyllde rummet, och serafens: 'Helig, helig, helig är Herren Sebaot' trängde till varje fiber av min själ. Jag kände i denna stund en outsäglig trängtan efter att med kropp och själ och ande helt kunna överlåta mig åt Gud, efter att leva det innerligaste trosliv med honom, efter dugliggörelse till helig tjänst, efter den kraft som är mäktig i de svaga, ja, efter hela rikedomen av Guds frälsning i Kristus Jesus.

Efter bönemötet var det gemensam tedrickning, varunder en angenäm och ledig stämning rådde. Det syntes mig, att allt i denne krets bar prägeln: 'Helighet Herranom'.

För mig personligen blev detta möte en djup maning att efter återkomsten till hemlandet söka göra denna mission

känd för de svenska missionsvännerna och väcka deras intresse för densamma. Ett tid efteråt sammanträffade jag med Mr. *J. Hudson Taylor*, och samtalen med honom fördjupade de intryck, jag erhållit vid nämnda bönemöte.»

*

En sådan person var redaktören för Sanningsvittnet, *P. A. Palmer*. I slutet av år 1886 uppdrog denne åt mig att skriva några artiklar för Sanningsvittnet om missionen i Kina och särskilt om Kina Inlandsmissionen. Palmer var en stilla, gudfruktig man, som i yttre

J. Hudson Taylor, Josef Holmgren och Howard Taylor.

Hur bildandet av S. M. K. förbereddes.

I Kina-Missionstidningen Sinims Land för den 15 mars 1911 skriver missionssekreterare Holmgren:

»Vi vilja nu se, huru Herren verkade härhemma genom sin Ande, i det han väckte kärlek och intresse hos flera personer för ett framtida svenskt missionsarbete i Kina.

avseende ej gjorde något väsen av sig men som under sin lidandesväg lärt att kämpa med Gud i bön. Hans kärlek till missionen var väckt av Herren och tilltog därför i styrka samt brann, så länge han levde, såsom en klar låga. Hans minne lever ock i välsignelse hos dem, som kände honom.

En annan man, hos vilken Herren

sedermera fick nedlägga stor kärlek till missionen i Kina, var kapten *John Ahlberg*. Honom använde Herren till mycken välsignelse i Stockholm. I sällskap med någon vän brukade han även företaga predikoresor till landsorten. En verklig plantskola för Guds rike voro de möten, han varje lördagskväll under åratal hade i sitt hem. Under dessa möten kommo många till tro på Gud, och mången trött, modfälld vandrare fick nytt mod av det livets ord han där hörde. O, huru hjärtinnerligt glad vår vän var, när han fick någon fisk i noten! Allestädes vittnade han frimodigt om sin stora lycka och sin stora glädje. Han kom alltid genast in på det ämne, som för honom var det största av alla.

Vid denna tid var det mycket livligt på det andliga området i Stockholm. Året förut hade kyrkan vid Floragatan blivit invigd, och den var under de första åren en samlingspunkt för troende ur olika kretsar. Många minnas säkert ännu de möten, som där höllos för troende, och huru Herren välsignade och uppbyggde de sina. Ofta kom hos Guds barn den önskan till uttryck, att de måtte komma närmare Herren. Icke heller så få oomvända blevo förda från död till liv.

På denna plats fick broder Folke under sitt besök i Stockholm hösten 1886 tillfälle att avlägga vittnesbörd för vänner, som togo emot det predikade ordet med glädje, och som längre fram genom den Helige Andes kraft blevo hans medarbetare i trogen förbön.

Under de tre veckor, som broder Folke vistades i Stockholm, hade jag glädjen hava honom hos mig som min gäst, huru jag egentligen själv var andras gäst. Vi hade mycket härliga dagar tillsammans och skola säkert aldrig glömma dem. Vi läste tillsammans en då nyligen utkommen bok av A. Murray: 'Med Kristus i bönens skola'. Afton efter afton mottogo vi djupa välsignelser genom den boken. Åter och åter voro vi på våra knän i bön. Det var så varmt därinne i hjärtat — jag tror mig våga säga, att det var Guds eld, som brann och gav oss ljus och kraft. Dagligen samtalade vi om missionen. Under ett sådant samtal kom en känsla över mig, som tog sig uttryck i följande ord: 'Tänk om Gud ville benåda vårt svenska folk så högt, att även det finge deltaga i missionsarbetet i Kina! Kanske en kommitté kunde bildas för Kina?' — 'Vi skola bedja Gud om hans ledning', blev svaret. 'Det vore illa, om vi förhastade oss. Om vi bida inför honom i bön, skall han säkert visa sin vilja.'

Intet steg togs; vi samtalade dock något om de principer, efter vilka en sådan kommitté skulle verka, ifall den komme till stånd.

Broder Folke reste strax därpå till Kina med sitt böneämne på hjärtat, och ej långt efter hans ankomst dit blev Guds vilja och ledning honom klar beträffande bildandet av den föreslagna kommittén. Han meddelade sig med mig och manade att gå framåt i Herren Jesu namn. Så skedde ock.»

*

Bildandet av Kommittén för Erik Folkes mission i Kina.

I samma tidning för den 15 april 1911 berättar pastor Holmgren:

»Den 16 maj 1887 sammanträdde trenne bröder på tidningen Sanningsvittnets expedition i Stockholm för att överlägga om bildandet av en kommitté för missionen i Kina. De voro: Grosshandlaren *J. W. Wallin*, redaktören *F. A. Palmer* och dåvarande föreståndaren för församlingen i kyrkan vid Floragatan *Josef Holmgren*. Resultatet av överläggningen blev, att en kommitté konstituerades med ovanstående namn. Den nya kommitténs uppgift skulle bliva att emottaga och översända medel till missionär Folke för arbetets underhåll samt pröva och utsända arbetare, som av Herren känt sig kallade att utgå som missionärer till Kina.

Genom ett tillkännagivande i tidnin-

gen Sanningsvittnet underrättades missionens vänner om kommitténs bildande, och strax började medel inflyta. Det var nämligen så, att hos många vänner, som hört broder Folke tala Guds ord, och som kommit i beröring med honom före hans utresa till Kina, hade uppstått ett inre behov att med förbön och penningmedel stödja honom i hans blivande arbete, i synnerhet som han ej stod i något missionssällskaps tjänst. Det fanns vid denna tid intet svenskt missionssällskap, som arbetade för Kina.

Till ordförande valdes grosshandlare Wallin, till kassaförvaltare redaktör Palmer och till sekreterare J. Holmgren. Inflytande gåvomedel skulle redovisas i Sanningsvittnet och meddelanden om missionen och brev från Folke även införas där. Den första gåva, som kom in, var 50 kr. från en man i Hedemora, Folkes hemtrakt. När underrättelsen om det steg, som tagits härhemma, nådde Folke, gladdes han och prisade Gud, som lett saken därhän. Han hade närt en innerlig önskan att erhålla tio landsmän såsom medarbetare och även gjort denna önskan till ett böneämne.

Under sin vistelse i språkskolan i Anking överenskom broder Folke med Mr Stevenson om samarbete i vissa avseenden med Kina Inlandsmissionen. När vi erhöllo underrättelse härom, beslöt Kommittén att sätta sig i förbindelse med Mr. J. Hudson Taylor och fråga honom, i vad mån ett samarbete kunde komma till stånd emellan vår mission och Kina Inlandsmissionen. Det var i slutet av 1887, och den 6 januari 1888 skrev han följande svar:

'Kære Herr Holmgren!

Det gläder mig mycket att direkt få meddela mig med eder angående broder Folke, och jag vore innerligt tacksam att se en överenskommelse träffad om samarbete mellan oss och eder. Jag hoppas att en sådan överenskommelse skall leda till att många unga män utgå till Kina med evangelium, och att därigenom en överflödande välsignelse skall tillföras den svenska missionsförsamlingen. Hela missionens historia visar, att den rikaste välsignelse kommit de församlingar till del, som mest bemödat sig om att efterkomma och lyda det stora missionsbudet att sända evangelium till hedningarna.'

Hudson Taylor framställer därefter tvenne sätt, på vilka han tänkt sig, att ett samarbete skulle kunna ordnas. Antingen skulle den från Sverige bedrivna missionen bliva associerad med Kina Inlandsmissionen eller fullt organiskt förenad med densamma. I sitt brev fortsätter han: 'Jag skulle vilja tillråda, att eder kommitté intoge en mera självständig hållning, och att missionen icke bleve blott en gren av Kina Inlandsmissionen.' — Sedan Folkes mening inhämtats, valde också Kommittén det första av de tvenne angivna sätten för samarbete med Kina Inlandsmissionen.

Den 26 jan. 1888 beslöt Kommittén en namnförändring av missionen. Den skulle hädanefter kallas *Svenska Missionen i Kina.*»

*

Så långt utdrag ur pastor Holmgrens artikel. Tilläggas bör, att Hudson Taylor och hans son Howard år 1889 besökte Sverige, och att pastor Holmgren då tjänade såsom deras tolk och ciceron. Detta besök bidrog i hög grad till att stärka intresset för missionen i Kina.

Underbart är det att stanna inför vägen, som våra föregångsmän vandrat. Give Gud oss nåd att efterfölja deras tro! *M. L.*

Från PUCHENG. She.

Utdrag ur privatbrev, daterat Swedish Mission, Pucheng, She.
China Jan. 7, 1942.

»Sen vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få kallas Guds barn, vilket vi ock äro.» 1 Joh. 3:1. Luk. 10:20. Kor. 1:7, 22:20—21.

Det är ju blott en vecka se'n jag skrev, men kanske ett flygbrev *kan* komma fram fortare, och jag skriver därför åter en hälsning på försök. Allt är väl med oss alla hittills. Intet har fattats oss, och alla syskonen äro friska. Kanske Du oroar Dig över vår ekonomi. Vi hade tyckligtvis fått upp lite medel dagarna innan det blev »regeringsskifte». Vi reda oss nog några månader framåt med vad vi ha tillgängligt här i provinsen. Intet har hörts från huvudkvarteret i Shanghai. I brev från nya huvudkvarteret i fria Kina säges det, att de äro helt avskurna från Shanghai. Med mer än 500 missionärer i fria Kina och huvudkvarteret avskuret, tedde sig läget för ledarna lite brydsamt. Ett telegram de fått från Philadelphia, U. S. A., hade uppmuntrat dem, skriva de. Telegrammet sade, att Philadelphia skulle remittera direkt. Mr Sinton undrade, om vi hade någon lättframkomlig väg, då vårt land ju är neutralt. Jag har svarat, att jag ej kände till någon lättframkomlig väg, utan trodde, att vi väl som vanligt vore beroende av deras förmedling. Säkert skall Herren förse. Han som föder fåglarna under himmelen och kläder liljorna på marken. — Vi ha kunnat överföra några medarbetare på församlingarna, men det som inbesparas går åt och mer till för att hålla dem vi ha kvar »flytande», eftersom ju alla förnödenheter stigit i pris. Bibelkurser för ledare pågå nu på flera av stationerna. Arbetstillfällena äro de bästa. Statistiken är under arbete. Blir väl ej färdig förr än efter kursen. Bitande kallt i dag. Mina händer och fötter illa medfarna av frost. I går voro vi med Er i Betesda-kyrkan via Nådatronen. Det är så tyst, så tyst, vad brev angår. Våra barns brev — det sista var skrivet i juni. Hoppas att allt är väl i vårt land, att Herren i sin nåd håller sin hand över vårt folk. Kanske en väckelse är nödvändig — måtte den i så fall snart komma — innan det blir för sent. — Vi ha firat en god julhelg och ha fått börja det nya året i frid. Ännu inga bomblarm 1942. Bästa hälsn. till de Dina, Dig själv, kamrater och alla vänner.

I Herren varmt förbundne

Nils Styrelius.

Från YUNCHENG. Sha.

(Utdrag ur privatbrev daterat den 4/6 1941.)

Vi äro tacksamma för vårt arbete här och stanna så länge vi få hålla på.

En fattig kinesflicka, som plockar ax.

Det kan gå oss såsom missionärerna i Korea och på andra håll förr än vi ana. Ingenting sker oss, utan att Herren tillåter det. Och intill dess få vi följa Herren och tjäna Honom. (Joh. 12: 26). Under hela sommaren hade vi varit i ständig bön inför Gud angående Missionens skolor — skulle vi få öppna dem och samla barnen till kristlig fostran än en gång? Myndigheterna hade besvärat oss gång på gång under vårterminen, och alla möjliga rykten voro i omlopp. Fruktan och hopp steg och föll, och tiden närmade sig. När tiden var inne, kom meddelandet: »In-

det hinder.» Så samlades barnen än en gång, och nu sitta 160 pojkar och flickor i sina olika skolor och klasser. Vi äro glada så länge vi få behålla denna uppgift. Inte att jag och min man ha någon del i undervisningen, men man är ett med det hela.

När bibelkvinnorna komma hem från besök i staden eller på landet, är det så roligt att få lyssna till deras berättelser. De kunna få röra sig fritt överallt — vi utlänningar få ej gå utanför stadsmuren.

I går kom husmodern i kvinnoskolan så uppmuntrad åter från ett hembesök i stan. Två av eleverna i kvinnoskolan hade varit med, och de hade alla fått tala och vittna inför medlemmarna i ett »stort hus», män och kvinnor, vilka visat stor uppmärksamhet.

Under hela sommaren ha bibelveckor och skördefester inom småförsamlingarna på landsbygden hållits, den ena efter den andra. Evangelisterna ha varit storligen uppmuntrade av vad de sett och hört. Och samfällt ha de betygat de kristna *kvinnornas stora insats* i församlingarna. På ett håll hade det djupt gripit en av »bröderna», då några fattiga kvinnor och flickor, som plockat ax efter skördemännen för sitt eget torftiga uppehälle, burit fram tionde härav till församlingen. (Det går till härute i dessa dagar alldeles som på Ruts tid.) —

Ute regnar det till vår stora glädje. Ack, att hjärteåkrarna också finge en vederkvickelse från höjden! »Skurar av höjden, ymniga, sänd oss o, Gud! Droppar ej endast, nej, skurar, Herre, att falla nu bjud.» *Ida Ringberg.*

Ett levande vittne.

I »*Korsmerket*», en norsk missionstidning, har missionspastor *Henrik Vika* skrivit en artikel om *Hsieh Meng-chieh,* en kinesisk predikant, som även på Svenska Missionens i Kina fält lett mötesserier. Eftersom han alltså varit med också i det arbete, som anförtrotts åt oss, och emedan han är ett exempel på kineser, som med iver gått in i den heliga tjänsten, meddela vi här vad pastor Vika skrivit om honom.

Hsieh Meng-chieh är från provinsen Anhwei, närmare bestämt född i Hoyu-chow, en liten stad vid den mäktiga Yangtsikiangs stränder. Då han var 30 år gammal hörde han för första gången evangelium om Jesus Kristus. På den tiden hade han plats på en pantbank, som stod i förbindelse med en opiehåla, och miljön från vilken han kommit är alltså icke den bästa.

En vän lyckades en gång få Hsieh med sig till ett evangeliskt möte. Till en början var han då mycket misstänksam och full av fördomar mot den »utländska läran». För säkerhets skull ställde han sig nere vid dörren och ville ej ens sätta sig ned. Han kände, att det var bäst att vara försiktig.

Texten var: »Gud är kärlek», och en kristen kines predikade. Hsieh Meng-chieh kände till ordet för Gud: »Shang-ti». Det uttrycket fanns i de kinesiska klassikerna. Men att Gud var kärleksfull och älskade alla människor, det var fullständigt nytt för honom. — Det budskapet grep hans hjärta, och han fick lust att komma tillbaka för att få höra mera.

Den stora svårigheten för Hsieh var talet om korset. Det förstod han icke. Han insåg ej nödvändigheten av att någon tog på sig hans synder och dog för dem. Nog skulle han väl, menade han, genom ansträngningar i egen kraft kunna bli en bättre människa.

Han tog det allvarligt med övergången till kristendomen. Han nöjde sig icke med mindre än ett allvarligt försök att avlägga varje synd i sitt liv. Till hjälp i denna strävan fann han på en ny utväg. Han ritade en bild av hjärtat på ett pappersark, och varje gång som han i ord eller gärning gjorde något orätt, gjorde han ett svart märke på hjärtat. Det skulle, trodde han, hjälpa honom att komma ihåg att

tvstå från allt som var orätt. Men det dröjde ej så länge innan stackars Hsiehs bild av hjärtat var full av svarta märken. Han fann snart, att detta ej var en framkomlig väg till att få ett rent hjärta. Han blev bedrövad, och denna upptäckt gjorde att han kom i svår nöd och smärta.

Tankarna gingo då till Jesu kors, hans död och försoning, och länge begrundade han detta ämne. En dag gick det upp ljus för honom. Han berättar själv om det som hände med honom på följande sätt: »Det var en skymningsstund, då jag satt i mitt rum och begrundade Jesu försoningsverk. Det som då skedde kan jag icke riktigt förklara. Jag kan endast säga huru jag kände och erfor det. På en gång syntes det mig som om rummet fylldes av ljus. Framför mig syntes ett kors, och på detta var Guds Son. Med kärleksfulla ögon såg han på mig och sade: 'Detta led jag för dig.' — Då jag åter var mig själv, var mitt ansikte vått av tårar, och från den stunden tvivlade jag ej på att Jesus dött för mig, ej heller på att försoningen var nödvändig.» — Synen följde honom flera dagar och nätter, och till slut måste han bedja Gud taga bort den, eftersom Jesus nu blivit hans frälsare och förlossare.

Hsieh började genast att avlägga vittnesbörd inför fränder och vänner, och både hans mor och hans hustru kommo till tro på Gud. Strax därefter flyttade han till staden Anking (nuv. Hwaining) och tog där ivrig del i missionens verksamhet, t. ex. gatupredikan. Han följde också med missionärerna på predikoresor i distriktet.

Hans stora gåva var kanske att påverka och vinna enskilda människor. Hemligheten till hans framgång var delvis, att han så levande intresserade sig för sina medmänniskor. Intresset gällde ej endast deras andliga välfärd utan också deras lekamliga. Människorna kände, att Hsieh var en man som förstod dem och ville deras bästa. Han hade ett gott budskap att frambära, och han frambar det med värme och överbevisande kraft. Han var icke heller rädd för att säga sina åhörare sanningen om deras synder och om deras behov av att omvända sig och göra bättring. Då han talade, slutade han i regel alltid med att peka på Guds Lamm, som borttager världens synder.

Längre fram blev Hsieh förd in i ett mera omfattande arbete för sin Herre

Dr Goforth med en kinesisk vän.

och Mästare. På den tiden höll doktor Jonathan Goforth sina evangeliska seriemöten i provinsen Honan. Hsieh Meng-chieh hörde om dessa möten och om de stora ting som Gud där utförde. Och han gav sig iväg för att närmare lära känna detta arbete. Han fick mycket stor andlig välsignelse vid Goforths möten, och det kom en ny värme och kraft i hans förkunnelse. Han greps också av en innerlig önskan att den heliga elden måtte sprida sig över hela Kina. Han överlämnade sig på nytt åt Herren, både ande, själ och kropp, och ett nytt kapitel började i hans livs historia.

Hsieh reste tillbaka till Anking och berättade där om sin övertygelse, att Gud kallat honom till tjänst på ett mera vidsträckt arbetsfält än hans före-

gående. Han sökte också ordna för sin familj, så att han själv kunde vara redo att gå, varthän Gud än kallade honom.

Det var år 1916 som han började sin vitt omfattande reseverksamhet. Han var då i fyrtioårsåldern. Särskilt har han rest mycket i norra och västra Kina, och han har ej saknat kallelser från missionsorganisationer och församlingar. Gärna håller han sina mötesserier under tio dagar på varje plats, och han talar därvid i regel två gånger varje dag. Varje predikan pågår under 1—2 timmar.

Flera timmar använder han dagligen till bön samt till begrundan och läsning av Guds ord. Bibelkommentarer använder han icke, utan litar på Guds helige Ande såsom den som tolkar bibelordet och på välsignelsen av direkt studium av Bibeln. Pastor Hsieh är i bästa mening en enda boks man, en Bibelns människa, och han har levt sig in i bibelordet och blivit ett med det, så att hans förkunnelse är levande och kraftig på samma gång som den är praktisk och avpassad efter åhörarnas behov.

Ofta hämtar han sina texter från gamla testamentets böcker. Det är nog så, att kineserna på många sätt står det gamla testamentet närmare och förstår det bättre än vi. Berättelsen om syndafloden använder Hsieh gärna såsom text för 8—10 predikningar i följd, och han får då fram många förmaningar för de ogudaktiga och mycken tröst för dem som äro troende. Hans utläggningar av bibelordet kunna för oss västerlänningar synas ovanliga och främmande, men de passa för österlänningarna och deras tankevärld. Hans predikningar och bibelförklaringar äro äkta kinesiska, och de ha därför ett särskilt budskap till kineserna.

Pastor Hsieh är först och främst en benådad väckelsepredikant. Såsom sådan har han fått göra sin största insats. Han är en av dem som varit med och banat vägen för den väckelserörelse, som pågått i Kina efter år 1930.

KFUM:s arbete för armén i Kina.

Med en personal av 300 man har det kinesiska KFUM utfört hjälparbete för kinesiska soldater i de 14 provinserna Hopei, Honan, Shantung, Shansi, Shensi, Kiangsu, Anhwei, Hupeh, Hunan, Szechwan, Kwangsi, Kiangsi, Kwantung och Chekiang under $4^1/_2$ år som Kinas försvarskrig pågått.

Hjälparbetet organiserades omedelbart efter Lukouchiao-intermezzot år 1937 under ledning av D:r Hsiao Feng-yuan, KFUM:s i Peiping förre generalsekreterare. Huvudkontoret var Tsinan, och personalen spriddes längs Tungpu, Lunghai, Ping-Han och Tsin-Pu-järnvägslinjerna.

När krigshandlingarna i januari 1938 förflyttades söderut, förlades huvudkontoret till Chengchow. I juni samma år flyttades det vidare till Hsuchang och Hankow. Det hade då 20 avdelningar, stationerade i fyra huvuddistrikt: Shensi, Honan, Szechuan-Hupeh och Hunan-Kiangsi.

När kineserna drogo sig tillbaka från Wuhan-sektorn, förflyttades huvudkontoret till Chungking. Antalet distrikt ökades till 6, nämligen Shensi, Szechuan-Hupeh, Shansi-Honan, Hunan-Kiangsi, Hunan-Kwantung och Kwangsi. De i fält arbetande styrkorna ökades till 30 avdelningar med nästan 300 man.

Tjänsten omorganiserades åter i oktober 1939, varvid arbetsfältet delades i fem distrikt: Shensi-Honan, Szechuan-Hupeh, Honan-Kiangsi, Hunan-Kweichow och Kwangsi. I dessa distrikt upprätthöllos 50 stationer, och vid sidan om de reguljära avdelningarna organiserades fem rörliga tjänsteenheter.

Sammanfattningsvis kan sägas, att hjälparbetet koncentrerades huvudsakligen på järnvägslinjerna i norra Kina under år 1937; på Yangtze's stränder, inländska vattenvägar och landsvägar under 1938 och i olika centra bakom frontlinjen i de 14 provinserna under åren 1939 och 1940.

Till KFUM:s regelbundna arbete hör skötseln av talrika officers- och soldatmässar, uppsamlingsplatser för sårade soldater, förbandsplatser, en förströelsedetalj, som visar filmer och skioptikonbilder; rörliga enheter, medföljande arméer, trupptåg, Röda Korståg och fartyg; brevskrivningsstationer för soldater, sovsalar, matsalar, badhus och rakstugor.

Understundom uppsätter KFUM dessutom väggtidningar, organiserar resande sångkörer och idrottsövningar, håller diskussionsmöten samt leder undervisningskurser.

Utgifterna täckas genom bidrag, vilka uppbringas av KFUM:s Nationalkommitté och andra kristliga organisationer och genom anslag från centralregeringen. Dessa utgifter uppgingo under första fyra åren till följande siffror:

	kinesiska dollars
juli—december 1937	29.012,21
januari—juni 1938	32.652,45
juli—december 1938	46.941,73
januari—juni 1939	138.567,35
juli—december 1939	81.593,35
januari—december 1940	500.000,00

(Enligt uppgift från »Kinesisk Informationstjänst».)

Kinalänkarnas spalt.

En hälsning från Johannelund.

Johannelund i mars 1942.

Kära vän!

Säkert har Du läst, att Svenska Missionsrådet anordnat en kurs för missionärskandidater på Johannelunds Missionsinstitut. Vi ha samlats omkring 30 ungdomar från olika missionsföretag, och Missionens Herre, som nedlagt den heliga kallelsen i våra hjärtan, får här sammansvetsa oss till en stor syskonflock med samma tro och samma mål — att en gång ute i hednaland få bära budskapet om vår Frälsare!

Men, kära vän, nu kommer jag med en stor bön till Dig. Vill Du taga med denna kurs i Dina förböner? Bed då, att kursens deltagare få nåd att ännu mera länkas samman under tiden här, genom den dagliga samvaron och studierna. Och framför allt om — och det är vår egen stora, dagliga bön — att det måtte bli en väckelse ibland oss, att Guds eld kunde få antända våra kalla, domnade hjärtan, så att de blevo brinnande för Honom och Hans riksak. Vi veta så väl, att om inte Guds Ande får verka bland oss, så skola vi arbeta fåfängt. Därför är också vår trängtan att bli tömda på allt eget, så att Gud kunde få fylla i av sina rika förråd.

Så är jag viss om, att Du inte låter vårt rop om hjälp förklinga ohört. Gud skall rikligen löna Dig! Fil. 4: 19.

Din i Herren tillgivna

Margit Cederholm.

Varför är jag gripen av missionen?

Den 19 febr. hade länkarna i Stockholm en mindre försäljning uppe på Expeditionen. Det var saker, som blivit över vid den tidigare större försäljningen, och som ytterligare skänkts, som nu försåldes. De få timmarna på kvällen inbragte omkring 400 kr., varav en ganska stor del inkom genom kaffeserveringen. De unga stod själva för programmet. Efter sången »Genom lidande till seger» inledde fröken *Anna Björk*. Med flera sånger bidrogo den av oss så uppskattade »Djurgårdskvartetten» och en för tillfället sammansatt kvartett av missionärer och missionärskandidater, som deltaga i kursen på Johannelund. Kvällens huvudnummer voro tre anföranden om den unges syn på missionen och arbetet för den. *Gustav Haglund* gav svar på frågan »Varför är jag gripen av missionen?» Det är en Guds kallelse till oss var och en att älska missionen. Men ej med en romantisk kärlek, som de stängda vägarna så lätt frestar oss till, utan med en hand-

lingskraftig kärlek, som samtidigt förvandlar vårt eget liv. Romantik och äventyrslust behöver jag inte skämmas för, ty det som allt annat i mitt liv tar Gud i sin hand och formar om till ett i kallelsen. Missionskallelsen är en order från Gud att åtlyda och inte att diskuteras. Den tvingar till ödmjukhet. Tvivlen på dess äkthet tvingar oupphörligt in i lidande och svårigheter. Därför är kallelsen en ständig fortsatt kamp för visshet. Den enda lösningen: Bön och arbete, bön och arbete, bön och arbete! Just nu är jag missionär, alltsedan den dag då jag lovade följa Kristus. Nu — det betyder en vanlig människa, som vilar helt och fullt i Guds hand. — *Curt Svensson* vittnade om sin insats i missionsarbetet. När jag blivit gripen av missionen blir resultatet ett förvandlat liv. Det blir inte längre fråga om jag kan eller om jag vill, utan: något måste göras! O, vilken förmån att vi få stå med i hela världens erövring för Guds rike. I min söndagsskola offrade barnen varje söndag sin slant till missionen. Så fick jag mitt arbete i KFUM bland pojkar. Där hade varje grupp sin missionssparbössa. Vilken glädje att berätta om missionen för de storligen intresserade pojkarna. Nu arbetar jag på min direkta missionärsutbildning, och det är ännu mer glädjande, även om det ibland ser mörkt ut. Något som vi alla kan offra, även vi, som ha knappast med slantarna, är *tid* för missionen, ty det är hjärtat Gud ser till och ej slanten (2 Kor. 9:7). Tid för att skaffa kunskap om missionärerna och fälten, tid till att skriva till missionärerna och berätta hur det är och varit här hemma, sedan de reste ut. Men främst: *tid för bön*. När beder vi? Hur beder vi? Vad beder vi om för missionärerna? för en och var av dem? Sätter vi oss in i deras böne- och tacksägelseämnen? — *Linnea Styrelius* lade fram några tankar om missionen och framtiden. Det är vi unga, som skall föra verket vidare. Ofta ser det svårt ut både med vår egen och missionens framtid. Men just nu har missionen enorma möjligheter, såsom vi se t. ex. i Kina och Indien. Det är mycket Västerlandet givit Östern, men tacksamheten kommer en gång att röra endast missionen. Alla vi unga tar emot av de äldre förpliktar oss till arbete. Missionens framtid bygger på bön — arbete — missionskunskap. I det arbetet få vi alla av nåd vara med, men slå vi oss till ro, nöjda och belåtna med vad som redan gjort och göres, då bli vi orsak till stillastående och förruttnelse, ja, kanhända går Gud oss förbi. Lärjungarna voro fattiga, enkla, många gånger rädda och fruktande människor, men fingo utföra en fantastisk uppgift. — Vi äro liksom de kallade att vara med i ett verk, där varje litet, litet steg har evighetskonsekvenser för själarna på liv och död.

K.-E. Gideon.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under febr. 1942.

Allmänna missionsmedel.

186.	O. P., Avesta	2:50
187.	K. S., Vinslöf, »Åt Herren»	20:—
188.	»En länk»	20:—
189.	Kinasyfören., Malmö	85:—
190.	B. S., Frånö	10:—
191.	G. B., Umeå	3:08
192.	A. H., Skövde	12:50
195.	B. o. K. L., Sthlm	35:—
196.	E. Ling-Wennérus efterlämnade s. k. 10:de kassa	58:60
197.	E. N., Arvesund	50:—
198.	M. O., Kvistbro	15:—
199.	J. N., Kalmar, till E. Lenell o. I. Ackzells underh.	50:—
202.	E. S. H.	50:—
204.	S.	50:—
205.	M. N., Sthlm	7:50
206.	E. K. Lund	5:—
207.	H. S., Mariestad, födelsedagsblommor på fru Ellen Perssons grav 6/2	5:—
210.	O. B., Örebro	7:—
211.	Offer vid C. G. Nordbergs besök i Arvesund 25/1	23:—
212.	D:o vid d:o i Marieby 1/2	35:—
213.	A. H., Ursviken, »till Kina», gm A. B., Skellefteå	30:—
214.	L. O., Sättra, »Tackoffer»	50:—
215.	B. F., Sparbössa	17:55

216. »Tack, o Gud, för dina beredda gärningar» ..... 15:—
217. K. S., Jkp 22:50
218. Gräsgårds missionssyfören. .. 100:—
219. K. K., Björköby ..... 20:—
220. Hakebo Mfg ..... 25:—
221. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underh. ..... 50:—
223. F. F., Östertälje 2:50
224. K. F. U. M., Örebro, koll. o. missionsbidr. vid C. G. Nordbergs besök, till M. Ringbergs underh. ..... 250:—
225. E. B., Sthlm ..... 5:—
226. M. H., Bollnäs ..... 50:—
227. Koll. i Luth. Missionskyrkan, Örebro 8/2, vid C. G. Nordbergs besök ..... 90:—
228. L. S., Lidingö, i st. för blommor vid fru Mina Johanssons bår ..... 10:—
229. H. S., Sthlm ..... 2:—
230. Koll. vid missionsafton å Malmö K. F. U. K. 26:30
234. E. E., Björköby ..... 10:—
235. Piteålänkarnas bönestund med offer 11/2 ..... 53:50
236. A. H., Skattungbyn ..... 10:—
237. K. O., Munkflohögen 7:50
238. G. W. L., Sjötorp 7:50
240. H—e L—st ..... 10:—
242. »En länk» ..... 50:—
243. M. O., Mariestad, »födelsedagsblommor» ..... 30:—
244. I. K., Linköping, till E. Vidéns underh. ..... 10:—
245. E. J., Gbg 2:50
246. M. H. o. E. v. F., en blomma på vår vän Mina Johanssons bår ..... 5:—
247. F. B., Sollefteå, i st. för syför. 100:—
248. Tofteryds Mfg ..... 100:—
249. Fryele Kyrkl. syfören. ..... 35:—
250. Mörteryds Mfg ..... 150:—
251. N. W., Sthlm 4:50
252. Husaby-Skälvums V. F. fören., till »Kinas barn» ..... 50:—
253. S. J. Rug, »ett tack för bönhörelse» ..... 5:—
254. V. O., Burön, gm A. B., Skellefteå ..... 15:—
255. Länkarnas försäljn. å Exp. 19/2 410:—
256. M. G. Ö., Skellefteå, till G. Carlén o. E. Lenells underh. .. 20:—
257. Kulla Mfg ..... 110:—
258. A. O., Norderön ..... 100:—
259. Kinalänkarnas Edsbyns sparb.-tömn., till Runa Häggs underh. ..... 116:—
261. Koll. K. F. U. M:s scoutkår, Kalmar ..... 15:—
262. D:o Kulla, Stensjön 6/2 ..... 35:05
263. Resebidrag Mörteryd, Stensjön 7/2 ..... 10:—
264. D:o K. F. U. M., Malmö 14/2 50:—
265. Kinalänkarna, d:o, koll. 15/2 40:—
266. Kinakretsen, Lund, koll. 15/2 26:25
267. Koll. K. F. U. K., Malmö 16/2 26:—
268. Resebidr. Sundsgården 17/2 .. 15:—
269. Koll. K. F. U. K., Hbg 17/2 .. 52:—
270. D:o d:o Klippan 18/2 40:53
271. »Fyra sparbössor», Gripenberg 26:63
272. Koll. i Gripenberg 19/2 ..... 24:01
273. D:o i Betlehemskyrkan, Sthlm, vid C. G. Nordbergs besök .. 49:—
274. A. S., Björköby ..... 50:—
275. I. W., Sthlm 1:
276. Kinesernas Vänner, Värnamo 300:—
277. L. o. R., Ekenässjön, »en blomma på Anna Rylanders bår» .. 25:—
278. Koll. i Lannabruk ..... 9:—
279. D:o i Ämmeberg ..... 7:—
280. D:o i Ingelsby missionshus .. 10:—
281. D:o i Brånsta skola, Kumla .. 36:—
282. D:o o. resebidrag i Mossby .. 25:—
283. D:o i Gullsprång 114:20
284. E. B. ..... 15:—
286. S. A. B., Raus 7:50
287. Sparbössetömning i Flisby 22/2 160:—
288. Koll. i Edsbyn 21/2, vid C. G. Nordbergs besök 31:70
289. D:o 22/2, d:o 91:73
290. Frälsningsarmén, Klippan ... 5:—
293. »Ps. 103» ..... 50:—
294. Vänner i Nyholm, Svenfors o. Strömfors, t. Maja Lundmarks underh. ..... 85:—
295. Galtås Mfg ..... 50:—
296. A. F., Vrigstad, »tackoffer» .. 5:—
297. T. S., Piteå ..... 20:—
298. A. G., Hässelby Villastad 18:08
300. »Genom Hans sår äro vi helade» ..... 10:—
304. Barkeryds arbetsfören. ..... 225:—
305. J. L., Ämmeberg, bidr. till koll. 5:—
306. M. P., gm A. N., Bjärnum .. 50:—
307. A. N., d:o ..... 10:—
308. »En länk» ..... 5:—
309. L. O., Stensjön, t. Arvid Hjärtbergs underh., gm L. H., Eksjö ..... 100:—
310. E. P., Lund, »en blomma på Rut Uhlins grav i Tanganyika» 5:—
311. A. O., Mölnbo 7:50

Kronor 4,655:71

Särskilda ändamål.

193. Jes. 54: 10, till »Tacksamhet» o. »Barmhärtighet», hos Maria Pettersson ..... 125:—
194. Klass 2 C, Eksjö, till bibeldelar åt kinesbarn, gm M. B. ..... 5:—
200. A. B., Duvbo, till J. Ackzell, för kvinnoverks. i Tali ..... 5:—
201. E. S. H., till Olga Styrelius, för eget behov ..... 50:—
203. E. B., Kopparberg, till M. Nylin, att anv. efter gottf. ..... 10:—

208.	S. F-m, till Anna Spiras minne, till lidande kinabarn	10:—
209.	S. K., Obbola, till D. Nordgren, att anv. enl. överensk. ..	50:—
222.	Småskolebarn i Sävar, till tant Thyra, för en kinesflickas underh.	4:51
231.	Jkpg. Kristl. Yngl. fören., till H. Linder, att anv. efter gottf.	156:—
232.	Klass 3 b, Bureå folkskola, till M. Lundmark, att anv. bl. barnen	3:40
233.	E. K., Gravarne, personligen till L. Gustafsson på 50-årsdagen	30:—
239.	M. E., till D. Nordgren, »mitt bönebarn», att anv. efter gottf., gm A. B., Skellefteå	5:—
241.	»En länk», till barnh. i Sinan	5:—
260.	Kinakretsens, Boden, sparb. medel till Joh. Aspberg, att anv. efter gottf. i verks.	190:—
285.	A. H., Sthlm, till I. Ackzell, att anv. efter gottf.	45:—
291.	L. M. F., till E. Blom, att anv. för de nödl. enl. brev.	935:—
292.	S. F-m, till Anna Spiras minne, för lidande barn	5:—
299.	Barnhemsvänner, Älgarås, till Maria Petterssons barnh. i Sinan	10:—
301.	D. E. B., till Ida Söderberg, att anv. enl. överensk.	100:—
302.	4:e klass, S:t Jörgens skola, Hbg, till skolflickan Yen Chaos underh., gm R. J., Hbg	20:—
303.	Till tant o. farbror Styrelius, att anv. efter gottf.	7:—
	Kronor	1,770:91

Allmänna missionsmedel	***4,655:71***
Särskilda ändamål	***1,770:91***
S:a under febr. mån. 1942 Kr.	***6,426:62***

Med varmt tack till varje givare!

»Så vill ock jag tacka dig — för din trofasthet, min Gud.» Ps. 71: 22.

Missionstidningen

Sinims Land,

organ för *Svenska Missionen i Kina,* utkommer 1942 i sin 47:e årgång.

Tidningen utkommer med 20 nummer om året. Den innehåller uppbyggelseartiklar, brev från missionärerna, berättelser från missionsfältet, meddelanden om hemarbetet och missionsnotiser från olika fält.

Tidningen kostar: *helt år kr. 2: 50,* halvår kr. 1: 50, ett kvartal kr. 0: 90.

Till utlandet kostar den kr. 3: — pr år.

Prenumeration kan verkställas på posten men det ställer sig fördelaktigare för Missionen om den verkställes på vår Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Provnummer sändas på begäran *gratis* och portofritt.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

Hjälpen från himlen. — Tacksägelse- och böneämnen den 14 mars. — Från Red. o. Exp. — Ett underbart bönemöte och dess följder. — Från missionärerna. — Ett levande vittne. — K. F. U. M:s arbete för armén i Kina. — Ungdomens avdelning. — Redov. — Missionstidn. Sinims Land.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm. Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr.

N:r 6 47 ÅRG. 25 MARS 1942 PREN.-PRIS 2: 50

ANSVARIG UTGIVARE: M. LINDÉN.

"Jesus sig för mig utgivit."

Josus sig för mig utgivit
Genom tron han nu är min.
Av hans blod, som gjutet blivit,
Flödar mod i hjärtat in.
I hans eviga försoning
Vann jag tillgift och förskoning;
Nådens dom var redan sagd,
Innan världens grund blev lagd.

För vår synd han dödad blivit
Och för vår rättfärdighet
Han uppstånden är till livet
Genom Faderns härlighet.
Nu hos Fadern i det höga
Skådar han med nådigt öga
Till den värld han frälsat har
Och är evigt vårt försvar.

Jag i denna tro förbliver,
Lyfter glad mitt huvud opp.
Om ock allt mig övergiver
Sviker ej min tro, mitt hopp.
Ingen motgång, ingen lycka
Skall ur Jesu famn mig rycka.
Han är min i lust och nöd.
Han är min i liv och död.

(Sv. Ps. 293: 3—5.)

Den 14 mars.

Även i år fick Svenska Missionen i Kina fira sin sedvanliga bön-, tacksägelse- och offerdag den 14 mars. Vi ha fått meddelanden om att »dagen» ihågkoms på många olika platser i vårt land.

Norrlandssalen på K. F. U. M. i Stockholm var fylld av en skara missionsvänner, som gemensamt ville fira minnet av Erik Folkes landstigning i Kina för 55 år sedan. De ville fortsätta hans gärning i bön, tacksägelse och offer.

Missionsföreståndare *Martin Lindén* inledde genom att läsa lösensordet för dagen, hämtat ur 1 Mos. 24: 12: » . . . låt mig i dag få ett lyckosamt möte och gör nåd med min herre . . .», och han yttrade bl. a.: »Detta är en bön, som vi alla känna behov av att bedja. Vi önska att detta må bli ett lyckosamt möte, då Herren gör nåd med oss. Herren har gjort nåd med oss i det att vi åter fått samlas under fredliga förhållanden. Och nu få vi bedja om ett lyckosamt möte, då vi bliva uppfriskade andligen, känna gemenskap med varandra och stämmas till lovsång. Med förhoppning härom hälsar jag er alla varmt välkomna och vänder mig särskilt till pastor och fru Arthur Johanson, som vi för första gången hava glädje se ibland oss här i Stockholm. Pastor Johanson är nu pastor i Betesdakyrkan, 'kyrkan vid Floragatan', där Erik Folke fick tillfälle att tala om sin kallelse innan han första gången reste ut till Kina, och där Josef Holmgren var församlingsföreståndare, då kommittén för vår mission 1887 bildades. —»

Efter en körsång: »O, Herre, tag mitt arma hjärta» talade pastor *Arthur Johanson*. Han började med att tala om sin tacksamhet till S. M. K. för allt han som ung nyomvänd fått mottaga genom denna mission. Jag står, sade han, i så stor skuld till S. M. K., att jag aldrig kan betala den. Till text hade pastor Johanson orden i Apg. 13: 1—4, vari omtalas hur den första kristna församlingen i Antiokia utvalde och utsände sina första missionärer. Vi fingo dröja något hos denna församling och se några av de principer som Gud anvisat dem. Gud är icke modern, utan han går även nu fram på gamla beprövade stigar. Det var då en underlig samling från alla olika samhällsklasser och folkslag. Det som fört dem samman, som kunnat böja dem inför Gud, var kärleken från korset. De hade varit där alla, de hade fått mottaga gåvan, förlåtelse för synd, under de genomborrade händerna. Som frälsta, frigjorda, voro de bundna vid sin Frälsare. Så har vägen gått genom tiderna och går alltfort till frid och försoning via Golgata. Och där bindas vi samman i den gemenskap, som icke har sin like, till den församling som lyssnar till Gud. Det talas så mycket i denna tid, luften är full av röster. Kanske den skara som lyssnar till Guds röst är den minsta. Men det finns ändå en skara som lyssnar till vad Gud har att säga. Gud har aldrig tagit tillbaka sin missionsbefallning. Vi få lyssna till samma ord som den lilla gruppen på berget: »Gån ut». Men det måste vara en lyssnande församling med tro i hjärtat. Kristi rike bygges upp genom tro, och jag tror att Gud håller på att skriva ett nytt Hebr. 11 kap. i denna tid. När vi tro verkar Gud! Det är gripande att se på församlingen i Antiokia; de taga de bästa män de hade, Barnabas, diakonen, och Saulus, den glödande begåvningen, och giva dem åt Gud. De skulle gå ut och vittna, så som vi därute ha våra älskade som vittna.

Gud säger sitt: »Gå», och tvärsigenom strömmar av svårigheter och synd går Kristus alltid segrande fram. Tron på Hans seger är gemensam för alla Guds vänner under alla tider. —

Efter ännu en körsång upplästes de gemensamma ämnena till bön- och tacksägelse, varefter en stund avskildes till tacksägelse och bön.

Bön och tacksägelse följas alltid av offer, så ock nu. Ett offerbord var ordnat, och de gåvor som framburos uppgingo till över 1.400:— kr.

*

Efter samkvämet avslutade missionär *Erik Malm* med en kort aftonbön. Han utgick från Mark. 8:31, 32, som talar om Petrus, hur han då icke förstod lidandets hemlighet. Han fick dock lära känna den (Apg. 5:42), och han säger själv i sitt första brev: »Därför mån i fröjda eder, om i ock nu en liten tid, där så måste ske, liden bedrövelse under allehanda prövningar.» Vår tanke går idag till våra kära som stå därute. De ha det ohyggligt svårt; vi kunna inte fatta hur svårt det är för dem, men på samma gång vilja vi tacka för att de stå där, för att de *få* stå där och tjäna Herren. Så kunna också vi få uppleva den glädje som Petrus fick uppleva, då han förstod lidandets hemlighet, korset och korsets seger. Därför äro vi frimodiga, glada och tacksamma till Gud, för att vi i dag få vara med i hans tjänst. Det är ingen lätt uppgift, men ändå en uppgift, där Gud giver oss av himmelrikets glädje.

Med sången: »Genom lidande till seger» avslutades mötet, och i den förvissningen arbeta vi vidare.

H. B.

Gud bygge Sverige till en stad,
En strålande på höjden,
Vars kämpaskara fri och glad
Förkunnar frälsningsfröjden.
En korsets här Sig samle där
Att modigt gå i striden
Och kämpa kring sin Konung kär
För riket och för friden!»

J. A. Eklund.

Lisa Gustafsson 50 år.

En av missionärerna inom Svenska Missionen i Kina, fröken *Lisa Gustafsson,* fyller den 6 april 50 år, och vi införa därför hennes bild i vår tidning.

Fröken Gustafsson föddes i Stockholm, och båda hennes föräldrar dogo medan hon var barn. Tillsammans med sin styvmor, fru Elise Gustafsson, flyttade hon vid 13 års ålder till Göteborg och fortsatte där sin skolgång. 1910 utexaminerades hon från Privatseminarium för bildande av småskolelärarinnor i Göteborg och erhöll följande år anställning som småskolelärarinna vid Agnesbergs stationssamhälle.

Redan som barn fick hon stå under kristligt inflytande, och hon gick under sin tid i Stockholm i Betesdakyrkans söndagsskola. I Göteborg kom hon snart in i K. F. U. K:s ungdomsgren, och hon säger i sin ansökan, att under konfirmationsläsningen för pastor J. Bogren blev hennes auktoritetstro en verklighetstro. Hon fick så småningom olika arbetsuppgifter inom Göteborgs K. F. U. K. Sommaren 1920 vistades hon på K. F. U. K:s sommarhem Solbacken i Åhus, och tiden där förde för henne med sig en djupare blick på Herren Jesus och hans nåd, som medförde frigörelse från den egna kraften och mer beroende av Jesu frälsande och rättfär-

diggörande verk. Påföljande år kom missionskallelsen.

Till Kina utreste fröken Gustafsson 1923 och första arbetsperioden varade till nov. 1930. Vid välkomstmötet i Stockholm den 10 febr. 1931 hade hon ej av läkaren fått tillåtelse att säga mer än »några ord», och semestertiden hemma blev ej blott en vilotid utan också en prövande och svår sjukdomstid. Herren hjälpte dock sin tjänarinna genom allt, och i okt. 1935 kunde hon återvända till sitt älskade arbete, särskilt bland flickor och kvinnor i Kina. Där har hon sedan dess liksom under den första arbetsperioden fått utföra en välsignad gärning. Där står hon också alltjämt, underbart uppehållen och buren av Gud, och vi ha rik anledning till tacksamhet för vad Gud givit och ger henne och för vad han skänkt och skänker oss genom henne.

Blive hennes högtidsdag ljus och välsignelserik, och må Gud alltfort bära sin tjänarinna och göra henne till välsignelse! Därom bedja vi och Missionens vänner, och den bönen sker med tacksägelse.

Martin Lindén.

Bönemöten för S. M. K.

Vi påminna om och inbjuda till våra bönemöten, som varje vecka hållas på vår expedition, Drottninggatan 55, *på tisdagarna kl. 7.30 e. m.* och *på fredagarna kl. 2 e. m.* Må de av våra vänner som det kunna då infinna sig för att deltaga! *Varmt välkomna!*

Kinalänkarna i Stockholm

samlas på S. M. K:s expedition *torsdagen den 16 april kl. 7 e. m. Alla hälsas varmt välkomna!*

Nyheterna från missionärerna

äro få under dessa tider, då brevförbindelserna äro så begränsade. Må vi dock ej upphöra att tänka på och bedja för våra sändebud och för dem de arbeta ibland! Vägen till nådens tron är öppen, och i bön kunna vi äga gemenskap med missionfältet. Bedjen också för vår konung, vårt land och folk! Och glömmen ej att bedja för dem i andra länder, som sakna mycket av det som Gud av nåd låter oss äga!

Boken om Erik Folke

vilja vi också påminna om. Vi äro tacksamma för rekvisitioner, som inkommit, och vi tro, att många fler än de som hittills skaffat sig boken kunna få glädje och välsignelse genom den. Priset är kr. 4:— för häftat ex. och 5:50 för ex., inbundna i linneband. Härtill kommer omsättningsskatten. Köp och läs boken! Uppmana också vänner att köpa och läsa den!

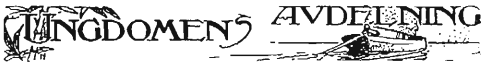

I väntan på öppna vägar till missionsfälten.

Ett 35-tal missionärskandidater från tio olika missionssällskap tala och sjunga i Stockholm:

i *Betlehemskyrkan,* Sergelgatan 6, den 29 mars kl. 7 e. m.

i *Betelkapellet,* Malmskillnadsgatan 48 D., den 12 april kl. 6 e. m.

i *Betesdakyrkan,* Floragatan 8, den 19 april kl. 8 e. m.

i *Mariakyrkan,* S:t Paulsgatan 10, den 26 april kl. 6 e. m.

i *Blasieholmskyrkan,* Blasieholmsgatan, den 3 maj kl. 7 e. m.

Missionsoffer uppbäras för utresor till missionsfälten.

»Våga stora ting för Gud! Vänta stora ting av Gud!»

William Carey 1792.

Vi i Vi till Våga för Gud. änta från Gud.

Svenska Missionsrådets kurs på Johannelund.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Tacksägelseämnen:

Uppmuntran, som givits oss i samband med 14 mars-mötena.
Tillfällen till helig tjänst, hemma och ute.
Missionärernas och missionsvännernas trofasta uthållighet.
Möjligheterna att sända medel till missionsfältet.

Böncämnen:

Läget i världen.
Förhållandena på missionsfälten.
Behovet av väckelse.
Större möjligheter för brevväxling med missionärerna.
Öppna vägar för hem- och utresor.
S. M. K:s arbetsuppgifter, hemma och ute.

»Vid utsändandet av missionärer kan man ej nog vänta på Guds eget avgörande. Vi behöva här de bästa, men därmed menar jag ej dem, som hava huvudet fullast av bildning och lärdom, utan dem, som hava döpelsen av Anden. O, vi behöva missionärer, som gå i arbetet i Herren Sebaots kraft, sådana som leva som Jesu lärjungar, som äro villiga att göra allt för Jesus. Ty jag kan säga, att vad kineserna se är livet, och det se de med skarpa ögon.»

Erik Folke juli 1887.

Vad Bibeln betytt för frontsoldaterna.

Alla ha vi läst uppropen i tidningarna om fältbiblar åt våra frontsoldater. I dessa upprop har det framhållits, att behovet av sådana fältbiblar är stort. Det bekräftas av våra fältpastorer. Så skriver en fältpastor till mig: »När man bjuder ut Nya testamentet, anmäla sig ögonblickligen flere hugade än man kan tillfredsställa. Men åtskilliga gånger har det också hänt, att man kommit till mig och frågat, om man kunde få. Efterfrågan är nog större än tillgången.» Samma erfarenhet har också undertecknad gjort bland de sårade på krigssjukhusen, där jag varit i tillfälle att utdela Nya testamenten till så gott som varje man, som icke ägt ett sådant förut, och detta oberoende av om de hört till manskapet eller befälet. Blott i något enstaka fall har det hänt, att någon föreslagit, att jag skulle giva boken åt någon, som komme att studera den flitigare.

Man frågar sig: Vad kan vara orsaken till denna livliga efterfrågan på fältbiblar? En fältpastor skriver som svar på denna fråga: »Mitt allmänna intryck är, att man i de flesta fall vill ha boken som ett minne bland andra krigsminnen: granatskärvor och dylikt. Jag har t. ex. observerat exemplar, som jag vet, att jag delat ut för rätt länge sedan, i vilka bokens rödsnitt fortfarande klibbat ihop bladen på samma sätt som vid överlämnandet. Men jag har också funnit Nya testamentet ligga bredvid britsen eller sovsäcken med tydliga spår av att nyligen ha varit i användning. Och detta ofta i fall, där jag minst av allt skulle ha väntat det. Och i officerskretsar, där efterfrågan på fältbiblarna likaså varit stor, har i samband med utdelningen och bläddrandet i de utdelade böckerna ofta uppstått diskussioner, vilka ingalunda givit enbart negativa resultat. Jag är också förvissad om, att mången fallen hjälte i Guds ord funnit det stöd, som gav honom kraften att stå ut i den svåra stunden.» Fältbibeln har således varit efterfrågad av olika orsaker. Somliga ha önskat sig den främst som ett minne, andra åter av djupare orsaker. Som exempel på det senare kan jag anföra en fältpastors ord: »Det finns nog fall, som vittna om, att vi ha pojkar, som verkligen läsa sin Bibel. En av mannarna kom och begärde ett Nytt testamente, som han och tre kamrater med honom skulle läsa tillsamman. Jag svarade, att jag gärna ville ge dem var sitt exemplar, i synner-

het, som de verkligen tänkte läsa boken. Ja men, herr pastor, då går det ju åt så många. När jag vidhöll min önskan, gav han vika såtillvida att han tyckte sig kunna ta emot två exemplar. Men jag var envis och framhöll, att de kunde komma att skiljas åt i framtiden, varför det nog var bäst, att var och en fick sin egen bok. Och i det fallet är jag övertygad om att gåvan kom i goda händer.»

En förklaring till den livliga efterfrågan på fältbiblar är helt visst den, att våra frontsoldater vid eldlinjerna känt sig mer än annars behöva Gud och Hans ord. Det har varit det enda, som kunnat skänka dem verklig trygghet och tillförsikt. Så skrev en ung svensk reservist, vilken glömt sitt Nya testamente hemma, då han fick inkallelseorder, från fronten till sina egna: »Sänd mig genast mitt Nya testamente. Jag behöver det här.» Därute vid eldlinjerna har döden och evigheten trätt våra gossar närmare in på livet. De ha ju dagligen fått se döden i vitögat — åtminstone på de mera utsatta frontavsnitten. I sådana stunder behöver människan något som håller, när allt annat brister. Och det ges ingenting annat, som i stunder som dessa kan skänka mod och tröst så som Guds ord och löfte. Så skriver en soldat: »Bibelordet 'Åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig' har för mången frontman varit till stor tröst i farans och nödens stund. Jag har träffat kamrater, som inte varit troende, men ändå haft sin tröst just i detta bibelspråk.» Och han tillägger: »Ingenting annat än ordet om Jesu blod, som renar från all synd, kan skänka mig mod att gå mot farorna vid fronten och offra mitt liv, om så skulle vara Guds vilja. Jag behöver ordet om syndernas förlåtelse på nytt för varje dag, om jag skall kunna leva som det anstår en kristen och om jag skall kunna härda ut i alla vedermödor och sist dö som en kristen.»

Guds ord har sålunda skänkt våra gossar mod i striden, mod att möta farorna och döden. Det har också skänkt tröst åt de sårade. En sårad soldat, åt vilken jag gav ett Nya testamente, uttryckte sin stora tillfredsställelse därför. Han hade under heta strider förlorat det Nya testamente, som han läst vid fronten och var därför mycket glad över att få ett nytt. När jag överräckte boken till honom, sade han: »Nya testamentet har skänkt mig tröst ute vid fronten liksom redan tidigare i det civila livet. Det är min käraste läsning.» Att de orden voro uppriktigt menade, har jag vid flera tillfällen kunnat konstatera. Det har nog då och då hänt, att jag funnit en hel del sårade soldater — även officerare — läsa Nya testamentet, då jag trätt in i sjuksalen, men ingen annan har läst sitt Nya testamente så flitigt som denne.

Av Bibelns olika böcker tycks vid sidan av Nya testamentet särskilt Psaltaren vara omtyckt bland våra frontsoldater. »I nödtider är alltid Psaltaren min älsklingsbok», skriver en frontman. Och han fortsätter: »Den är en utmärkt bönbok. Där finner man tröst i alla tänkbara prövningar och livslägen. Där får jag visshet om, att ogudaktigheten och gudlösheten skall komma på skam, men att sanning, rättfärdighet och nåd en gång skall segra.»

Det är ej blott den enskilde därute vid fronten, som sökt kraft ur Guds ord. Ofta har man även samlats till gemensam bibelläsning. En frontman berättar: »Vi ha ofta om söndagarna samlats till gemensam bibelläsning, sång, bön och samtal, och vi ha alla lagt märke till att Guds ord får tala kraftigast till oss, när det föreläses i kamratkretsen.» Ett annat vittnesbörd i samma stil må anföras. En reservlöjtnant, som under vinterkriget låg livsfarligt sårad på ett av våra krigssjukhus, berättade för mig om huru han regelbundet varje morgon brukade samla sina män i korsun kring Guds ord. Medan de lågo i sina ställningar i väntan på kriget, var det ej så många, som lyssnade, då officeren läste

för mannarna ur Nya testamentet. Men då kriget bröt ut på allvar, lyssnade varje man med den största andakt till gudsordet, som lästes. »Dessa stunder vid Guds ord» — så lydde officerens vittnesbörd, — »skänkte oss kraft för dagens krävande uppgifter och mod i striden. De hjälpte oss att uthärda i de svåraste situationer.» Där han låg på sitt sjukläger, vittnade han själv vältaligt om, vad Guds ord betytt för honom personligen. Han tog Nya testamentet från nattduksbordet och sade: »Denna bok har uppehållit mig under min vistelse här på sjukhuset. Den har skänkt mig hopp och gett mig kraft att bära alla lidanden.» Han var en hårt prövad man, vars hem på Karelska näset gått upp i lågor, och som hade att försörja hustru och fem barn, vilka befunno sig som evakuerade på annan ort. Och ändock hörde jag ej ett ord av klagan från hans läppar. Hela hans väsen präglades av en underbar tillförsikt och frimodighet. Han hade gripit om Guds löften i tro och fått uppleva deras bärande kraft. Han kunde därför också skänka sin sårade vapenbroder, som låg i bädden invid, nytt mod.

Då jag tänker på, vad Bibeln betytt för våra frontsoldater, rinner mig en episod från studieåren i hågen. Vi hade en tysk vetenskapsman på besök i vår teologiska fakultet. Samtidigt gästades vår huvudstad av några av de väcktas lekmannaledare. Den tyske professorn ville gärna komma i kontakt med dessa enkla allmogemän, vilket skedde med tillhjälp av tolk. När han hade samtalat en stund med dem, sade han: »Nu kan jag föra en hälsning till Luthers hemland och säga, att i Finland bor ett folk, som har Bibeln och Luthers skrifter ej bara på bokhyllan utan ock i sina hjärtan.»

Min tro är, att Bibeln under vinterkriget liksom under det nu pågående kriget kommit ned från bokhyllan i månget hem, kommit flitigare i användning än förr, icke minst bland våra frontsoldater. Och det ord, som under dessa orostider utsåtts i så många hjärtan, skall icke återvända fåfängt utan att hava verkat det, vartill det blivit utsänt.

Gottfrid Sevelius.
(Ur Missionstidning för Finland.)

Jubilerande missionssällskap.

Femtioårsjubileum firas detta år av Örebro Missionsförening. Föreningen, som med åren växt ut till ett stort missionssällskap, stiftades 1892 i första hand för att stå stödjande bakom de evangelister, som det nämnda året utsändes från den bibelskola pastor John Ongman ledde i Betelkyrkan i Örebro. Dessa första evangelister voro till antalet tolv. Nu har föreningen icke mindre än 526 i arbete. Föreningens yttre mission, som bedrives i Kina, Indien, Kongo, Brasilien och Estland, räknar 131 missionärer, av vilka ett tiotal på grund av kriget ännu icke kunnat resa ut till missionsfälten. Föreningens missionsskola upprättades 1908. Under de senaste 20 åren har en omfattande bokförlagsrörelse uppvuxit.

Jubileumsåret kommer att firas bl. a. med insamlandet av ett jubileumsoffer för att i någon mån möta de oerhörda krav, som vid krigets slut komma att ställas på missionen. Då måste inom en kort tidrymd uppåt hundratalet av sällskapets missionärer resa ut till och hem från missionsfälten, nya missionsstationer uppbyggas, hem för missionärernas barn i hemlandet upprättas o. s. v. Även evangelistmissionen i hemlandet måste utvidgas. Jubileumshögtiden kommer att firas i Örebro i samband med föreningens årsmöte den 4—7 juni. Dessutom torde missionshögtider komma att firas på många håll i landet.

Ett kvartssekelminne

av stor betydelse för den evangeliska verksamheten i vårt land har i dagarna inträffat. Det var den 13 februari 25 år sedan en av förgrundsmännen i sekelskiftets frikyrkliga arbete, predikanten Samuel Johansson, Göteborg, slutade sin då nära åttioåriga levnad. Efter examen vid seminariet i Växjö ägnade han sig först åt lärarebanan, men lämnade snart denna för att helt ägna sig åt predikoverksamhet. Under 25 år — från 1884 till 1909 — var han predikant vid Betlehemskyrkan i Göteborg. Han var en gärna hörd talare och människor ur alla samhällsklasser lyssnade till hans förkunnelse, som var präglad av märg och livserfarenhet. Därjämte utgav han under många år Göteborgs Veckotidning.

Det kan nämnas att Samuel Johanssons tvenne söner också gjort en betydande insats i svenskt andligt liv: den för några år sedan avlidne kyrkoherden i Haga församling i Göteborg Filip Lundahl och den kände missionsmannen och redaktören Jakob Lundahl, Stockholm.

Missionstidningen

Sinims Land,

organ för *Svenska Missionen i Kina,* utkommer 1942 i sin 47:e årgång.

Tidningen utkommer med 20 nummer om året. Den innehåller uppbyggelseartiklar, brev från missionärerna, berättelser från missionsfältet, meddelanden om hemarbetet och missionsnotiser från olika fält.

Tidningen kostar: *helt år kr. 2: 50,* halvår kr. 1: 50, ett kvartal kr. 0: 90.

Till utlandet kostar den kr. 3: — pr år.

Prenumeration kan verkställas på posten men det ställer sig fördelaktigare för Missionen om den verkställes på vår Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Provnummer sändas på begäran *gratis* och portofritt.

Redaktionen.

Bedjen för missionärerna!

INNEHÅLL:

»Jesus sig för mig utgivit.» — Den 14 mars. — Lisa Gustafsson 50 år, — Från Red. o. Exp. — Ungdomens avdelning — Vad Bibeln betytt för frontsoldaterna. — Från När och Fjärran. — Missionstidn Sinims Land.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm. Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr.